

1983

ചീഫ് എഡിറ്റർ: എസ്. ടി. നായർ.

ലേഖനങ്ങൾ

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, അക്കിത്തം, എം. ലീലാവതി,
എ. പി. ഉദയഭാനു, താഴാട്ടശങ്കരൻ

കവിതകൾ

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരീയർ, ഒ. എൻ. വി. അരുൺപ്രസാദ്,
എം. ഗോവിന്ദൻ, ജി. കമാലപ്പിള്ളി, സച്ചിദാനന്ദൻ,
പി. ഭാസ്കരൻ

കഥകൾ

കാക്കനാടൻ, വി. കെ. എൻ. സി. രാധാകൃഷ്ണൻ, വത്സല,
കെ. എൻ. മോഹനവർമ്മ.

ലഘുനോവൽ

എം. എം. മേനോൻ

സ്മിരം പംക്തികൾ

എം. കൃഷ്ണനായർ, ഒ. വി. വിജയൻ, മലയാറ്റൂർ, പത്മൻ,
ബാലകൃഷ്ണൻ മാങ്ങാട്, സുകുമാർ.

കാർട്ടൂൺ

ചിത്രീകരണം

കൃഷ്ണൻ,

എസ്. മോഹൻ

1158 മേടം 11

24th April 1983 Phone: 2825, 3362.

പുസ്തകം പതിനാലു്

ലക്കം നാല്പ്പത്തിയേഴു്

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാര്യർ

(കലഹിച്ചുപിരിഞ്ഞ ദമ്പതിമാർ ഒരു സൽക്കാരത്തിൽവെച്ച് പരസ്പരം കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ)

1

പ്രേമം വിരോധമായ് മാറി,
 പിരിഞ്ഞപിൻ-
 പീമട്ടിലാദ്യമായി നിങ്ങൾ കണ്ട-
 തവേ,
 ഏതു ശാപങ്ങൾ, ശകാരങ്ങൾ, നിന്ദകൾ,
 ഏതുപരാതികൾ, ഭേദതന്ത്രസൂത്രകൾ,
 വൈദ്യുതസ്പന്ദം. ടെലിഫോൺ
 ശലാകതൻ
 ശുദ്ധലോഹത്തെ തെരിയുന്നമാതിരി,
 വായുവെബ്ബാർ. ചുമത്തിത്തെരിച്ചില
 മുകമായ്, ക്രൂരമായ്, ദുർവ്വഹമായ്?
 ശുദ്ധവിദ്വേഷമായ് മാറിക്കഴിഞ്ഞതാം.
 ശുദ്ധാനുരാഗംപോൽ ദുസ്സഹമായ്
 ഹൃത്തിന്റെ മാംസകോശങ്ങൾക്കു
 വേറുണ്ടോ?
 ഉന്മൂലം വിഷം, ഉന്മൂലംവൈദ്യുതം-
 ഗന്ധശുദ്ധം?

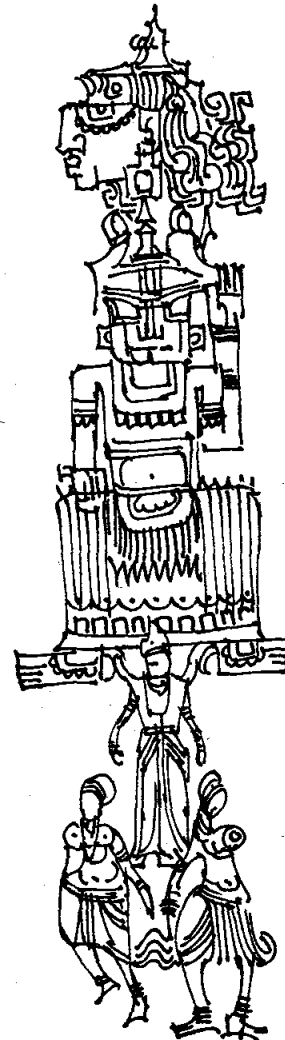
2

നിങ്ങളുടത്തണയുന്നു; ചിരിയുന്നു;
 ചുണ്ടിലെ താഴ്മാംസ ശോണിമ
 മാണു;

രണ്ടു തലയോട്ടികൾ, ഉളിയുന്നതിൽ
 ചണ്ഡബീഭത്സതയങ്ങളെളിയുന്നു;
 നിങ്ങൾ പരസ്പരം കയ്യകൾ നീട്ടുന്നു;
 വെൺചുമപ്പിൽ ബാഗ്യരേഖകൾ
 പാഞ്ഞുള്ള
 രണ്ടു വലംകൈപ്പടങ്ങളെ സ്വപ്നിച്ചു
 രണ്ടു കൈപ്പത്തിതന്നസ്ഥിപാതാഷ്ടമോ?
 നോവിന്റെ ചുടോ, മൃതിയുടെ
 ജാഡ്യമോ,
 പ്രേമസ്മൃതിയോ, വിരോധം-
 ഭൂതിയോ,
 ഉഗ്രമാം പോപ്പസംഗീതം കണക്കേതു
 മുർച്ഛിച്ചു നിങ്ങളെച്ചുമ്മിവാണുവിൽ?

3

നിങ്ങളുകലുണവീണ്ടും, സ്വകാര്യ ഗർ-
 വ്യാന്ധ്യ വൈരാഗ്യമതിൽക്കെട്ടു-
 കൾക്കകം,
 സ്വന്തവിഷാദവിരോധപരിഭവ-
 നിന്ദാരസക്ഷയ ദ്രോഹമുക്തകൾക്കകം.
 'ഇങ്ങിനെയല്ലാതെയങ്ങിനെയായെങ്കി-
 ലെങ്ങിനെയായേനെ'യെന്നചിന്തയ്ക്കകം.
 തൻഹൃദയത്തിലൊക്കണുടിയിൽത്തന്റെ
 ദൈന്യവൈരൂപ്യങ്ങൾ നോക്കിയിരി-
 യ്ക്കവേ.
 കണ്ണിച്ചുറന്നതു വെള്ളമോ വഹ്നിയോ?
 പണ്ണി, യെരികയോ ജീവിതത്തിൻ
 ചവർ?

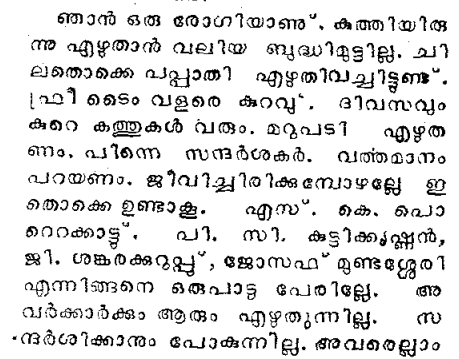
ആയിരമായിത്തകർന്നകണ്ണാടിയി-
 ലായിരമായ് ദുഃഖസൂര്യൻ ജ്വലി-
 കയ്യോ?
 നാണയമൊന്നിന്റെ രണ്ടുവശങ്ങളോ
 കോമളപ്രേമവും ക്രൂരവിദ്വേഷവും?
 പ്രേമം വെറുപ്പായ്പ്പിരിഞ്ഞിരുന്നതി
 നാണയമെന്നെമറിഞ്ഞുവീഴുമ്പോഴോ?...
 കാറിൻശവപ്പെട്ടിവാതിൽ വലിച്ചുട-
 ച്ചാലസ്യമാർന്ന പിൻചാഞ്ഞുമിഴിപ്പൂട്ടി
 ദേഹം സ്ഥലത്തിൽ മുന്നോട്ടേയ്ക്കു
 പോകവേ
 ദേഹി കാലത്തിൽപ്പിറകോട്ടു
 പോകയോ?
 പം നിയൊഴിഞ്ഞതാം കപ്പിയിൽ
 വിസ്കിപോൽ
 ചേതനുള്ളിൽപ്പകരത്തരത്തിടവേ,
 ജന്മലഗ്നത്തെല്ലുപിറയ്ക്കയോ, സ്വാഗതം.
 നിങ്ങൾ മൃതിനിമിഷത്തിന്നു
 ചൊൽകയോ?

5

സ്വന്തപാപങ്ങൾ, സ്വകീയതേർബല്യ-
 ങ്ങൾ,
 താന്താങ്ങൾ ചെയ്തു, ചെയ്തിട്ടുവാൻ ചി-
 ത്തിച്ചു,
 ചെയ്യാൻതുടങ്ങിയ, ചെയ്യാൻകഴിയാത്ത,
 ചെയ്യാതെചെയ്തു കൃത്യങ്ങൾ, ഉക്തൃ-
 ങ്ങൾ....
 നിങ്ങളവയിലേയ്ക്കുവലിഞ്ഞിടുന്നു;
 നിങ്ങളാമട്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പൊഴും,
 വായുവിലേതു കനം, ഹാ! തെരിയുന്നു,
 പാകമാകാത്ത ഷൂന്യനികം കാലടി
 മാതിരി? എന്തൊരു ചുടി മുറിയ്ക്കും!
 ഏതു കയ്പോ പതയുന്നതിയെസ്-
 ക്രിമിൽ?

* * * * *
 പാർട്ടികഴിഞ്ഞുതടങ്ങുവോ, രിക്കോർമ്മ-
 യിൽ-
 ത്തെടുത്ത മദ്യമോ, നിങ്ങളെ ദുഃഖമോ?

— 0 —

എനിക്കു ഒരുപാട്ടു പത്രങ്ങൾ കിട്ടാറുണ്ട്. അതിൽ ഒന്നിലും കാര്യമായി കാണാത്ത വാർത്തകളാണു സന്ദർശകർ പറയുന്നത്. കള്ളക്കടത്തു്, കരിഞ്ചന്ത, പുഷ്പത്തിവെയ്പ്പ്, കൈക്കൂലി എന്നിവയല്ല. സ്വീയസുബാധകളിലെ ഹേസ്യശങ്കയുണ്ടു്. ഇതു ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കുളിലെ തലപ്പത്തുള്ളവർക്കും മന്ത്രിമാർക്കും ഉള്ളതാണു്. വാർത്താപ്രധാനമുള്ളതല്ല എന്നാൽദരിദ്രവാസികളുള്ള ഇനാട്ടിലെ ഒരു മന്ത്രിക്കും ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവിനും സ്വീയസുബാധകളിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കോടി രൂപായുടെ ഹേസ്യ ശങ്കയുണ്ടുകൂടാമത്രേ. ഇതൊരു ബാങ്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പരമഹേസ്യമെന്നോണം പറഞ്ഞതാണു്. ഇതിൽ ഒരു പുതുമയുണ്ടാൻ കണ്ടില്ല. ജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കണം. ഒരുരാജ്യത്തെയും കടമായില്ല. ഇന്ത്യയിൽ ഒരുപാട്ടു മന്ത്രിമാരുണ്ടു്. ഒരുപാട്ടു രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളും. ഇന്ത്യയിൽ പല ഭാഗത്തുനിന്നും ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസമായി സ്വീയസുബാധകളിലെ വിമാനസർവ്വീസ് ഉണ്ടാകാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടു്. എന്തിനു ഹേസ്യം. പരസ്യമായിത്തന്നെ നടക്കട്ടെ. ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗവും രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വവും മന്ത്രിസ്ഥാനവും,

യുവാക്കളും യുവതികളും മുതിർന്നവരും

സിഗരറ്റുപാക്കുകളിലെ തമാശ
പോലെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ വക ബോർ
ഡുകൾ ചില കാഴ്ചാഗങ്ങളിൽ കാണാം:
‘വനം നഷ്ടമായാൽ ജലം നഷ്ടമാകും.
ജീവികളും പ്രാണികളും നഷ്ടമാകും.

ഫലമോ കൊട്ടും വരൾച്ചയും മഹാമാരിയും ക്ഷാമവും—വനത്തിലേക്കു സ്വാഗതം!”

ചിരിക്കാൻ കഴിവുള്ള പൊന്നുകുടങ്ങൾക്കു ചിരിക്കാം! ചിരിക്കുക. ഒന്നുകൂടി ചിരിക്കുക. നിന്താതെയുള്ള ചിരി ഘോരഘോരമായ അട്ടഹാസമായി മുഴങ്ങട്ടെ!

ഇപ്പോൾ രാത്രി ഒമ്പതുമണി. ഞാൻ മിററത്തു ഇരുട്ടിലായിരുന്നു. വേനൽക്കാലരാത്രി. പതിനായിരക്കണക്കിനു നക്ഷത്രങ്ങൾ കാണേണ്ടതാണ്. ഒരു നക്ഷത്രവും ഇല്ല! എവിടെപ്പോയി? എങ്ങും പോയിട്ടില്ല. മനുഷ്യൻ മായിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുമാത്രം. യാത്രാപഥമായ പുരോഗതി. എങ്ങും ഇരുട്ട്!

ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ പുരാതനമായ വീടിന്റെ വരാന്തയിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. ഉത്തരത്തിലുള്ള പ്രകാശിക്കുന്ന ട്യൂബ് ലൈറ്റിന്റെ നേരെ ചുവട്ടിൽ. ചാരുകസേരയിൽ. മടിയിൽ പുരാതനമായ എഴുത്തുപലകയിൽ കടലാസുകൾ. വലതു കയ്യിൽ പേന. പതുകെ എഴുതുകയാണ്. കറേഡിവസമായി ഞാൻ ഈ കത്തെഴുതുന്നു. നന്നായി ഒന്ന് കളിച്ചുവന്നേയുള്ളൂ. കിണറ്റിലെ വെള്ളം വറ്റാൻ ഇനി അധികമില്ല. അയൽക്കാർ ഞങ്ങളുടെ കിണറ്റിൽനിന്നാണ് കുടിക്കാനും അരിവയ്ക്കാനും അലക്കാനും വെള്ളം കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ഞങ്ങളു ന്ന സ്ഥലം വാങ്ങി താമസമാക്കിയിട്ട് ഇരുപതു കൊല്ലമായി. ഇതുവരെ കിണറ്റിലെ വെള്ളം

വറ്റിയിട്ടില്ല. ഇക്കുറി വറ്റും! അയൽപക്കങ്ങളിലെ കിണറുകളെല്ലാം നേരത്തെ വറ്റിക്കഴിഞ്ഞു. വിഷമയമാകാത്ത ജലാശയങ്ങൾ എല്ലാം വറ്റിക്കഴിഞ്ഞു. കുടിക്കാൻ വെള്ളമില്ലാതെ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും കഷ്ടപ്പെട്ടുകിട്ടേ? കഷ്ടപ്പെടും. മരിച്ചു മരിച്ചു മരിച്ചു വീഴും. ജനങ്ങളല്ലേ? മരിക്കട്ടെ. ജനപ്പെരുപ്പമാണല്ലോ. ഭരിക്കുന്നവർക്കു ഭയപ്പെടാനില്ല. മന്ത്രിമാരുടേയും രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരുടേയും കുടുംബങ്ങൾക്കു ഒട്ടേറെ ഭയപ്പെടാനില്ല. ശുദ്ധജലം കിട്ടും! വിഷം നിറയാത്ത രണ്ടു നദികൾ ഭൂഗോളത്തിലുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു: ആമസോൺ നദിയും നൈൽ നദിയും. അവയുടെ നിന്നു മുന്നോ നാലോ ഹെലിക്കോപ്റ്ററുകളിൽ ദിവസേന വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന്—ഗവണ്മെന്റും രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളും രക്ഷപ്പെടും! അതുമതി.

മരിക്കാൻ പോകുന്ന എന്റെയും എന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും മരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനകോടികളുടേയും ആത്മാക്കൾക്കു കരുണയെന്നായ പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവ് നിത്യശാന്തി നൽകട്ടെ. മംഗളം

ബേപ്പൂർ
8-3-83

N. B. ചിലപ്പോൾ ദൈവം തന്നുമാൻ അധികതാമസിയാതെ ഒരു മഴ പെയ്യിച്ചേക്കാം!

ശുഭം.

ബഷീർ

LET NOT TOMORROW CATCH YOU UNAWARES...

The common factor in all your dream is a better life for your children and your loved ones

WHY NOT DROP IN AT THE NEAREST BRANCH OF OURS AND FIND OUT THE DETAILS?

For the realisation of your dreams:-

STATE BANK OF TRAVANCORE

(Associate of the State Bank of India)

Profitable deposit schemes offered by our Bank:-

SAVINGS DEPOSIT x THRIFT DEPOSIT x FIXED DEPOSIT x PERENIAL PENSION PLAN x REINVESTMENT PLAN x CASH CERTIFICATE Etc.

Head Office,
Trivandrum.

N. C. BANERJEE
(Managing Director)

വേർപിരിയുവാൻ മാത്രമൊന്നിച്ചു- കൂടിനാ.

വേദനകൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്നു. കരളിലെഴുതിത്തന്നെ ചുണ്ടുനണയുന്നു കവിതയുടെ ലഹരി നരയുന്നു. കൊച്ചുസുഖഭംഗമുണ്ടാക്കിത്തന്നു പേരതു

വച്ചു പല്ലാകൂടി കളിയുന്നു. വിരിയുന്നു, കൊഴിയുന്നു യാമങ്ങൾ! നമ്മളും

പിരിയുന്നു—യാത്രയടങ്ങുന്നു!

മായുന്ന സന്ധ്യകൾ മടങ്ങിവരുമോ? — പാടി-

മറയുന്ന പക്ഷികൾ മടങ്ങിവരുമോ? എങ്കിലും സന്ധ്യയുടെ കൈയിലെ

പൈങ്കിളിക്കൊക്കി കിനിഞ്ഞ സർണ്ണവും

പൂക്കൾ നെടുവീർപ്പിടും ഗാനങ്ങളും, തേൻതുളളിയും

പാത്രങ്ങളിൽ കാത്തുവെച്ച മാധുര്യവും, മാറാപ്പിലുണ്ടെന്റെ മാറാപ്പിലുണ്ടതും പേരി ഞാൻ യാത്രയടങ്ങുന്നു!

മറഞ്ഞൊരിയെത്തുന്നു ശിശിരം.... വിറകൊരുവു തരു നഗ്നശിഖരം.... ഒരു നെരുപ്പോടിന്റെ ചുട്ടകല്ലുകൾക്കി-

ടയി-

ലെയറുന്ന കനലുകൾ കെട്ടുന്നു. വഴിയരികിൽനിന്നു നദി വന്നു

മുഴുവൻ മരിച്ചു തീരുന്നു. വിറകിൻകൊള്ളി

ഇത്തിരിയിളം ചൂടിനെപ്പണയമാ- നെന്റെ

കൈത്തലം നിട്ടിയിളവേലം കേ, ഒരു ചെറു മയക്കം: അതിൽനിന്നു മുണയുന്നു, കളി-

തറയുന്ന തരിയുവാൻ മാത്രം! നേരിച്ചു തിരിക്കാത്തതിനവർ പിരിഞ്ഞു- പോ-

യെന്ന കഥയരിയുവാൻ മാത്രം!

ഒടുവിലെൻ ഭാഗ്യത്തിൽ ഭദ്രമായ സൂക്ഷിച്ച

തുടച്ചു നന്നു തുണ്ടുവിറകും അന്ത്യമായ കണ്ണിചിമുട്ടം നിറയ്ക്ക

നല്കി ഞാൻ

ഒന്നതിൻ ചുടേറുവാങ്ങി പാടുന്നു നീണ്ടൊരി യാത്രയിൽ

തളരുമെൻ- പാലമയമാകുമൊരു ഗാനം;

കൊഞ്ഞനം കത്തുമി ശിശിരശൈത്യം- അതിന്റെ

നെഞ്ഞത്തു കത്തുമൊരു ഗാനം:

ഒരു കപടലിഷ്ടുവായൊടുവിലെൻ ജീവനെയും

മൊരുനാൾ കവർന്നു പറന്നു പോവാൻ നിഴലായി, നിദ്രയായ പിന്തുടർ-

ന്നെത്തുന്ന പാടട്ടെ!

അതിലെന്റെ ജീവനുകൾക്കു! അതിലെന്റെ മണ്ണുകൾക്കു,

പിളർക്കട്ടെ, അതിനടിയിൽ ഞാൻ വീണു കിടക്കട്ടെ!

—o—

മലകളിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും മണി അഞ്ച് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാട്ട് ചാഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും വന്ന വഴിയൊക്കെ നല്ല ചൂടുണ്ടായിരുന്നു. മലങ്കാവ് ചൂടിന്റെ തീവ്രത കുറച്ചിരുന്നതിനാൽ മലകളിലെ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിനും മണിക്ക് ഓട്ടോ റിക്ഷയിൽനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ട്രൈരാശാസംതോന്നി. ഓട്ടോവിട്ടു. ബ്രിഫ് കേസ് തൂക്കി ഉള്ളിൽ കടന്നു.

കൗണ്ടറിൽ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ നിർമ്മലൻ എത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ് അറിഞ്ഞത്. പക്ഷേ മുറി റിസർവ് ചെയ്തിരുന്നു. രാത്രിയിൽ എന്തെങ്കിലും നേരത്ത് എത്തിച്ചേരമെന്നും വരുവോളം കാക്കണ

കാക്കനാടൻ

മെന്നും നിർദ്ദേശവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബോയ് റൂമിലേക്കു നയിച്ചു. അവൻ ജനാലകൾ തുറന്നപ്പോൾ മലങ്കാററ് ചിറപൊട്ടിയമാതിരി ഊക്കോടെ ഉള്ളിലേക്ക് ഒഴുകിക്കയറി പർദ്ദകളെ ഉലച്ചു.

ബോയ് പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞ് അയാൾ വേഷംമാറി. കളിച്ചു. ലുകിയും കർത്തയും ധരിച്ചു. സിഗരറ്റ് കൊളുത്തി. ജനാലകളടുത്തേക്ക് ചുരൽക്കസാല നീക്കിയിട്ട്

കാറ്റിനെതിരെ ഇരുന്നു. വെളിയിലേക്കു നോക്കി.

അണക്കെട്ട്, തടാകം, തടാകതീരത്തെ ഉദ്യാനം. ഉദ്യാനത്തിലെ ശില്പങ്ങൾ. ടൗൺഷിപ്പ്. ഒന്നും പുതിയ കാഴ്ചകളായി നീല്പ അയാൾക്ക്. എന്നാൽ പുതിയ കാഴ്ചകളായിരുന്നുതാനും.

എത്രയോ തവണ ഈ മലമ്പ്രദേശത്ത് ഈ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിൽ, ഒരുവേള ഈ മുറിയിൽത്തന്നെ താവളമടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഓരോ തവണയും ഈ കാഴ്ച പുതുതായി തോന്നുന്നു. ഓരോ കുറിയും ഈ കാഴ്ച ഒരു പുതിയ അർത്ഥം സംവദിക്കുന്നു. ഒരു പുതിയ അനുഭൂതി ഉണർത്തുന്നു. ഒരു പുതിയ അവബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇന്നും ഇത് ഒരു പുതിയ കാഴ്ചയാണെന്നു് അയാൾ അറിഞ്ഞു.

ചുവട്ടിൽ റസ്റ്റോറണ്ടിനടുത്ത് ബാറുണ്ട്. പോയി ഒരു തണുത്ത ബീയർ നുണഞ്ഞു് ഇരിക്കാം. പക്ഷേ ബാർ വളരെ ചെറുതാണ്. ഇടുങ്ങിയ മുറിയാണ്. എയർകണ്ടിഷൻഡ് ആകയാൽ ജനലുകളും വാതിലുകളും ബന്ധിച്ചിരിക്കും. പുറംകാഴ്ചകൾ നഷ്ടപ്പെടും. ഈ വൈകുന്നേരത്ത്, പ്രത്യേകിച്ചു് റെസ്റ്റൂറിമിലേക്കു ഈ പുറംകാഴ്ചകൾക്കുടി നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

ഇരമ്പിക്കയറുന്ന മലങ്കാററ്, താഴെ നഗരത്തിൽ വീഴുന്ന പകൽക്കാറ്റ് മാങ്കിരി തീപിടിച്ചു. ഈ കാറ്റിന് ഒരു ലു് തണുപ്പുണ്ട്. ഈ കാറ്റ് ഏറ്റവുമധികം സുഖമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ബാറിന്റെ ഇടുങ്ങിയ എയർകണ്ടിഷൻഡ് ഹാളിൽ റെസ്റ്റു് ചെയ്തിരിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുകയാണ് മേദം.

അയാൾ മണിയിടിച്ചു. ബോയ് വന്നു. ബോയ് പോയി ബീയറുമായി മടങ്ങി വന്നു.

തണുത്ത ബീയർ കഴിച്ചപ്പോൾ നല്ല സുഖംതോന്നി. ഒരു കയ്യിൽ ബീയർ നീറച്ച മയ്ക്കും മറു കൈവിരലുകൾക്കിടയിൽ ഏറിയുന്ന സിഗരറ്റുമായി ബാൽക്കണിയിൽ ചീറുന്ന മലങ്കാറ്റിൽ ഉലാത്തതോ ബോയ് കടന്നുവന്നു പറഞ്ഞു: "ഒരു സ്കാണാൻവന്നു നിൽക്കുന്നു"

ഉള്ളിൽ ഉണർന്ന അന്ത്യം വെള

പ്പെടുത്താതെ അയാൾ മറുപടി - നൽകി: "വരാൻ പറയൂ".

ചുവന്ന ജമ്പറും ചുവന്ന ചേലയും ചുവന്ന തിലകവുമായി കടന്നുവന്ന സുന്ദരിയായ ചെറുപ്പക്കാര്യുടെ മുഖത്തിനുവേണ്ടി അയാൾ മറവിയിൽ പരതി. പരിചിതമാണ്, പക്ഷേ, സ്ഥാനനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ, കണ്ടുമറന്ന ഈ മുഖം.

"വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് നിർമ്മലൻ പറഞ്ഞു" അവളുടെ വശ്യതയാർന്ന ശബ്ദം ഉയർന്നു: "ഓർമ്മയുണ്ടാവില്ല. പാർവ്വതിയാണ്. പാറുക്കുട്ടി. നമ്മൾ ഒരിക്കലേ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളു. നിർമ്മലന്റെ പെപ്പം. അതാ, ആ ഗാർഡനിൽവെച്ച്".

പെട്ടെന്നു് ഓർമ്മകിട്ടിയില്ലെങ്കിലും തിരിച്ചറിഞ്ഞാട്ടിൽ അയാൾ ഉപചാരപൂർവ്വം പറഞ്ഞു: "ഉപ്പുറപ്പ്, മനസ്സിലായി. ഇരിക്കൂ. ഒരു ബീയർക്കുടി പറയട്ടെ".

"ഇരിക്കാൻനേരമില്ല. ഇപ്പോൾ പുറപ്പെട്ടെങ്കിലേ ഇരുട്ടും മുൻപ് നമുക്ക് ആക്ഷേത്രത്തിൽപോയിവരാൻപററൂ. പല

കുറിഞ്ഞുവെക്കുന്നവനിൽ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയിട്ടില്ലല്ലോ". ദൂരെ പുരാതനമായ ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മലയ്ക്കനേരെ കൈചൂണ്ടിയാണ് അവർ സംസാരിച്ചത്. "പലപ്പോഴും പോവാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് നിർമ്മലൻ പറഞ്ഞു".

"ഉവ്വുവ്വ്", അയാൾ കപ്പിയിൽ ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്ന ബീയർ മറ്റിലേക്കു പകർന്നു: "എന്നാൽ ഞാൻ ഡ്രസ്സ് ചെയ്യട്ടെ".

"ഈ ലൂകിയും കർത്തയും മതിയെന്നാണെന്റെ പക്ഷം. പിന്നെ നിർമ്മലന്മാരെന്നെങ്കിൽ മാറിക്കൊള്ളൂ".

"ഏയ്, വേണ്ട". അയാൾ ചിരിച്ചു. "കൂടെവരുന്ന ആളിന്റെ അഭിരുചിക്കാ

ണ് ഞാൻ വിലകല്പിക്കുന്നത്. വിശേഷിച്ച് കൂടെയുള്ളത് ഒരു സ്ത്രീ ആവുമ്പോൾ".

അവർ ഉറവിച്ചിരിച്ചപ്പോൾ മുറിയിൽ എന്തോ ഒരു പുതിയ പ്രകാശം പ്രസരിച്ചുവെന്ന് തോന്നി. ബീയറിന്റെ മണ്ണുകാലിയാക്കി, മുറിയുടെ താക്കോലും പഴംസം സിംഗിൾ പായ്ക്കറും തീപ്പെട്ടിയും എടുത്തു അയാൾ പുറപ്പെട്ടു.

മുറിപുട്ടി, നിങ്ങളുടേതായിരിക്കട്ടെ, വരാത്തയിലൂടെയും താഴത്തേക്കു നയിക്കുന്ന പടികളിലൂടെയും പാറുകുട്ടി എന്ന പാർവ്വതിയിൽനിന്ന് കരുത്തോടെ പ്രസരിച്ചു ചുറ്റിലും പടർന്നു, നാസാരസങ്ങൾവഴി കടന്നു ഉള്ളൊക്കെ ഉന്മത്തമാക്കുന്ന തീക്ഷ്ണസൗരഭ്യം നൽകുന്നു. അവ

ളോടൊപ്പം നടന്നപ്പോൾ അയാൾ അജ്ഞാതമായ അത്ഭുതങ്ങളുടെ ഏതോ അനുഭവപഞ്ചത്തിലായിരുന്നു.

മുറിയുടെ താക്കോൽ കൗണ്ടറിൽ ഏല്പിച്ച്, അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഞാനൊന്നു നടന്നുവരാം".

കൗണ്ടറിലെ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ നോട്ടം സാധാരണമായിരുന്നുവെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി.

"ക്ഷേണം എടുത്തുവയ്ക്കണോ സർ?" ബോധ് ചോദിച്ചു.

"വേണം. രണ്ടാൾക്ക്. ഫിഷുണ്ടോ?"

"ഉവ്വ്"

"എന്നാൽ ഫിഷ് കറി, ചോറും".

"യെസ്, സർ"

കൗണ്ടറിലെ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ നോട്ടം പോലെതന്നെ അസാധാരണമായിരുന്നു ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലെ മറ്റു ജോലിക്കാരുടെയും നോട്ടം.

ടൂറിസ്റ്റ് ടാക്സിയുടെ ഡ്രൈവർ വണ്ടി വേണോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞത് അവളാണ്. ഡ്രൈവറുടെ പകച്ച കണ്ണുകൾക്കുമുന്നിലൂടെ അവർ നടന്നുനീങ്ങി.

ടാറിട്ട വളഞ്ഞ പാത നടന്നിറങ്ങി, ഉദ്യാനംമുറിച്ച്, വെളിമ്പറമ്പിൽകടന്നു. വെളിമ്പറമ്പിൽ പാറപ്പുറംകുളം കുറിച്ചെടുക്കുട്ടങ്ങളും വെയിലിൽക്കുറിക്കിടന്നു. സൂര്യൻ വീണ്ടും പടിഞ്ഞാട്ട് ഉൾനീറുന്നുകയായിരുന്നു. അന്തരീക്ഷമാകെ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന അപൂർവ്വസുഗന്ധം കരിഞ്ഞ കാട്ടുപൂക്കളുടേതല്ലെന്നും അതിന്റെ ഉറവിടം തനിക്കിപ്പോഴും തികച്ചും പരിചിത ആയി തീർന്നിട്ടില്ലാത്ത കൂട്ടുകാരി ആണെന്നും അയാൾ അറിഞ്ഞു.

"നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിർമ്മലൻ എന്തോട്ട ധാരാളം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്." സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ അവർ പറഞ്ഞു: "എന്നെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളോടും സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും അയാൾ, ധാരാളം വർഷം മുമ്പ് പറയുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ് നിർമ്മലൻ. അല്ലേ?"

അവളുടെ സമുദായം കാർഷ്വര്യം ചൂവന്ന സാരിത്തലപ്പം മലങ്കാറിൽ ഇളകിപ്പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വഴി ഒരാൾക്കുമാത്രം നടക്കാവുന്നത്ര ഇടുങ്ങിയ

തായപ്പോഴൊക്കെ അയാൾ പിന്നിൽ നടന്നു അവളെക്കണ്ടു. അവളെ കേട്ടു. അവളെ മണത്തു. അവളുടെ ദൃശ്യരൂപവും അവളുടെ ശബ്ദവും അവളുടെ ഗന്ധവും തന്നിലേക്കിറങ്ങുന്നതും തന്റെ ഉള്ളൊക്കെ പടരുന്നതും എന്തോ ശക്തമായൊരു ലഹരിപദാർത്ഥമാകുമായിരിക്കുന്ന ആദ്യത്തുകയോ മത്തുപിടിപ്പിക്കുകയോ മയക്കുകയോ കൈ ചെയ്യുന്നതും അയാൾ അനുഭവിച്ചിറങ്ങി.

നടന്നു നടന്നു അവർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി. ചുവട്ടിൽ കല്ലടവുകൾ ആരംഭിച്ചു. നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള പടവുകൾ ഇളകിപ്പൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള ഏതൊക്കെയോ അജ്ഞാതഗന്ധങ്ങൾ അവിടെ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. അയാൾക്ക് പേരിറങ്ങുകൂടാത്ത ഏതോ പക്ഷികൾ അവർക്കുമിടെ ചുറ്റിപ്പറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്തോ ഒരു കറുത്തപക്ഷി അയാളുടെ തലയിൽവന്ന് ഒരു നിമിഷം ഇരുന്നിട്ട് വീണ്ടും ചിറകടിച്ചു പറന്നു പൊങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ നട്ടുങ്ങി. അയാളുടെ നട്ടുക്കം ശബ്ദരൂപത്തിൽ പുറത്തുചാടി.

അവർ ചിരിച്ചു. അവളുടെ ചിരിയുടെ ശബ്ദം കാരറത്തു ഗുത്താവച്ചു.

"പേടിച്ച് അല്ലേ? പേടിക്കാനൊന്നുമില്ല. ഈ പക്ഷികൾ ഉപദ്രവകാരികളല്ല."

അവളുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു കീലും അയാൾക്ക് ആ പക്ഷികളോടു് ഭയമാണുണ്ടായത്. അവയുടെ കൂർത്ത ചൂണ്ടുകളും കരുണ ഇല്ലാത്ത, മുർച്ചയേറിയ കണ്ണുകളും മൊരിഞ്ഞ. വികൃതമായ നഖങ്ങളും പരുക്കൻ തൂവലുകളും കൈഭീതി ഉളവാക്കാൻ പോന്നവ ആയിരുന്നു.

കല്ലടവുകളിൽ കാൽ വഴുതിയപ്പോഴാണ് അവളെ അവർ ആദ്യമായി ഡ്രർ ശിപ്പിച്ച്. അവളുടെ സ്വർഗ്ഗം രൂപത്തെക്കുളും ശബ്ദത്തെക്കുളും ഗന്ധത്തെക്കുളും കൈ തീക്ഷ്ണവും ശക്തവും മാത്രം കറുത്തു. തന്റെ ഭക്തയമനികളിലൂടെ എന്തോ അജ്ഞാതമായ ഒരു ഉഷ്ണ വായു ചിരി ഒഴുകുന്നത് അയാൾ അറിഞ്ഞു. അവർ കൈ പിൻവലിച്ചിട്ടും ആ അനുഭൂതി നിലനിന്നു.

ACHIEVE YOUR CHERISHED GOALS

Deposit
your earnings with
Dhanalakshmi Bank.
Various Savings Schemes
assure you attractive returns
for your deposit.

SAVE NOW - A BRIGHT FUTURE IS YOURS!

THE DHANALAKSHMI BANK LTD
Regd. Office:
Trichur-680 001 Kerala

ARIES DBL 06883

മോഹം മോക്ഷത്തിന് എതിരാണെന്ന് പറഞ്ഞ അപരിചിതനായ ഏതോ ഭൂതകാലമനുഷ്യനോടു് അയാൾക്ക് അകൽച്ചയും വെറുപ്പുംതോന്നി. എങ്കിൽ മോക്ഷം വേണ്ടെന്നുപോലും വല്ലാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്ര ശക്തമായിരുന്നു അവളുടെ സ്വർഗ്ഗം. അയാളിൽ ഉണർത്തിയ മോഹാവേശം, അതിന്റെ മായികവലയത്തിൽ വിവേകം ഒരു അന്ധനെപ്പോലെ തപ്പിത്തടഞ്ഞുലഞ്ഞു നടന്ന ആ നിമിഷനിശിഥിനികളിൽ, എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കും അതീതമായി അയാളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പിടഞ്ഞെണിററപ്പോൾ,

പൊട്ടുന്നനെ,
ആ പക്ഷി വീണ്ടും.
ആ നട്ടക്കം വീണ്ടും.
ആ ശബ്ദഘോഷം വീണ്ടും.
അവളുടെ ചിരി വീണ്ടും.
അവളുടെ ശബ്ദം വീണ്ടും: “പേടിച്ച്. അല്ലേ? പേടിക്കാനെന്നുമില്ല. ഈ പക്ഷികൾ ഉപദ്രവകാരികളല്ല.”

കല്ലടവുകൾ കയറി മുകളിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും കാലുകൾ തളർന്നിരുന്നു. മേലാകെ തളർന്നിരുന്നു. തളർച്ചയ്ക്കുകാരണം നടത്തമാണോ അവളുടെ രൂപശബ്ദ-ഗന്ധ-സ്വർഗ്ഗ ലഹരിയാണോ എന്നു് അയാൾക്ക് നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു.

പാർവ്വതി എന്ന പാറുക്കുട്ടിയിൽനിന്നു പ്രസരിച്ച സൗരഭ്യത്തിന്നു കിടപിടിക്കുന്നതായിരുന്നു മലമുകളിലെ ഗന്ധലഹരി.

കല്ലടവുകളുടെ മുകളറ്റത്തു് ഒരു കൽത്തറ. കൽത്തറയ്ക്കു് ഇരുപുറവും ഇലകൾ കൊഴിഞ്ഞ, കരിഞ്ഞ, വൃദ്ധവൃക്ഷങ്ങൾ.

കൽത്തറയ്ക്കപ്പുറം ക്ഷേത്രം, നിയതാകൃതി ഇല്ലാത്ത കല്ലുകൾ തലങ്ങനെയും വിലങ്ങനെയും അടുക്കിയ ക്ഷേത്രമെന്ന പ്രാകൃത വാസ്തുശില്പം.

“ഇതാണ് ലക്ഷ്യസ്ഥാനം”. അവൾ പറഞ്ഞു. അയാൾക്ക് അതു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് അവൾ തിരിഞ്ഞു് അയാൾക്ക് അഭിമുഖമായിനിന്നു.

എവിടെനിന്നോ പൊട്ടുന്നനെ ശബ്ദം ഉയർന്നു.

തനിക്കെതിരെ, തനിക്കു് അഭിമുഖമായിനില്ക്കുന്ന പാറുക്കുട്ടിയുടെ കണ്ണുകളെ,

ചൂണ്ടുകള്, മുഖത്തെ, അവളെത്തന്നെ നേരിടാൻ തനിക്കു കഴിയുന്നില്ലെന്ന് അയാൾക്കുതോന്നി. അയാളിൽനിന്നു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ കരുത്തുകൾ വാർന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളിൽനിന്നു പ്രസരിച്ച പ്രകാശത്തിന്റെ കരുത്തു് അയാളെ തളർത്തി, ഒരുതരം മായികനിരയിലേക്കു് തള്ളിവീഴ്ത്തുകയായിരുന്നു.

ഗുഹാമുഖംമാതിരി തോന്നുന്ന ക്ഷേത്രകവാടം അടഞ്ഞിരുന്നു. ചുറ്റമ്പലം അസാധാരണരൂപമുള്ള ആ പക്ഷികൾ ചിറകിട്ടിടിച്ചുപറന്നു. സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറു് മറയ്ക്കുന്ന ഒരുക്കത്തിലായിരുന്നു. സൂര്യൻ മറയ്ക്കുമുൻപുതന്നെ എവിടെനിന്നോ ഇരുട്ടുകൾ ഒഴുകിവന്നു.

അവൾ തിരിഞ്ഞു്, സ്വർഗ്ഗിക്കെ കരിങ്കല്ലിന്റെ ഗുഹാമുഖം ഇളകിത്തുറന്നു. ഉള്ളിൽ തീക്ഷ്ണമായ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഒരു കടലായിരുന്നു. ഉള്ളിലേക്കു കടക്കാനൊരുമ്പെട്ട അവളെ പിൻതുടരാൻ അയാൾ മുതിർന്നപ്പോൾ അവൾ വിലക്കി.

“ഇതിനുള്ളിലേക്കു നിങ്ങൾക്കു പ്രവേശനമില്ല. ഇവിടെ കാത്തുനില്ക്കൂ”.

അയാൾ എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിന്നു മുൻപുതന്നെ, എന്തെങ്കിലും പറയാൻ അയാൾക്കു കഴിയുന്നതിന്നുമുൻപുതന്നെ, ഉള്ളിലെ പ്രകാശസാഗരത്തിൽ അവൾ അപ്രത്യക്ഷയായി. തുടർന്നു് പ്രകാശസമുദ്രത്തെ അഗോചരമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഗുഹാമുഖം അടഞ്ഞു.

അയാൾ കരിങ്കല്ലിൽ ബലമായി തള്ളി നോക്കി. ഗുഹാമുഖം അടഞ്ഞുതന്നെ കിടന്നു.

പക്ഷികൾ ഭീകരമായി ചിറകിട്ടിടിച്ചു പറന്നു.

ഭയചകിതനായി അയാൾ കാത്തുനിന്നു അവൾ വന്നില്ല.

ഇരുട്ടുകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ഒഴുകിവന്നു. ഒട്ടവിൽ ഒക്കെ ഇരുട്ടായി.

ഭീതിദമായ ഇരുട്ടത്തു്, ഭീതിദമായ ചിറകടിയൊച്ചകൾക്കു ചുവട്ടിൽ, ഏകനായി, സംഭീതനായി അയാൾ കാത്തു നിന്നു.

അവൾ വന്നില്ലതാനും.

—* *—

അച്ചുലലിനീകർ കൊളംബിയയിൽ ഉണർന്നെണീക്കൽ

(1)

കൊളംബിയയിൽ
ഉണർന്നെണീക്കൽ

ഒരുമിച്ചാങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതും
ഒരുമിച്ചുണർന്നെണീക്കുന്നതും
അത്ര ഗംഭീരകൃത്യമൊന്നുമല്ല
എന്നു നീ പറയുന്നു
അതു സ്ഥിരീകരിക്കാൻ നീ
പക്ഷികളുടെ നേക്കു നോക്കുന്നു
പക്ഷെ നമ്മുടെ ഉറക്കത്തെയും
ഉണർവിനെയും പററി
പക്ഷികൾക്കെന്തിനായാ?

(2)

ചെറുപാമ്പിന്റെ
പുല്ലുവെട്ടുകാരൻ

അവന്റെ കറകുശബ്ദം
ഉണങ്ങിയ ഇലകളെ യേപ്പടുത്തുന്നു
ക്രൈംലിൻ മിസൈലിന്റെ ഗതിമാറ്റുന്നു

രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്നു
എന്നവൻ വിചാരിക്കുന്നു.

(3)

ബെതസ്ഡായിലെ മുല്ല

അതിന്റെ ഹരിതകത്തിന
നിറംചേർക്കുന്നതു
ഉഷ്ണമേഖലാ സ്മൃതികൾ
എങ്കിലും അതിന്റെ പൂവിൽ
വിളർന്ന പുഞ്ചിരി
വരാതെന്നുതാമസം!

(4)

എം.ഐ.സി.യിൽപെയ്യുന്നു

പെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ
നാം ചോദിക്കാറില്ലിപ്പോൾ
എന്തുപെയ്യുന്നുവെന്നും
എന്തിനെ പെയ്യുന്നുവെന്നും
എന്നിരിക്കിലും
പെയ്തുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

—*—

രൂ. പഠത്തുതിർന്നപ്പോൾ നാം തരിച്ചുനിന്നു. രണ്ടും കല്ലിച്ച് ചോദിച്ചു: ചാണകുൻ, സത്യമാണോ നി പറയുന്നത്?

വാളിനപകരം കയ്യുയർത്തി ഉറഞ്ഞു കൊണ്ട് അടുത്ത് പറഞ്ഞു:

**അടിയന്തര
ലക്ഷ്യം!**

വി.വി.എസ്

അമ്മച്ചി തിരുമനസ്സിലെ നരകയറിത
നിറുകാണേ, സത്യം.

നിന്റെ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ചു പറയാമോ?

രോമാവൃതമായ എന്റെ വികിമാറാണേ, അസത്യം. ഒന്നൊഴിയാതെ ലോകപത്രങ്ങളിൽ വന്നു കഥയുമാണ്.

മറയ്! പത്രങ്ങളെ നാം വിശ്വസിക്ക

നില്ലെന്ന് നിന്നോടു് എത്രപ്രാവശ്യം പറയണം?

അറിയുക!

പഠിക്കുന്നു?

മാപ്പേ!

മാപ്പ്! രൊപ്പ് വെച്ചുതന്നാൽ എങ്ങിനെ ഇരിക്കുമെന്നറിയാമോ?

പൊന്നാലയം!

ശ്രീ. അതൊന്നു വിശ്വസിച്ചു പറക.
ബെറ്റി എന്ന പേരായ വെള്ളക്കാരി
മഹാരാണിയിരുമനസ്സിലെ ഇവിടുത്തെ
ക്കുറിയാമല്ലോ.

കുരുതലാമലകംപോലെ. എന്റെ
ഗേൾഫണ്ടുമാണ്.

തീരുവയർ മുൻവട്ടം ഒഴിഞ്ഞെങ്കിലും
ബയസ്സ് അമ്പത്തൊന്നായിരിക്കട്ടെ...

ഒന്നു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

അവിടുത്തേക്ക് നേമമ്പോക്കിൽ ബഹു കമ്പമാണ്.

ഇപ്പോഴും?

എറണാകുളം.

നീത്യവും?

അസ്സമിയാൽ പിന്നെ വേറൊന്നുമല്ല
പരിപാടി.നർത്തം.

അവർക്കു ഭർത്താവുണ്ടല്ലോ.

ഒണ്ടു. പി. രാജകുമാരൻ.

എന്നിട്ടും?

എത്ര രാത്രിയാണ് സേവ്യം പർപ്പുകയും കൂട്ടി ഒരേ ഊണ് ഉണ്ണുക? മുഷിയില്ലേ, തന്മൂലം?

മുഷിയും പന്നിനേ?

കൊട്ടാരത്തിന്റെ രണ്ടാംനിലയിലാണ് ബെറിയുടെ കിടപ്പുമുറി. ശ്രീവിശാലം വിശാലം. പുറത്തു താഴെ പുന്തോട്ടം ആറുവെണ്ണ, ശൈലത്തു. പത്തു ചതുരശ്രമൈലി" ബിസ്താരം ഒന്നാംതരം കാഴ്ചയുണ്ടായി. അത്താഴം കഴിഞ്ഞു അരുവിയിൽ നീന്തിക്കളിച്ചാണ് കോമണറായ കാച്ചുകൻ വരിക. അന്നിശനവകപ്പുകാരടെ ഒരിരുപ്പുകോണികയറിയാണ് വിദ്യവാൻ ബെററി തിരുമനസ്സിലെ ശയനഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക. എന്നിട്ട്, എന്നിട്ട്, ഹിയോ...!

ആദുൻ!

അടിയൻ!

വിഷയം തുടർ.

അതുകൊണ്ട് അവിടെയും, തിരുമനസ്സേ.

കൊട്ടാരത്തിന് നാലമ്പലത്ത് എന്തെങ്കിലും അനക്കമുണ്ടായാൽ കെൽട്ടോൺ സ്ഥാപിച്ച ഇലക്ട്രോണിക് അലാറം ശബ്ദിക്കുമല്ലോ. ബിലാത്തിയാകെ പെട്ടെന്ന് ഉണരുമല്ലോ. പിന്നെപ്പിടിപകുലുന്ന് കഴിഞ്ഞതും ചെററി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അലാരത്തിന്റെ സ്ഥിതി

ചു കെട്ടുതരും.

നേരമ?

പച്ചക്കള്ളം.

തെളിവ്?

അടിയൻ ഖഡ്ഗം എടുത്തുവരട്ടെ?
തലമണ്ട വെട്ടിപ്പൊളിക്കാം.

പേണ്ട. ഒറ്റയാൻ ഒരുവൻ നടത്തുന്ന

മുസ്സത്ത് മരിച്ചുപോയി.

പ്രസിദ്ധനായ വൈദ്യൻ മുസ്സതിന്റെ അടുക്കളയിൽ ഒന്നുമാത്രം കുറിക്കട്ടെ. (നല്ല താടിയിലും മുടിയിലും ഒറ്റത്തോർത്തുമാ യി ജീവിച്ച മഹർഷി സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ട തുള്ളുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് ഈ ക റിപ്പ്)

ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ വലിയ പണക്കാര നായ ഒരു തുരിശുകച്ചവടക്കാരനെ മു സ്സത്ത് ചികിത്സിച്ച കഥയാണിത്. (അദ്ദേഹവും ഈയിടെ, വാർദ്ധക്യസഹ ജങ്ങളായ രോഗങ്ങളാൽ മരിച്ചുപോയി) കഥകൾക്ക്, അഥവാ, സംഭവത്തിന് രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടിലേറെ പഴക്കമുണ്ട്. ചരിത്രം എന്നതന്നെ പറയാം.

കടവയറനും കഷ്ടനിക്കാരനും സുന്ദര നമായ കട്ടിപ്പട്ടർക്ക് ഒരു കാരണവുമി ല്ലായതാണ് അസഹ്യമായ തലവേദന തുടങ്ങിയത്. സ്നേഹമുള്ള ഭാര്യ, ക ട്ടികൾ വേണ്ടത്ര ധാരാളം ധനം. തഴച്ചു വളരുന്ന കച്ചവടം. ഈശ്വരസഹായം എന്നിങ്ങനെ എല്ലാമുള്ള കാലത്ത് ഓർ കപ്പറത്ത് വന്ന തലവേദനയായിരുന്നു.

എല്ലാ നിലയിലും ബഹുമാന്യനായ നാരായണയർക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു രോഗം വന്നതിൽ എല്ലാവരും ദുഃഖിച്ചു. അവനവനേക്കാളു് ആദ്യം വിധം ചികി ത്സാനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു.

കട്ടകട്ടിയായിരുന്നു കട്ടിപ്പട്ടർക്കു് ദിന ചര്യ. (നാരായണയർക്ക് നാട്ടുകാരിട്ട ഓമനപ്പേരായിരുന്നു കട്ടിപ്പട്ടർ എന്ന്.) രാവിലെ ഏഴരവെളുപ്പിന് ഉണക്കം. വിധിപോലെ കൃത്യങ്ങൾ കഴിക്കും. ന നായി ഭക്ഷണം കഴിക്കും. (രാവിലെ ഊണാണ്. അതിന് പിൽക്കാലത്തും മാറ്റമുണ്ടായില്ല) കൃത്യം ഒൻപതിന് പീടിക തുറക്കും. പിന്നെ, രാത്രി ഒൻപ തിനേ അടയ്ക്കുകയുള്ളൂ. ഇതിനിടയിൽ കാ പ്പിപലാഹാരാദികൾ വീട്ടിൽനിന്ന് ഖണ്ഡശഃ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഖണ്ഡശഃ അകത്താക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. തലവേദന നിർദ്ദോഷമാണെന്നാണ്

ആദ്യം കരുതിയത്. അതിനുള്ള പൊട്ട വിദ്യകൾ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. ഫലമു ണ്ടായില്ല. പിന്നെ നെററി കയ്പത്തി കളിൽ താങ്ങിയായി കടയിലെ ഇരിപ്പ് കാണുന്നവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. പി നെറുപിന്നെ ഒരു തോർത്തുമുണ്ട് നെററി യിലൂടെ വലിച്ചുചുറ്റി മുറുകി വട്ടക്കെട്ടു കെട്ടിയായി ഇരിപ്പ്.

അവിടന്നും കവിഞ്ഞു് തലയ്ക്കു സ്വയം ഇടിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെയാണ് സം

സി.രാധാകൃഷ്ണൻ

ഗതി കഴപ്പമായത്. ഒരംഗുലം വ്യാസ മുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ (നീളം ഒരു മീറ്റർ) എപ്പോഴും മേശപ്പുറത്തുണ്ടാവും. വരയ്ക്കാരും പേപ്പർവെയററായും സമയംപോ കാൻ കയ്യിലിട്ട് ഉള്ളിക്കളിക്കാനും അ ഉക്കാനും ഇതു് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ആ വടികൊണ്ടാണ് തലയിൽ അടിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

ജനങ്ങൾ പ്രതിഷേധിച്ചു. അങ്ങിനെ, കറുപ്പിൽ കയറി വലിയ ആസ്സത്രിയിലേയ്ക്കു പോയി. (ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ കാരുണ്ടായിരുന്ന ഏക വ്യക്തി

അന്ന് കട്ടിപ്പട്ടരായിരുന്നു) ആസ്സത്രിയിൽ ചെന്ന് വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. മലവും മുതവും രക്തവും കഫവും മറ്റും മറ്റും വെച്ചുവെച്ച് നോക്കി ഒന്നിലും ഒരു കഴപ്പുമില്ല എന്നായിരു ന്നു വിധി.

പക്ഷേ, പിന്നെ തലവേദന? ഡോക്ടർമാർ കൈമലർത്തി. ടോണിക്ക കൾ കുറിച്ചുകൊടുത്തു. വിശ്രമം ഉപദേശിച്ചു.

മരുന്നുകൾ കഴിച്ച് വിശ്രമിച്ചപ്പോൾ തല ചുമരിൽ ഇടിച്ചാലും മാരാത്തത്ര വ ലിയതായി തലവേദന.

പിന്നെ ഡോക്ടർമാരായ ഡോക്ടർമാ രുടെ അരികിലേയ്ക്കെല്ലാം ഓട്ടമായിരുന്നു പക്ഷേ, ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. തലവേ ദന അതേപടി നിലനിന്നു.

അക്കാലത്താണ് ആരോ ഒരു സേവ കൻ മുഖംകാണിച്ചുണർത്തിച്ചത്: “മുസ്സ തിനെ കണ്ടാൽ ഗുണം കിട്ടും”

അസഹ്യമായ തലവേദനയ്ക്കിടയിലും നാരായണയർ ഉറക്കെ ചിരിച്ചുപോയ ഒരു. ഈ ഡോക്ടർമാരെല്ലാം നോക്കിയിട്ടും കാണാത്ത അനൂലം ആ താടിക്കാരൻ നോക്കിയാൽ കണ്ടുകിട്ടുകയില്ലെന്നതന്നെ യായിരുന്നു ധ്വനി.

ആകട്ടെ, “ആയാലൊരു തല പോയാ ലൊരു തലവേദന”യെന്ന തീരുമാനിച്ചു് അവസാനം നാരായണയർ “എന്നാലി നി മുസ്സതിനേക്കൂടി കണ്ടുകൂടയാം” എന്നു പുറപ്പെട്ടുകയാണത്രെ ഉണ്ടായത്.

കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞ് മു സ്സത്ത് ചിന്തയിലാണു്. (തപസ്സായിരുന്നു വെന്നാണ് ദുക്സാക്ഷികൾ പറയു ന്നതു്)

അരികിലിരുന്ന് നാരായണയർ മുഷി ണ്തു് ഗതികെട്ടു.

രണ്ടു കല്പിച്ചു് ചോദിച്ചു: “എന്നാൽ ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടെ?”

ചിന്തയിൽനിന്നുണർന്ന് മുസ്സത്ത് പ റഞ്ഞു: “ഒന്നും തോന്നരുത്. കാര്യം ഗു രതരമാണ്.”

“എന്താണാവോ?”

“മനസ്സിന്, എന്നുവെച്ചാൽ തലച്ചോ റിന്”, ക്യാൻസറാണ്”

“ഹെതു!”

“അതെ. ഏറിയാൽ ഇനിയൊരു തൊ

ണ്ണുദിവസം” നാരായണയർ ബോധംകെട്ടു് വീണി ല്ല. (വല്ലാതെ വിതർക്കമുണ്ടാകരുത്) മുസ്സതാകട്ടെ ചികിത്സ ഒന്നും വിധിച്ചു തുടർച്ച.

“നിഷിദ്ധമായി ഇനി ഒന്നുമില്ല. എ ത്തും ചെയ്യാം” എന്നു മാത്രമായിരുന്നു വിധി.

മരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയതിൽപ്പിന്നെ നാരായണയർ രണ്ടു ദിവസം മൌനിയായി തലവേദന സഹിച്ചു. വാർത്ത പരന്ന പ്പോൾ ബന്ധുക്കളും വേണ്ടപ്പെട്ടവരും നാട്ടുകാരും മലവെള്ളംപോലെ രോഗ വിവരവുമനേപഷിച്ചെത്തി സഹതാപ തോടെ നിന്നു.

രണ്ടുദിവസത്തെ മൌനവ്രതത്തിനുശേഷം നാരായണയർ പതിവുപോലെ പീ ടികയിൽ വന്നുതുടങ്ങിയത് എല്ലാവരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അതിലേറെ നാട്ടുകാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത് തു ടർന്നവന്ന മറ്റു് പലതുമായിരുന്നു.

പീടികയുടെ അരികിലൂടെ കണ്ടു പോകുന്ന കട്ടസ്സായ ഇടവഴി കള്ളപ്പാ പ്പിലേയ്ക്കുള്ളതായിരുന്നു. പീടികയിലെ ഒരു പണിക്കാരൻ സ്ത്രീൽ തൂക്കപാത്രവുമായി കള്ളപ്പാപ്പിലേയ്ക്കു പോകുന്നതും വരുന്നതും കണ്ടുതുടങ്ങി.

(കുപ്പിയോ കടമോ അല്ലാതെ സ്ത്രീൽ പ്ലാത്രം കള്ളപ്പാപ്പിൽ പോന്ന പതിവു് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ അതിനു മുൻപോ അ തിനുശേഷമോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല)

പീടികയുടെ പിന്നിലെ മുററത്ത് കന ത്ത ഇരിമ്പുസാധനങ്ങൾ തലയ്ക്കും വില ങ്ങും കിടക്കുന്നതിനരികിൽ, ഇറക്കിക്കെ ട്ടിയ ചായ്പിൽ, സ്ത്രീപ്ലാത്രം വിശ്ര മിച്ചു. നാരായണൻ കൂടക്കൂടെ പാത്രത്തെ അഭയംപ്രാപിച്ചു.

കള്ളപ്പാപ്പിലെ വേലക്കാർ പറഞ്ഞാ ണ് നാടറിഞ്ഞത്. വിശ്വാസം വരാ ത്തവർ ഒളിഞ്ഞും പതുങ്ങിയും കാത്തുനി ന്നു തൂക്കപാത്രത്തിന്റെ പോക്കും വര ളും കണ്ടു.

സ്വജനങ്ങൾ (മുതിർന്നവർ) ഗുണഭോ ഷിക്കാൻ ചെല്ലാതിരുന്നില്ല. ഇത്രയുംകാ ലം വിധിയാംവണ്ണം സന്ധ്യാവന്ദനവും സൂര്യനമസ്കാരവും മറ്റും മറ്റും പാലി ചിട്ട് ഇനി എണ്ണപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ

(കുറിച്ചെടുത്തു എന്നാണ് വിവരിക്കപ്പെട്ടത്) മാത്രം അവശേഷിക്കുന്ന ആയുസ്സിൽ എത്തിനി അനാവശ്യമെന്നായിരുന്നു ഗുണഭോഷത്തിലെ ധ്വനി.

തലവേദന അപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും നാരായണൻ ചിരിക്കുകയൊന്നും ചെയ്തു. തന്റെ ജീവിതം തന്റെതായാ എന്നൊരു നിലപാടായിരുന്നു കട്ടിപ്പട്ടഭരതം. സന്ധ്യാവന്ദനവും സഹസ്രനാമവും മറ്റും മറ്റും മുടങ്ങുകയൊന്നും ചെയ്തു.

രാവിലെ ഏഴുമണികഴിഞ്ഞ ഉണരുകയുള്ളൂ. ഉറക്കം നന്നായിത്തുടങ്ങി. തലവേദന കാണുതുംവന്നു.

തലവേദനയിൽ കറവുണ്ടായത് ഹോറാരു കാരണംകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്നെന്നു പാഠഭാവമുണ്ട്. മറത്തിൽ

ചെറുപ്പക്കാരിയായ ഒരു വേലക്കാരിയുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരിയെന്നല്ല സുന്ദരിയും. പോരേങ്കിൽ പേരു ലക്ഷ്മിയെന്നും.

അവൾ വന്ന് ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകമാണ് തലവേദനവന്നത്. അവളെ ശക്തം കാണാൻകൊള്ളുകയില്ലെന്നായിരുന്നു നാരായണന്റെ പക്ഷം. ഭാര്യയാണ് വേലക്കാരിക്കുവേണ്ടി വാദിച്ചുപോന്നത്. ലക്ഷ്മിയെ കണ്ടെത്തിയതും തെരഞ്ഞെടുത്തതും നിയമിച്ചതും നിയന്ത്രിച്ചതും അലമേലുഅമ്മാർതന്നെ ആയിരുന്നു.

വളരെ അടക്കവും ഒരുക്കുമുള്ള പെണ്ണ്. ശമ്പളമെത്രവേണമെന്ന് പറഞ്ഞുതന്നെയില്ല. ഉററതോ ഉടയതോ ആയിട്ട് കണ്ണുകാണാത്ത അമ്മമാത്രമേയുള്ളൂ. ഇതൊന്നും പോരേങ്കിൽ "ഒരു വയസ്സുകഴിഞ്ഞ" വേണ്ടതില്ല കറച്ചു ഭക്ഷണമേ ലക്ഷ്മിക്ക് വേണ്ടൂ. വലിഞ്ഞുകയറിയെത്തിയ ലക്ഷ്മിയെ ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നായിരുന്നു ധർമ്മദാരുളുടെ നിർബ്ബന്ധം...

അങ്ങിനെയെങ്കിലങ്ങിനെ, പക്ഷേ, തന്റെ മുന്നിൽ കണ്ടുപോകരുതെന്നായിരുന്നു നാരായണന്റെ വിചക്ഷണം.

ആ ലക്ഷ്മിയാണ്, മുസ്സതിന്റെ ചികിത്സയ്ക്കുണ്ടി നല്ലതായിരുന്നത് ദിവസം തികഞ്ഞവാറെ, കിണറുകരയിലിരുന്നു ധർമ്മിച്ചത്.

വിരയുടെ അസുഖമായിരിക്കുമെന്ന് അലമേലുഅമ്മാർ ഊഹിച്ചു. ലക്ഷ്മി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭയങ്കരമായ വയറുവേദനയുണ്ടെന്നു നിരൂപിച്ചു.

സ്വാമിയെ ധിക്കരിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നും തന്നെ പിരിച്ചയയ്ക്കരുതെന്നും ലക്ഷ്മി അലമുറയിട്ടപ്പോൾമാത്രമാണ് ആറുപെറ്റ അലമേലുഅമ്മാർ തലകറങ്ങിപ്പിന്നടങ്ങിയത്.

തല തിരികേ കറങ്ങി അലമേലുഅമ്മാർ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ നാരായണൻ പിടികയ്യിലേയ്ക്കുറങ്ങുകയായിരുന്നു.

"ഇതുകൂടി ബദൽശോലിയിട്ട് പോ" എന്ന് അലമേലുഅമ്മാർ ഒരു കട്ടംബവഴക്ക് തുടങ്ങിവെച്ചു.

രണ്ടുമാസത്തിൽ കുറഞ്ഞ കാലയളവിൽ മരിക്കാൻപോകുന്ന താൻ ആർക്കും ഒന്നിനും ബദൽശോലാൻ തയ്യാറല്ല എന്ന് പറയാതെ പറഞ്ഞു നാരായണൻ ഇറങ്ങിനടന്നു.

ശാപവാക്കുകളിൽത്തന്നെ അലമുറയിട്ടും ഏറ്റവും ചെറിയ സ്വന്തം കട്ടിയെ മാറരുതെന്നും അതിനു മുത്തതിനെ കയ്യിൽ താങ്ങിയും അവന്റെയും മുത്തതിനെ പിന്നാല നടത്തിയും സ്കൂളിൽപോയവരെ ഉപേക്ഷിച്ചു. അലമേലു അമ്മാർ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു യാത്രയായി.

വിട്ടിൽ മുതിർന്ന കട്ടികളും ലക്ഷ്മിയും നാരായണനുംകൂടാതെ ബാക്കിയായി. ആളുകൾ കളുകുകയുമില്ല.

നാരായണൻ അനങ്ങിയില്ല. മരണശിക്ഷ വിധിക്കപ്പെട്ടവൻ എന്ത് വേദാന്തം?

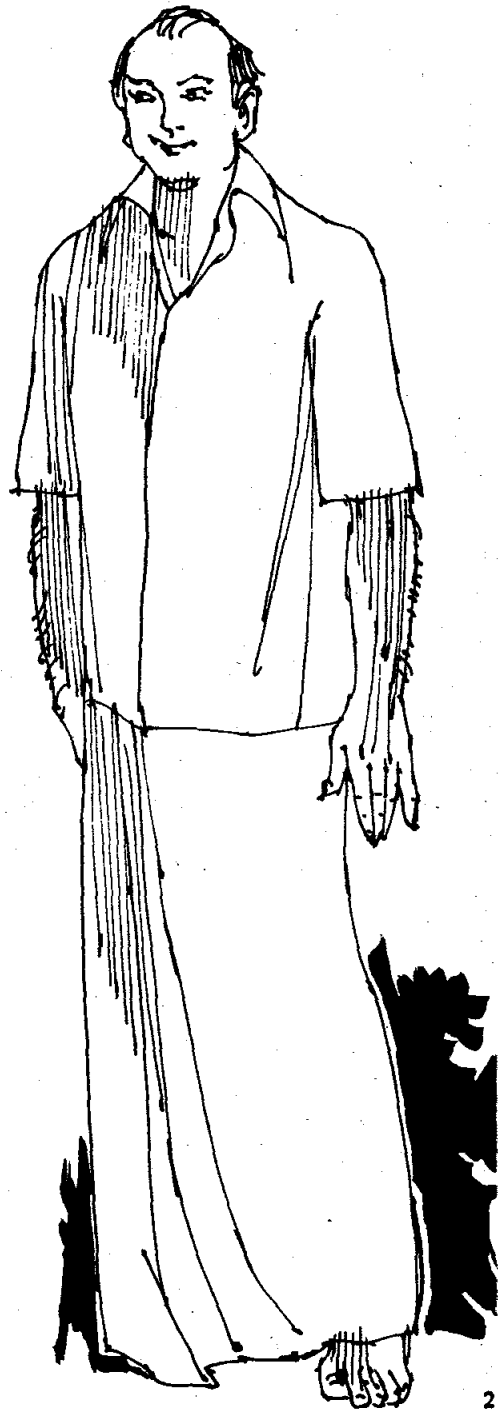
എന്നാലും, ഇത്തരം മോഷണങ്ങൾ ഈശ്വരൻ ഇത്രയുംകാലം മനസ്സിൽ കൊണ്ടു നടന്നില്ല എന്ന് ചിലർ മുക്കിൻതുറന്നു വിരൽവെച്ചു.

വിവരമറിഞ്ഞ മുസ്സത്ത് പുഞ്ചിരിച്ചു തേയ്ക്കുളളവനെ.

പിടികയ്യിൽ നാരായണൻ്റെ പലിയ തിരിക്കുകയെന്നുപോൽ. സ്റ്റോക്കുള്ളതെല്ലാം ആദായവിലയ്ക്ക് വില്പുകയായിരുന്നു. പുതുതായി സ്റ്റോക്ക് കൊണ്ടുവന്നതുമില്ല. അവസാനം പിടികയ്യിലും വിറ്റു.

ലക്ഷ്മിയും നാരായണനും നാട്ടിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷരായി. അലമേലുഅമ്മാർ മറത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി അലമുറയിട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ.

പിന്നീട് ഒരു പതിറ്റാണ്ടുകാലത്തേയ്ക്കു നാരായണന്റെ യാതൊരു വിവരവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുസ്സത്ത് പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് മരിച്ചുപോയെന്നുതന്നെയാ

അപൂർവ്വമായ കരുതിയത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു വെള്ളിയാഴ്ചയാണ് നാരായണയൂർ (തനിച്ച്) തിരിച്ചെത്തുന്നത്. വെള്ളിയാഴ്ചതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നതിന് തെളിവ് (അരിക്ക് ക്ഷാമകാലമായിരുന്നതിനാൽ) റേഷൻ കടയിൽ ക്യൂ നിന്നവരാണ് അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യം കണ്ടതെന്നതുതന്നെ. വെള്ളിയാഴ്ചകളിൽമാത്രമേ അക്കാലത്ത് റേഷൻകട തുറന്നിരുന്നുള്ളൂ. (ബാക്കി ദിവസങ്ങളിൽ “അരിയില്ല” എന്ന ബോർഡ് ഇങ്ങും. പിന്നിലെ വാതിൽ തുറന്നുവെച്ചിരിക്കും.)

നാരായണയൂർ പലർക്കും പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ മനസ്സിലായില്ല. കഷ്ടനിയമങ്ങളും കടവയറിലും. ആരോഗ്യം കഴുകി. മരിക്കുമെന്നും മൃത്യു പരത്തേണ്ടതുമാണ്. മൃത്യു പാഞ്ഞാൽ പിഴയ്ക്കാറില്ലല്ലോ. എന്ന് ജനം മുന്നോട്ട് വിരൽ വെച്ചു.

അപ്പോൾ ലക്ഷ്മിയിലെവെന്ന് പലരും മനസ്സിൽ ചോദിച്ചു. നാട്ടുകാരെയും വീട്ടുകാരെയും കാണാൻ വന്നതായിരുന്നു നാരായണയൂർ. അങ്ങിനെയും, ഒരു ചോഹംതോന്നി. വർഷങ്ങൾ പത്തുപതിനൊന്നായില്ലേ?

ഒരു പുനർജന്മം കിട്ടിയ സന്തോഷമാണ് നാരായണയൂർക്ക് മുഖത്ത് അപ്പോഴും തങ്ങിനിന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ പലരും നടന്നു. അതൊരു ജാഥയെന്നായി. നേരെ മൃത്യുതിന്റെ ഇല്ലത്തേയ്ക്ക്. താൻ മരിച്ചില്ലെന്ന് മൃത്യുതിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാനാണ് നാരായണയൂർ പ്രധാനമായും വന്നതെന്ന് അപ്പോഴാണ് നാട്ടുകാർക്ക് മനസ്സിലായത്.

മൃത്യു പതിവുള്ള റോത്തോർത്തുമായി അമ്പലനടയിലെ ആൽത്തറയിൽ രോഗികളുടെ നടുവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെന്നപടി നാരായണയൂർ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ മരിച്ചില്ല!”

മൃത്യു കൈകളിലിട്ട്: “സന്തോഷം! ... കടുംബമെങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു?”

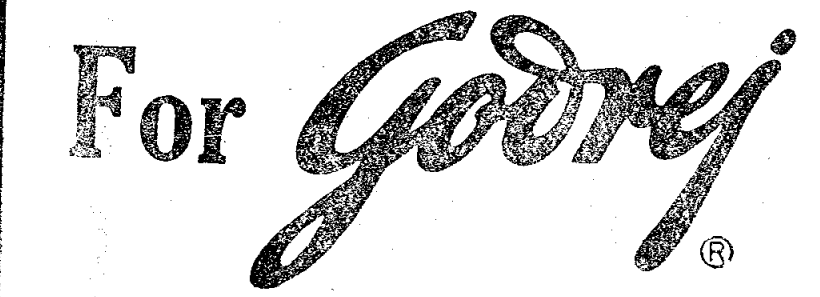
“സുഖമായിത്തന്നെ.”

“പുതിയ കുട്ടികൾ?”

“നാല്പ്. മൂന്ന് ആണ്.”

മൃത്യു പുഞ്ചിരിച്ചു: “ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ഞാൻ എന്തു രോഗത്തിന് ചികിത്സിച്ചാലും അത് ഭേദമാക്കാറുണ്ട്. തലവേദനയെങ്ങിനെ?”

“തലവേദനയോ?”

Refrigerators, Typewriters, Storwells, Furniture,
Office & Security Equipments, Locks.

Wholesale Dealers
M. P. RAGHAVAN PILLAI & SONS
THIRUVALLA
Phone : 2413, 2363

കഥ

ചുട്ടുള്ള വെയിൽ തിരശ്ശീല

യിടാത്ത ജാലകത്തിലൂടെ അകത്തു കടന്ന അപ്പോഴും രഘുപതി ഉണർന്നിരുന്നില്ല. അപ്പിസ്സറുടെ കൂടെ ടൂറിംഗ് പോയിട്ടു അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞാണ് തിരിച്ചെത്തിയത്. സർക്കാർവണ്ടി ഹൗസിങ്ങ് കോളണിയുടെ ഗേറ്റിൽ അയാളെ വിസർജ്ജിച്ചു കടന്നുപോയി. കോളണി ഉറങ്ങിക്കിടന്നു. ദീർഘയാത്രക്കിടയിൽ താനൊരു അഴുക്കുവാറുമായി മാറിയിരിക്കണമെന്ന രഘുപതിയുടെ തോന്നി, വിഴുപ്പുവസ്തുക്കൾ കത്തിനിറച്ച ഒരു ചെറിയ ബീഫ് കേസ് കയ്യിൽ, ഉടുപ്പുവ നിറയെ പൊടി, തലയിൽ കരിപ്പൊടി, ഒന്നുകൂടി. അത്താഴം കഴിച്ചിരുന്നു.

ഉറങ്ങിക്കിടന്ന വിട്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ നടന്ന് ഗൃതിയിൽ കയ്യാകുന്നു. ആദ്യം ചെന്നത് കളിമുറിയിലാണ്.

വാട്ടർടാപ്പ് മരിച്ചുപോയി.

ബീഫ് കേസ് മുലയിലെറിഞ്ഞു. അഴുക്കു വസ്തുക്കൾ ഊരിക്കളഞ്ഞു. തോർത്തു ചുറ്റി അയാൾ ഒട്ടേറെ നേരം കളിമുറിയിൽനിന്നു. നിന്ന നില്ലിൽ ക്ഷീണം കരേള ഇറങ്ങുമ്പോലെ തോന്നി. വെൻറിലേറ്ററിലൂടെയും തുറന്നിട്ട കയ്യിലൂടെയും തണുത്ത ഇളംകാറ്റ് അയാളെ ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

തലുപതി ബക്കറിൽ നോക്കി. അര ബക്കറു് വെള്ളം—

രണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു രാവിലെ സന്ദീപൻ കളിച്ച കടലാസ്സുതോണി അതിൽ ചത്തുകിടക്കുന്നു. കടലാസ്സ് വെൻറിലേറ്ററിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്കുറിഞ്ഞു. കയ്യും കാലും മുഖവും കഴുകിയെന്നു വരുത്തി.

കിടപ്പറയിലെ പലകക്കട്ടിലിൽ മെത്ത വിരിയ്ക്കാതെ ചെന്നുവീണു. ശരീരം മുഴുവനും പ്രാണികൾ അരിച്ചുനടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെ പുലർക്കാറ്റിന്റെ തണുത്ത കയ്യുകൾ തലോടലിൽ മയങ്ങി.

അത്യന്തം മധുരമായ ഒരു ശബ്ദം. തുറന്ന ടാപ്പിലൂടെ വെള്ളം വാർന്നൊഴുകുന്നു..

രഘുപതി ഉറക്കം തെട്ടി. ചാടിയെ നീറ്റി. കളിമുറിയിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു. കളിമുറി വരണ്ടുകിടക്കുന്നു. ടാപ്പിന്റെ ചെവി പിടിച്ചുതിരിച്ചു. ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം പിന്നെ ഒന്നു മില്ല. വെള്ളം ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു! ആ കളകളെ ശബ്ദം ഇപ്പോഴും ഉള്ളിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ട് എത്രനാൾ കഴിഞ്ഞു കൂടും? അയാളുടെ ജീവതം തുടർച്ചയായ സ്വപ്നങ്ങളെ പിൻതുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരു യാത്രയായിരുന്നു.

ഹൗസിങ്ങു് കോളണിയിൽ ഒരു വിടുന്നപേക്ഷിക്കാനുള്ള ഫാഹം ഉററ സുഹൃത്തു് പൂർപ്പിച്ചു മുഖിലേയ്ക്കു നിട്ടിയ

വത്സല

പ്പോൾ വിചാരിച്ചു, ഇതാ എന്റെ ചിര കാലസ്വപ്നം. സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടാൻ പോകുന്നു.

ഇടത്തരക്കാരുടെ കോളണിയിൽ ഒരു വിട്ടുവെക്കാൻ തനിക്കുള്ള യോഗ്യതയെക്കുറിച്ചു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീധനം മേടിക്കാതെയാണ് വിവാഹം കഴിച്ചതെന്നു സുഹൃത്തിനറിയാം. എല്ലാം പൂജ്യത്തിൽ നിന്നു തുടങ്ങിയവൻ—

ഇതുപോലെ കളിക്കാതിരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. ഒന്നാളും. പഴയ ലോഡ്ജിന്റെ മുററത്തു വരുന്ന കിണറുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും കോരികളിയിട്ടാം.

അമർഷത്തോടെ ടാപ്പിനു നേരെ നോക്കുന്നു..

കി. രഘുപതി തിരിച്ചുനടന്നു.
വാതിൽക്കൽ മുട്ട്.

സന്ദീപൻ.

കോളിങ്ങ് ബെല്ലിൽ അവനും തെ-
ടാൻ പററില്ല
രഘുപതി മുൻവശത്തെ കതക് തു-
റന്നു.

കുളിച്ചു കുറിയിട്ടു സുസ്ഥേ വദനനാ-
യിമുഖിൽ നിൽക്കുന്ന സന്ദീപൻ കയ്യു-
ലിരുന്ന വാഴയിലപ്പൊതി ഉയർത്തിക്കാ-
ണിച്ചു.

—ഇതെന്താണെന്നു പറയാമൊ,
കിൾ?

—ത. നോക്കട്ടെ.

—ആയായി. അകിൾ കുളിച്ചിട്ടില്ല
ഷവു ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇതു പ്രസാദമാണു്

—സന്ദീപൻ ഇന്നു് അവലത്തിൽ
പോയൊ?

—ഇന്ന് ഞാൻ അരിയിലെഴുതിയ
ല്ലോ! എന്റെ നാവ് നോക്കു—

അവൻ, തുടത്തു പുവിതൽപോലാ-
ത്ത നാവു് നീട്ടിക്കാണിച്ചു. പററിനി-
ല്ക്കുന്ന പാല്പാട.

—ഞാനൊന്നും കാണുന്നില്ലല്ലോ.

—മുത്തശ്ശൻ പൊന്തോതിരുകൊണ്ടു്
ഹരിശ്രീ എന്നെഴുതിത്തന്നല്ലോ!
അവനെ വാരിയെടുത്തു് ഉമ്മവയ്ക്കുന്ന
മെന്നു തോന്നി.

ദേഹം നിറയെ അഴക്കാണെന്ന ചിന്ത
വിലക്കി.

തൂറനിട്ട കതകിലൂടെ വാവീട്ടു നില
വിളിച്ചുകൊണ്ടു് പുച്ചു കടന്നുവന്നു. കരേ-
നേരമായി അതു രഘുപതിയെക്കാത്തു്
അടുക്കളയിൽ ഇരിപ്പായിരുന്നു—

—മോളിക്കുട്ടിയുടെ നാടുകടത്തിയ പ-
ച്ചയല്ല. ഇതു്? സന്ദീപൻ ചോദിച്ചു.

—അതെ.

സന്ദീപനു് ആ പുച്ചയുടെമേൽ ഒരു
കണ്ണുണ്ടെന്നു രഘുപതിയ്ക്കറിയാം. അവ

ന്റെ അമ്മ അനുവദിക്കാത്തതുകൊണ്ടു്
മാത്രമാണു് അതിനെ അവൻ സ്വന്തമാ-
ക്കാത്തതു്—

പ്രസാദം മേടിച്ചു മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു ര-
ഘുപതി പറഞ്ഞു:

ഇപ്പോൾ സന്ദീപൻ പോക. അകിൾ
ഷവുചെയ്യട്ടെ, കുളിക്കട്ടെ!

—കുളിക്കുമ്പോഴേക്കും ഞാൻ വരാം.
ഇന്നൊരു ചുവന്ന തോണിയും പച്ചത്തോ-
ണിയും ഉണ്ടാക്കിത്തരണം. അപ്പൻ കട

ലാസ്സു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്.

—ഉം.

പലവട്ടം പുച്ചയെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി
കൊണ്ടു സന്ദീപൻ പടികടന്നു.

അയാളുടെ ഗേറ്റു് കരഞ്ഞു. അതി-
ന്റെ വിജാഗരിയിൽ ആരും എണ്ണയിട്ടി-
ട്ടില്ല. അതിന്മേൽ ചായം പുശിയിരുന്നി-
ല്ല. കോളണിയുടെ മററു കവാടങ്ങൾക്കു
മീതെ പകിട്ടാർന്ന ബോഗൻവിലയുടെ
പൂങ്കുലകൾ ഞാന്നുകിടപ്പുണ്ടു്. അയല്പാ-
രന്റെ ഒരു പൂമരം രഘുപതിയുടെ ഗേ-
റ്റിൽ തണലും വാടിയ പൂക്കളും വിതറി
കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു.

തന്റെ കൂട്ടുകാർക്കു് അനേകം വീട്ടു-
കൾക്കിടയിൽനിന്നു് ഈ വീട്ടു് കണ്ടുപി-
ടിക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവും കാണില്ല.

നെയിംബോർഡ് പതിയ്ക്കാത്ത കവാ-
ടംകണ്ടാൽ. തുരുമ്പിച്ചുതൂങ്ങിയ ഗേറ്റു
കണ്ടാൽ, ചായം തേയ്ക്കാത്ത ഈ കൂട്ടു ക-
ണ്ടാൽ അവർ ഊഹിച്ചോളും, ക്ളാക്ക്
രഘുപതിയുടെ വീട്ടു്!

രഘുപതിയെപ്പോലുള്ളവരെ ഉദ്ദേശി-
ച്ചല്ല. ഈ ഫൌസിങ്ങ് കോളണി പ-
ണിതിരിക്കുന്നതു്. മെയിൻറോഡിൽ
ബസ്സിറങ്ങി നിരവധി വളഞ്ഞുപിരി-
ഞ്ഞ പാതകൾ താങ്ങി ഇവിടെ എത്താൻ
സ്വന്തം വണ്ടിവേണം. വഴിനിമിത്തേ
ക്കു ചിട്ടയുമുള്ള ഒരു മുഖച്ഛായയുള്ള
എണ്ണമററ വീട്ടുകൾ. ചിലപ്പോൾ രഘു-
പതി കൺമുഖിൽ തെളിയുന്ന നെയിം-
ബോർഡുകൾ കൗതുകത്തോടെ വായി-
ക്കും. ഭൂരിപക്ഷവും റിട്ടയർചെയ്ത ഉദ്യോ-
ഗസ്ഥന്മാരാണ്, തന്റെ സഹനീവാസി-
കൾ എന്നുകണ്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ജോലി-
യിലിരിക്കുന്നവർ ചുരുക്കംപേരെ ഉള്ളു.

റിട്ടയർചെയ്യുമ്പോൾ രഘുപതിയും
ഒരു നെയിംബോർഡ് എഴുതിയ്ക്കും. അ-
തിനുകുളിൽ റിട്ടയാർഡ് ഡെപ്യൂട്ടി
താസിൽദാർ എന്നോ മറ്റൊരു എഴുതി-
ച്ചേർക്കാം. ഇരുപതുകൊല്ലങ്ങൾ കഴി-
യുമ്പോഴേയ്ക്കും ഈ കൂട്ടു് ഒരു വീടായി
മാറും. ഇതു തന്റെതാത്രമാകാം. എല്ലാ
സാധ്യതകളും കഴിഞ്ഞു...

മുത്തമകനെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കുന്നതി-
നെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ട. ദിവസം,
താൻ റിട്ടയർമെൻററനെക്കുറിച്ചു കണക്കു
കൂട്ടുന്നതോർത്തു് രഘുപതിയ്ക്കു് തന്നോടു
തന്നെ വെറുപ്പുതോന്നി.

സുരംഗല, പവിത്രനെ എഴുത്തിനിരു-
ത്താൻ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുകയില്ലെ?

ഇന്ന്, ഈ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു അ-
വന്റെ വിദ്യാരംഭം കുറിയ്ക്കണമെന്നു്

ഏപ്രിൽ 29 മുതൽ

എത്രയോ മാസങ്ങളായി സുരംഗല ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതാണ്.

പഴയ ലോഡ്ജിൽനിന്നുകൊണ്ടുപോന്ന ഒരു പലകകുട്ടിയും, രണ്ടു മിനിയപ്പാത്രവും, ഒരു മണ്ണെണ്ണ സ്വച്ചുജ്വാലതെ ഈ പുത്തൻ വീട്ടിനകത്തു ഒന്നില്ല. പിന്നെ സദാ മരണശ്വാസം വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഓപ്പുകളും.

ഏതൊരു ദുർദ്ദിനത്തിലാണ് ഇമ്മാതിരി ഒരു ചുട്ട ചുക്കോർ താൻ തീരുമാനിച്ചതെന്ന് രഘുപതി നിരസത്തോടെ ഓർത്തു. ലോഡ്ജിലായിരുന്നെങ്കിൽ വാരാന്ത്യത്തിന് നാട്ടിൻപോയി സുരംഗലയേയും പവിത്രനേയും കാണാമായിരുന്നു. മകനെക്കൂടി ഭഗവതികാവിൽ വിദ്യാരംഭത്തിനു പോകാമായിരുന്നു.

നിറംമങ്ങിയ ചിത്രങ്ങളായി അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഒരുപാടു സ്വപ്നങ്ങളുടെ സ്മരണകൾ ഞാനുകിടന്നു.

വിജയശ്രമിയ്ക്കു ഒരു പട്ടുസാരി മേടിച്ചുകൊടുത്ത സുരംഗലയെ പഴയ കൂട്ടുകാരന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നിനു കൊണ്ടുപോകാമെന്ന് ഏറ്റുവന്നതാണ് കാമത്തു തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ച മട്ടപ്പോടെ ബസ്സ് സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു തിരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടാകും ഇപ്പോൾ.

ബക്കറിൽ വിഴാനിയുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ മധുരശബ്ദത്തിനു കാരോത്തു കൊണ്ടു രഘുപതി ഉമ്മറത്തെ ചാതകസേരയിൽ അമർന്നു. ചാതകസേര ബിൽഡിംഗ് കൺട്രാക്ടർ ഉച്ചയുണക്കഴിഞ്ഞു വിരമിച്ചിരുന്നതാണ്. കോളണിമിലെ വീടുകളെല്ലാം പുത്തൻ ഫർണിച്ചർകൊണ്ടു നിറഞ്ഞപ്പോൾ കൺട്രാക്ടറുടെ കസേര വേലക്കാരാരോ ആർപ്പാർപ്പു തുടങ്ങാത്ത ഇതിനകത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടു.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ. മരക്കുട്ടിയും അലുമിനിയപ്പാത്രങ്ങളും തോൽപ്പെട്ടിടയും കയറിയ കൈവണ്ടിയുടെ പുറകെ കാമത്തു ചൊത്തു ഇതിനകത്തു കയറിവരുമ്പോൾ ഉമ്മറത്തുണ്ട്, ഈ കസേര.

കാമത്തു പറഞ്ഞു.

—കൊള്ളാമല്ലോ!

കാമത്തു കസേരയിൽ കയറിയിരുന്നു. ഇവിടെയിരുന്നു മിത്രം എഴുതണം. കാമത്തിലേ കട്ടികൾ മുഴുവനും

വൈകിട്ട് ഒത്തുകൂടുന്ന സ്ഥലം.

കളിസ്ഥലത്തിന്റെ ഓരത്തു പുഴയായ മന്ത്രിയുടെ തിരുനാമം കൊത്തിയ വെണ്ണക്കല്ലു. നിയമ മണ്ണും പുല്ലും അടിച്ചെടുക്കിയ വെണ്ണക്കല്ലിന്റെ ഓർമ്മയിൽ മിഴിയുന്ന രഘുപതി ഉമ്മറത്തിരുന്നു.

പുച്ച അക്ഷമയോടെ അയാളുടെ കാലുരുമ്മിക്കൊണ്ടു നടന്നു.

ഓ നിനക്കിന്നു പ്രാതൽ കിട്ടിയില്ല!

രഘുപതി അടുക്കളയിലേയ്ക്കു നടന്നു.

അടുക്കളമുലയിൽ ചവറുകുട്ടയിൽ ഓട്ടിക്കടലാസ്സുകൾ കുമിഞ്ഞുകിടന്നു. രഘുപതിയ്ക്കു ചവറുകുട്ടയിലായി പലയാവൃത്തി നടന്നു, പുച്ച കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

റാക്കിൽ കരുതിവച്ചിരുന്ന ഓട്ടിക്കുട്ടിനിന്നു ഒരു കഷണം എടുത്തു രഘുപതി പുച്ചയ്ക്കു എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

പതിവുസ്ഥാനത്തു പാൽക്കുപ്പിയുണ്ട്.

ഭാഗ്യം.

രഘുപതി വെള്ളംനീച്ചുവയ്ക്കുന്ന ബക്കറിന്റെ അടുപ്പു തുറന്നുനോക്കി. അടിയിൽ മണ്ണടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കുറച്ചു വെള്ളം. മുറുദിവിസംമുസ് എടുത്തുവെച്ച വെള്ളം.

ബക്കറിൽ അടുപ്പു രഘുപതി പാൽക്കുപ്പിതുറന്നു. അടുപ്പു പൊളിച്ചു പുച്ചയുടെ പാത്രത്തിൽ അല്പം ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. അടുപ്പു തിരികെ ചേത്തു കപ്പി പഴയ സ്ഥാനത്തുവെച്ചു. വെള്ളംവരട്ടെ!

ബക്കറുമായി കളിപ്പറമ്പിലേയ്ക്കു നടന്നു. ഉറവിട വെള്ളം മറ്റൊന്നിലൊഴിച്ചു പല്ലുതേയ്ക്കു ചാരാഭിച്ചു. പേസ്റ്റിന്റെ ചവർപ്പു മാറാനുള്ള വെള്ളമില്ല. ഉപകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഒരുകുതികുടി ഓപ്പു തുറന്നു.

ചതുരശ്വരം വലിച്ചു വെള്ളക്കുഴൽ. രഘുപതി തൊട്ടു വെള്ളമെടുത്തു അതിന്റെ ചുണ്ടോടു ചേർത്തു.

തരംകിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ സന്ദീപൻ ചെന്താറുള്ള വിദ്യ—

— അങ്കി! ഇതുകണ്ടില്ലേ. ഇവൻ ടീലറാണ്! നാലാമത്തെ മുട്ട് വെള്ളമാണ് കടിച്ചുതീക്കുന്നത്.

— കടിച്ചുട്ടെ! അവനെങ്കിലും നിറമുണ്ട്!

മണ്ണിനകത്തെ അവസാനത്തെ തുള്ളി
യും ഹൈഡ്രജനാസത്തിന്നു കടിച്ചുതീർക്കുന്ന
പാപ്പിനെ നോക്കി രഘുപതി പറഞ്ഞു.

— എടാ ചതിയാ നീന്നെ ഞാൻ വക
വരുത്തും.

സുന്ദീപൻ ശബ്ദം മുറിക്കുകയ്ക്കു മുഴങ്ങി
കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മണിയൊച്ച കേൾക്കാ
യി.

സുന്ദീപൻ ആരുടെ ഒന്നിച്ചാണ് തി
രിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നത്!

പാതിൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ആഗതരെ രഘുപതി സൂക്ഷിച്ചുനോ
ക്കി— തേച്ചുചിത്രം ചിരി പതിച്ചുവ
ച്ച രണ്ടു മുഖങ്ങൾ പാൻറസ് ധരിച്ച
ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കയ്യിൽ ഫയൽ. ഭവ്യ
തയുടെ ആവരണങ്ങളിഞ്ഞ മദ്ധ്യവയ
സ്ക്കൻ അയാളുടെ കീഴ്ജീവനക്കരനാ
യിരിക്കുന്നു. ഉമ്മറത്തുള്ള ചാതകനേര
യിൽ ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇരുന്നു.

— ഞങ്ങളെ മനസ്സിലായിരിക്കും?
മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ ചോദിച്ചു.

രഘുപതി ഒരർത്ഥവും ദ്യോതിയ്ക്കാ
ത്തമട്ടിൽ തലയാട്ടി.

ടാക്സ് അസസ്സ് ചെയ്യാൻ വന്ന
താണ്! കെട്ടിടത്തിന് നികുതികെട്ട
ണം!

— കഴിഞ്ഞാഴ്ച നിങ്ങൾ വന്നിര
ന്നല്ലോ! രഘുപതി നിരസംകലർന്നമ
ട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

— ഇന്നു ഫോളിയെ ആയിട്ടും നി
ങ്ങൾ ഡ്യൂട്ടിയിലാണോ?

ചെറുപ്പക്കാരൻ ഗൗരവംപൂണ്ടു—

— അല്ലാത്തതെന്തെങ്കിലും വർക്ക് ലോ
ഡിനെപ്പറ്റി ആരു ചിന്തിക്കുന്നു. നടന്നു
വലയുകതന്നെ! ഒരു കോളനി കയറി
യിറങ്ങാൻ ഇത്തരം എത്ര ഒഴിവുദിന
ങ്ങൾ!

രഘുപതി മിണ്ടാതെ മുററത്തിറങ്ങി.
മുററത്തു ചിതറിക്കിടന്ന കൂർത്തകല്ലുകൾ
പെറുക്കി മതിലിന്റെ ഒരറ്റത്തു കൂട്ടിയി
ടാൻ തുടങ്ങി. സുന്ദീപന്റെ കൊച്ചു
കാൽവിരലുകളിൽ ഒരുതവണയല്ല പോ
റലേററിയിരിക്കുന്നത്.

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പേജുകൾ മറിച്ചു
രഘുപതിയുടെ നമ്പർ കണ്ടുപിടിച്ചു.

അയാൾ പഴയ ചോദ്യങ്ങൾ ആവർത്തി
ക്കുന്നുണ്ട് ഭാവമൊന്നു രഘുപതി
ചോദിച്ചു.

— വീടിന്റെ വിവരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ
കുറി നിങ്ങൾ കുറിച്ചുത്തന്നാണല്ലോ!
ഇപ്പോൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖത്തു്
വളരെ ഉദാരമായ ഒരു പുഞ്ചിരി വി
ടുന്നു.

— ഒന്നു ചെരിഫിക്കേഷൻ നടത്തേ
ണ്ടതുണ്ടു്!

സിൽബന്തിയായിവന്ന മദ്ധ്യവയ
സ്ക്കനാണ് ചോദ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയതു്.

— ആകെ എത്ര കിടപ്പുമുറികൾ?

— ഈ നിരയിൽ കാണപ്പെടുന്ന മറ്റു
നിരവധി വീടുകൾക്കുള്ള അവയവങ്ങ
ളെല്ലാം ഇതിനുമുണ്ടു്. ചുമയങ്ങളെ ഇ
ല്ലാത്തുള്ള.

രണ്ടോ?

— ഉം.

രഘുപതി ചിതറിക്കിടന്ന ഇഷ്ടികക്കു
ഷണങ്ങൾ പെറുക്കി കൂമ്പാരത്തിന്റെ
വലുപ്പംകൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

— എത്ര കളിമുറികൾ?

ഉത്തരം പറയുന്നത് ചെറുപ്പക്കാരനാ
ണ്. ഫയലിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു്.

— എത്ര കളിമുറികൾ?

— സ്ലഡി റൂം?

— സിറോറട്ട്?

പുത്തടം ഉണ്ടാക്കേണ്ട ഒരുചീട്ടു്
സ്ഥലത്തു് കല്ക്കുന്ന ഉയർന്നുകൊണ്ടി
രുന്നു.

അപ്പുറത്തെ തോട്ടത്തിൽനിന്നു് സന്ദീ
പൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

— അകിൽ ഞാൻ വരട്ടെ?

— കുറച്ചു കഴിയട്ടെ!

— മിസ്റ്റർ രഘുപതി, നിങ്ങളുടെ വീ
ടിന്റെ താ മൊസെയ്ക്കല്ലെ?

— അല്ല.

— കടപ്പുകൾക്കൊന്നോ?

— അല്ല.

— പോളിഷ്ഡ് ടൈൽസ്കൊണ്ടാ

— അല്ല. പരക്കൻ സിമൻറ.

— അതെന്താണെന്നെ?

അവസാനത്തെ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപ
ടിപറയേണ്ടതില്ലെന്നു രഘുപതി തീരു
മാനിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞു,
— ഒന്നു നടന്നുനോക്കിക്കളയാം.
മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ പറഞ്ഞു.

— ഞാൻ മുഴുവനും കണ്ടുപോണം. എഴു
തിയതെല്ലാം ശരിയാണ്.

— ഇനി എന്താണ് നിങ്ങൾ ഇതിന്റെ
തരമിനക്കുന്നത്? ഫിനിഷിങ്ങ് മൊ
സെയ്ക്ക് കൊണ്ടാവും ഇല്ലെ?

രഘുപതി ചെറുപ്പക്കാരനെ തുറിച്ചു
നോക്കി.

വെയിലേറു അയാളുടെ തലമുടി കത്തു
ന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സുന്ദീപൻ മതിലിന്നു മുകളിൽ കയറി
നിന്നു ജിജ്ഞാസയോടെ ഉററുനോക്കി.

— ഇവരെപ്പോഴാണ് പോവുക,
അകിൽ?

— ഉടനെ!

— എത്രയാണ് തറവിസ്കീർണ്ണം?

— ആപ്പിസിലെ പ്ലാറിൽ കാണാം!
ഞാനോർമ്മിയ്ക്കുന്നില്ല! രഘുപതി
പറഞ്ഞു.

ചെറുപ്പക്കാരൻ എണ്ണിററു. ഫയൽ
കസേരയിൽവച്ചു.

മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ പറഞ്ഞു,

— അളന്നതൊക്കാം!

അവർ ഇരുവരും മുററത്തിറങ്ങി.

രഘുപതി ഇഷ്ടികക്കുണ്ടുകൾ പെറുക്കി
ക്കൂട്ടുന്നതിൽ മുഴുകി.

— അകിൽ എന്താണ് തോട്ടമുണ്ടാക്കാ
ത്തതു്?

— ആൻറി വരട്ടെ!

— ആൻറി വരാത്തതെന്താണ്?

— വരാം!

വീടിന്നു ഒരു വലംവച്ചു മുമ്പിൽ എ
ത്തിയ ചെറുപ്പക്കാരൻ തേൻപുരണ്ട ഒരു
ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

— ഒരുഗ്ലാസ് വെള്ളംകിട്ടിയാൽ
തരക്കേടില്ല!

— വെള്ളമില്ലാത്തതിട്ടു ഞാനിന്നു പല്ലു
തേച്ചിട്ടില്ല. കാപ്പിയുണ്ടാക്കിയില്ല.

അയാൾ ഉമ്മറത്തുകയറി ഫയൽ കൈ
ക്കലാക്കി. മുററത്തിറങ്ങി ഗേറ്റിന്നുനേ
ക്കു നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

അയാൾ ഗേറ്റുകടന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടും
മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ വരാത്തതുകൊണ്ടു ഓരോചേ
ർന്നിന്നു. അയാളുടെ ചിരി ഒരു കപ്പി
ച്ചിപ്പുപോലെ തിളങ്ങി. അയാൾ ഒരി
യ്ക്കൽക്കൂടി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

— ഞങ്ങൾ ടാക്സ് അസസ്സ് ചെ
യ്യാൻ വന്നതാണ്!

— പറഞ്ഞല്ലോ!

പിന്നെ അയാൾ ചിരിയൊതുക്കി,
ഗേറ്റിന്നുനേർക്കു ഇറങ്ങി. ചെറുപ്പ
ക്കാരൻ അയൽക്കാരന്റെ പുറോപ്പി
ന്റെ മറവിൽ നില്പുണ്ടു്.

— വല്ലതും കൊടുക്കേണ്ടിവരും!

രഘുപതി മദ്ധ്യവയസ്ക്കനെ സൂക്ഷി
ച്ചുനോക്കി.

— ഈ വീട്ടിന്നു് എത്ര ടാക്സ് കെ
ട്ടാമെന്നു് നിങ്ങൾക്കു് ഊഹിയ്ക്കാ
മൊ?

അയാൾ കൊക്കൂടി അടുത്തേയ്ക്കുനിന്നിങ്ങി
രുന്നിട്ടു.

— ഇപ്പോൾ വല്ലതും കൊടുത്താൽ
രക്ഷപ്പെടാം. മിനിമം ടാക്സിൽ നിർ
ത്താൻ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചാൽ—

രഘുപതി ക്രുദ്ധനായി. അയാൾ
മദ്ധ്യവയസ്ക്കനെ ഒരു നോട്ടത്തിന്റെ
കുത്തുന്നയിൽ കോർത്തുനിർത്തി. കനി
ഞ്ഞു മററാതെ കനത്ത കല്ക്കഷണം
പെറുക്കിയെടുത്തു.

രഘുപതിയുടെ തുടുത്ത കൺകോ
ണിൽ നോട്ടമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ
രണ്ടടി പിൻവാങ്ങി. പിന്നെ നാലടി.
രഘുപതി കയ്യിൽ കല്ലുമായി നിവൻ
നിന്നു.

മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ പിന്നോക്കം നട
ക്കാൻ തുടങ്ങി.

നടന്നുനടന്ന അയാൾ പടിവാതില്ക്കൽ
എത്തി.

തുറന്നുകിടന്ന ഗേറ്റ് പുറത്തുകടന്നു
അടച്ചു കുറയിട്ടു. ഞാടിയടിക്കൊ
ണ്ടു് അയാൾ ചെടികൾക്കപ്പുറം മറഞ്ഞു.
അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ രഘുപതിയു
ടെ ഉള്ളിൽ വിദ്വേഷം ചിററി. ഇഷ്ടി
കക്ഷണം ഉഗ്രമായ ശബ്ദത്തോടെ അ
ടുത്തെ ഗേറ്റിൽ വീണ്ടു ചിതറിയെത്താ
ച്ചു. ഇരുമ്പുകവാടം നടുങ്ങി. ആടിയു
ലഞ്ഞു.

മതില്പുറത്തുനിന്നു സുന്ദീപൻ കൈ
കൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

— അകിളിന്നു സ്ലീഡുപോരാ!

— O—

ജീവിതം തളിരിടുന്നു (2)

എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാസ്സായ ഇരുപത്തിരണ്ടുകാരൻ അശോക് ബാബു ബാങ്കുളൂരിൽ സിൻഡിക്കേറ്റ് ബാങ്കിന്റെ ലാങ്ക്വേജ് ട്രെയിനിംഗിൽ പിഗ്മി ഡിപ്ലോമിന് കളക്ടർ ഏജൻസിയ്ക്ക് പ്രവർത്തിക്കുകയായി. സ്ഥിരമായ സമ്പാദ്യം കുറവാണ്.

172 മാത്രം കേരള സംസ്ഥാന ഭാഗ്യക്കുറി

യുടെ എതാനും ടിക്കറ്റുകൾ വാങ്ങി വില്പന നടത്തിയ അശോക് ബാബു അതിൽ ഒരു ടിക്കറ്റ് അശോക് ബാബുവിനെ 15 ലക്ഷം രൂപയുടെ അവകാശിയാക്കി. രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ഒരു സഹോദരിയും കൂടപിറപ്പു കളായുള്ള അശോക് ബാബു സ്വന്തമായി ഒരു വീടുണ്ടാക്കാൻ കരേ കാലമായി ആഗ്രഹിക്കുകയായിരുന്നു. ആ ആഗ്രഹം ഇന്നു സഫലമായി. അല്ലലറിയാതെ ഒരു കടം പലതും.

നിങ്ങളും ഇതെല്ലാം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലേ?

വരു ഞങ്ങളോടൊത്തു വരു

കേരള സംസ്ഥാന ഭാഗ്യക്കുറി

കേരള സംസ്ഥാന ഭാഗ്യക്കുറി വകുപ്പ്,

വികാസ് ഭവൻ തിരുവനന്തപുരം,

895033-ൽനിന്നും { 65230 }

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. { 65193 }

ഇത്

ലോകത്തിൽ ആർക്കും ആരെയും ഒന്നും പഠിപ്പിക്കാൻ വയ്യ. ഇതു കൂടുതൽ ശരിയാണ് കവിതയുടെ കാര്യത്തിൽ. എന്താണ് കാരണം? കവിത എന്താണെന്ന് ഇതുവരെയും ഏഷ്യയിൽ നമുക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഒന്നു സമ്മതിക്കാം. ഇന്ത്യയിലുള്ള മനസ്സിലേക്ക് കയറിവരുന്ന അനുഭൂതിക്ക് കവിതയിൽ ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ അനുഭൂതികളെ തന്നിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കുവാൻ മനസ്സിനുള്ള കഴിവും കഴിവില്ലായ്മയും കൂടി അത്രതന്നെ പ്രധാനമാണ്. ഒരുപക്ഷേ, കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം മനസ്സിന്റെ ഓരോ രേഖയിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകതകൾക്കാണ്. മനുഷ്യനിലെ ജീനുകൾ വഹിക്കുന്ന ക്രോമോസോമങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബങ്ങളാവാം അവ. ഇതെല്ലാമായാലും കവിതയാവില്ല. അതിനൊരു നിമിഷത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം കൂടി ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട് അങ്ങനെ എല്ലാംകൂടി ഉണ്ടായിത്തീരുന്ന ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതി എന്നേ മൊത്തത്തിൽ കവിതയെ വിളിക്കാനാകൂ. അതെങ്ങനെ ആസ്വദിക്കണം എന്ന് പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ എഴുതാനുള്ള കഴിവെന്നപോലെ ആസ്വദിക്കാനുള്ള കഴിവും സ്വാഭാവികമായി ഒരാളിൽ ഉണ്ടായാലേ പരസ്യം യുക്തികൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതു എല്ലാ മനുഷ്യരിലും. ഒരുവോളം മൃഗം സസ്യം എന്നിവയിൽപ്പോലും, ആനന്ദാനുഭൂതി ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള കഴിവ് നേരിയ നേരിയ തോതുകളിലെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നാണ് പരഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതു ചിന്തിക്കുന്നതിന്റെ രീതിമാത്രമാണ്. എന്നിങ്ങനെ പരഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാവുന്നതു ഞാനെങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നു എന്നമാത്രമാണ്.

“നാഗ്നാദി കവിഃ” എന്ന കേട്ടപ്പോൾ ചിന്തിച്ചു; ആരാണ് ഇഷ്ടി? അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ തോന്നി; ഇഷ്ടിയും മുമ്പും നെല്ലും മുമ്പും പ്രായേണ സന്യാസിമാരാണ്. ഇഷ്ടികൾ പ്രായേണ ഗൃഹസ്ഥന്മാരും. മാത്രമല്ല, ഇഷ്ടികൾ എന്ന പരയുന്നതു ഏറിയകൂറും വേദ ദൃഷ്ടാക്കളെയാണ്. അവരും ബ്രഹ്മത്തെ

മനസ്സിലാക്കി
വിശദീകരിച്ചു

അർത്ഥം

തേങ്ങ, മുനികളെപ്പോലെ. പക്ഷേ, മുനികൾ മൗനികളാണ്. ഇഷ്ടികൾ സ്വന്തം അനുഭൂതികളെ വിളിച്ചുപറയുന്നു. അനന്തര തലമുറകൾ കേൾക്കുന്നതിനുവേണ്ടി. എന്നല്ല, ഇഷ്ടികൾ ഗൃഹസ്ഥന്മാരായതുകൊണ്ട് ലൗകികജീവിതത്തിലെ വ്യാസനങ്ങളെ സ്വയം അനുഭവിക്കുകയും അവയുടെ പിന്നിലുള്ള സത്യം നോക്കി മനസ്സിലാക്കി. വികാരവിവശരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ആർജ്ജവമാണ് അവരുടെ മുഖ്യമായ ഗുണം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം “കവിഃ ക്രാന്തദർശി” എന്ന ചൊല്ലുണ്ടായതു. ക്രാന്തദർശനം തന്നെയാണല്ലോ ആർജ്ജവം. അതായതു നേരെ കാണുന്നവനാണ് ക്രാന്തദർശി. ഒരു വൃത്തത്തിലെ എന്തെങ്കിലും ഒരു ബിന്ദുവിൽനിന്ന് അതേ വൃത്തത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും അകലെയുള്ള ബിന്ദുവിലേയ്ക്ക് നേരെ പോകുന്ന വരയാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ ക്രാന്തിരേഖ. എങ്കിൽ ഓരോ ഫർലോ

ങ് കല്ലിനേയും തൊട്ടു തലയിൽവെച്ചു കൊണ്ട് വളഞ്ഞുപിരിഞ്ഞുപോകുന്ന കാട്ടുപാതയിലൂടെ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക് നീങ്ങുന്നവനല്ല കവി. കാരണത്തിനിന്നും കാര്യത്തിലേയ്ക്ക് കത്തനെ അവന്റെ മനസ്സ് പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു, ഇവിടെ അവൻ സ്ഥലകാലങ്ങളിലാകെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് അനുഭൂതി പ്രപഞ്ചത്തിലെ അടിസ്ഥാനശില പ്രത്യക്ഷപ്രകൃതിതന്നെയാണെന്ന യൗവന സഹജമായ ബോധം കടന്നുവരുന്നത്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിനു പുരോഗതിയുണ്ട്. അതെങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു? വസ്തുവും വസ്തുവും തമ്മിൽ സംഘർഷമുണ്ടാകുന്നതിന്റെ ഫലമായി ആദ്യത്തെ രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഇല്ലാതായി മൂന്നാമതൊരു വസ്തു ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാണ് ഹിരോഷിമയിൽ ബോമ്പുപൊട്ടുന്നത്. ബോമ്പു പൊട്ടിയപ്പോൾ അതിനു കാരണക്കാരനായ ഐൻസ്റ്റീൻ ദുഃഖിച്ചു. അദ്ദേഹമാണ് അണുവിനെ ചേർന്നു ചേർന്നു അതിനകത്തെ ചെറു സ്ഫോടനത്തെ നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നത്. ന്യൂക്ലിയസ്സിനെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് സ്വന്തം മാർഗ്ഗത്തിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്ന എലക്ട്രോൺ, പ്രോട്ടോൺ ന്യൂട്രോൺ മുതലായ ഘടകങ്ങളുടെ അന്യോന്യ സഹകരണമാണ് അണുവിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ നിദാനം ഒരു റിസ്സുവാച്ചിലെ ചക്രങ്ങളുടെ സഹകരണം, അണുവിലെ ഘടകങ്ങളുടെ ഈ ഗതിവിഗതികളെ ബലം പ്രയോഗിച്ച് വ്യാവർത്തിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് പൊട്ടിത്തെറി, ബോമ്പ് എന്ന നരസിംഹാവതാരം!

ഇത്രയുമായപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നി, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പുരോഗതി സംഘട്ടനത്തിലൂടെ എന്നു പറയുന്നതിനെക്കാൾ സത്യം സഹകരണത്തിലൂടെ എന്നു പറയുന്നതാണ്. ഇതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു തല്ല ഇവിടെ പ്രശ്നം. പുറമേനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അനുഭൂതി മനസ്സിന്റെ ഘടകങ്ങളുമായി കൂടിച്ചേർന്ന് മൂന്നാമതൊന്നായി മാറുന്നതിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം എടുത്തുകാണിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ.

മറ്റൊരു ഉദാഹരണം തഞ്ചാവൂരിൽ നിന്നു വന്ന ഒരു വാർത്തയാണ്. അവിടെ

നെല്ലിന്റെ വിളവു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് സംഗീതം ഉപയോഗിക്കുന്നു. പിന്നീട് ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്ന് ഒരു വാർത്തവന്നു: അവിടെ തക്കാളി വേഗം വളരാൻ സംഗീതം ഉപയോഗിക്കുന്നു, എങ്കിൽ സംഗീതപ്രയോഗംകൊണ്ടു മഴപെയ്യിച്ചു എന്ന കഥയിൽ എത്രയുള്ളൂ അവിശ്വാസ്യത? അങ്ങനെയിരിക്കുകയാണ് ഗുജറാത്തിലെ റസിഡൻഷ്യൽ സ്കൂൾ സന്ദർശിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായത്, അവിടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തിനായി നൂറോളം പശുക്കളെ വളർത്തുന്നു. തൊഴുത്തുകളിൽ ഓരോന്നിലും ഓരോ റെക്കോഡ് പ്ലേയ്ക്ക് ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാൽക്കറവ് ആരംഭിക്കുന്നതിനല്ലാമുൻപ് പാട്ടുതളികളിൽനിന്ന് സംഗീതം പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങും. ഇതിന്റെ ഫലമായി പശുക്കൾ കൂടുതൽ ഉന്മേഷവതികളായിത്തീരുന്നു. 5 ലിറ്റർ പാൽ തന്നെ പശു ചിലപ്പോൾ 10 ലിറ്റർ തന്നെ ചുരത്തിത്തരുന്നു. ഈ അനുഭവം കൂടി ആയപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സ് പുതിയൊരു വഴിയിലേക്ക് തിരിയുന്നു എന്നു തോന്നി. “മനുഷ്യൻ! ഹാ, എത്ര മനോഹരമായ പദം!” എന്ന ഹൃദയമിസം എത്ര സങ്കുചിതമായ ഒരാശയമാണ് എന്നു എനിക്കു തോന്നി. “ശംഭോത്തംസ്തുർവ്വപിപദേശം ചതുഷ്പദേ” എന്ന മന്ത്രത്തിലെയും “ഛയമാനോ വനസ്തതിർ മധുമാൻ അസ്തസൂര്യഃ മാധവിർഗാവോ ഭവന്തുഃ” എന്ന മന്ത്രത്തിലെയും ഭൂതാനുകമ്പയല്ലേ കൂടുതൽ ഉദാത്തമായ മനോഭാവം? അതല്ലേ “യത്രവിശ്വാ ഭവത്യേകനീധം” എന്ന ലക്ഷ്യത്തോട് കൂടുതൽ അടുത്തുനില്ക്കുന്ന പ്രകൃതിസത്യം?

എങ്കിലും ഈ ചിന്തകൾക്ക് കട്ടിയേറിയ ഒരു അടിവര സംഭാവനയെത്തുടർ. ഈയിടെ ‘പോളിഗ്രാഫ്’ എന്ന യാത്രികോപകരണത്തെപ്പറ്റി വന്ന വാർത്തയാണ്, ‘ഐക്യം ഡിറാക്റ്റർ’, ‘ലൈഡ്വീറെറക്റ്റർ’ എന്നൊക്കെ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഈ യന്ത്രമുപയോഗിച്ച്, വൃക്ഷങ്ങളിലുള്ള വികാരങ്ങളെ പരിശോധിച്ച ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ലഭിച്ച അറിവ് വിസ്മയാവഹമത്രേ. ഒരു കടം വെള്ളവുമായി നാം വൃക്ഷത്തെ സമീപിച്ചപ്പോൾ അതിന്നുണ്ടാകുന്ന വികാരവും ഒരു മടവ

ഗ്രാമ്പിപുരാണം

ഗാന്ധി, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ തത്ത്വം, ഹന്ത: ഇനിയെന്തെന്നു ചിന്ത വെടിവെച്ചുകൊല്ലാം വയസ്സനെ വേരുകൊ, അധികാരത്തെ, അപ്പയെ തീബ്സിലെ ഊഡിപ്പസ് കഥ തിരിമുറിയാതെ തീർത്തും പകർത്തി,

ഗാന്ധിയില്ലാതെ ഏതിന്ത്യ? അന്തിയിൽച്ചിലരകലാപ്പിൽ!

വടികത്തിനടന്ന കിഴവനെ വെടിവെക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ.

ഗാന്ധിക്കോ പത്തമിനാട്ടിൽ? ഗാന്ധിമാരുടെ വരവായ് പിന്നെ അതിലൊരുവനപകടമുണ്ടാ. അവശേഷിച്ചതൊരു വിചാരമഞ്ചം. വീടവനികത്താൻ വേരെയുമടവു ഒട്ടുവിലതിലും വെററിപെററു. വെള്ളിത്തരിയൊരു ഗാന്ധി, കൊള്ളാം.

വെള്ളക്കാരൻ വേഷമിട്ട്!

എം. ഗോവിന്ദൻ

ളമായി നാം വൃക്ഷത്തെ സമീപിച്ചപ്പോൾ അതിന്നുണ്ടാകുന്ന വികാരവും ഭിന്നമാണ്. വെള്ളം കൊണ്ടുവരുന്നതു കാണുമ്പോൾ വൃക്ഷം സന്തോഷിക്കുന്നു; മടവകൾ കൊണ്ടുവരുന്നതുകാണുമ്പോൾ വൃക്ഷം വ്യസനിക്കുന്നു.

എന്താണിതിന്നർത്ഥം? ഊടങ്ങളും സസ്യങ്ങളും നമ്മെക്കാൾ മോശക്കാരാണെന്നു വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന ഹൃദയമിസം പ്രകൃതിയുടെ ആന്തരസത്തയ്ക്കുതീരായ ഒരു സങ്കുചിത ഭാവന മാത്രമത്രേ. ഈ മനോഭാവം ഉപേക്ഷിച്ചാലല്ലാതെ മനുഷ്യൻ ദേവത്വത്തിലേയ്ക്കുയരുക എന്ന അരവിന്ദ ഘോഷിതെപ്പോലുള്ള വർ പ്രവചിച്ച പരിണാമം ഇവിടെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നില്ല, എന്നാൽ, കാളിദാസൻ ശകുന്തളയെക്കൊണ്ട് ഊടങ്ങളെയും ലതകളെയും കൂശ്രുഷിച്ചപ്പോൾ, ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതാകാം.

ഇനിയൊരു സംഭവം. ഈയിടെ ജനീവയിൽ നടന്നതാണ്; ഇപ്പോഴും അതവസാനിച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങളിലാക്കുകയും ആ വാർത്ത ക്രമിച്ചുവോ എന്നറിയില്ല. എന്നെ പക്ഷേ, ഇത്തരം ചെറിയ വാർത്തകൾപോലും ചിലപ്പോൾ പിന്തുടരുന്നു, മാറിമാറിപ്പോകുന്നു. 180 ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരവി

ടെ രണ്ടു സംഘമായി ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നത് എന്തിനെക്കുറിച്ചാണെന്നോ? ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനശക്തികൾ എന്തു? 1873-ൽ സ്കോട്ട് ലണ്ടുകാരൻ ജേംസ് മാക്സ് വെൽ ഒരു പുതിയ സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ധാരണ അഞ്ച് അടിസ്ഥാനശക്തികളാണ് ബ്രഹ്മാണസത്തിലുള്ളതു് എന്നായിരുന്നു. Electricity, Magnetism, Strong Nuclear, Weak Nuclear, Gravity അതായത്, വിദ്യുത്ത്, കാന്തം, പ്രബലാണവം, ദുർബ്ബലാണവം ആകർഷണം, മാക്സ് വെല്ലിന്റെ ഗവേഷണംകൊണ്ട് അതു നാലായി ചുരുങ്ങി. വൈദ്യുതാണവം, പ്രബലാണവം, ദുർബ്ബലാണവം, ആകർഷണം അതായത് വിദ്യുത്തും കാന്തവും ഒന്നായിത്തീർന്നു. 110 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ജനീവയിലെ ഗവേഷകർ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്ത്? വൈദ്യുതകാന്തശക്തിയും ദുർബ്ബലാണവശക്തിയും ഒന്നതെന്നുതന്നെയാണ് ഇപ്പോൾ, 1983-ൽ തെളിയിക്കപ്പെട്ടത്. വൈദ്യുതകാന്തം എന്ന പറയുന്നത് സാധാരണ വിദ്യുച്ഛക്തിയെതന്നെയാണ്. ദുർബ്ബലാണവം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത് സൂര്യനിലും

KELTRON

KELTRON builds the edifice of microcomputer technology through the introduction of structured hardware, software, and support systems. The products under development and production include.

- * VDUs (Dumb and Intelligent)
- * Data Entry Systems (off-line, on-line, Multi-user)
- * Desk Top Computers
- * Micro - Minicomputers (For business and real-time applications)
- * Data Capture Systems
- * Traffic Control Systems
- * Dataloggers (Temperature scanners, Sequential Events Recorders)
- * Minicomputer-based Data Acquisition Systems
- * Programmable Controllers
- * Distributed, hierarchical monitoring and control structures.

Contact Point:

Marketing Manager,
Controls / Computers Division,
Keltron Controls,
Sasthamangalam, Trivandrum - 695 010.
Telephones: 63106 / 63729
Telex: 884 - 343 KCON
Telegram: ELECTRONIC

Branches: DELHI, BOMBAY, CALCUTTA, AHMEDABAD,
HYDERABAD, BANGALORE, MADRAS, TRIVANDRUM

മാറ്റം ജാലനമുണ്ടാക്കുന്ന ശക്തിയാണ്. ഇതു രണ്ടും ഒന്നാണെങ്കിലും രണ്ടാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു Vector Boson എന്നു പറയുന്ന ഒരു particle. ഘടകം. ആണ് എന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടുകയാണു ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായത്. ഇനി അവശേഷിക്കുന്നത് ന്യൂക്ലിയസ്സുകളെ അന്യോന്യം ഘടിപ്പിക്കുന്ന പ്രബലാണവം എന്ന ശക്തിയും വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യപ്രതിപ്രവർത്തനത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്ന ആകർഷണശക്തിയുമാത്രം. അതും അവിദൂരകാലാന്തരത്തിൽ വൈദ്യുതകാന്തതയെന്നയാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഇപ്പോഴും ജനീവയിൽ ഗവേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും അറിവുകൾ മനസ്സിലാക്കുക ഞ്ഞുവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കെന്താണ് തോന്നുക എന്ന് ഞാൻ പറയുന്നതു ശരിയല്ല. എന്നിട്ട് തോന്നിയത് "ജീവോദ്വഹം" "ജൈവനാപരം" എന്ന ശാങ്കരവാക്യാതനെയായാണ്. നമുക്കു മുമ്പിലുള്ള ഈ പ്രത്യക്ഷപ്രവഞ്ചം, അതിലെ നിത്യവിന്യയമായ ജീവചലനം, ഇതെല്ലാംതന്നെ അപ്രത്യക്ഷസത്യമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ മായയാണ്. മഹാരാജ **Manifestation** മാത്രമാണ് എന്ന ശാങ്കരവേദാന്തം; അതെ. അദ്വൈതം, അസന്ദിഗ്ദ്ധം; സത്യമാണെന്ന് വീണ്ടും വീണ്ടും തെളിയിക്കുകയാണ് ശാസ്ത്രം ഇന്നു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. "ഏകം സദ്വിപ്രാബദ്ധധാവദന്തി" എന്ന വേദമന്ത്രത്തിന്റെ സിദ്ധവൽക്കരണമാണ് ഈ സംഭവത്തിൽനിന്നു ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നത്.

ഒരു സംഭവംകൂടി പറയട്ടെ, രണ്ടുദിവസം മുമ്പാണ് മറ്റൊരു വാർത്ത എന്തെന്നിരിക്കുന്നതും പിടിച്ചുനിർത്തിയത്. സംഗതി ലഘു: 200 ഓ 300 ഓ ദിപ്തി വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു ക്ഷീരപഥത്തിലെങ്ങാണു് മഴമേഘങ്ങളുണ്ടെന്നു കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നി, മഴമേഘങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ആ സ്ഥലത്തെങ്ങാണു് ജീവസംഹാരമുണ്ടു് എന്നുകൂടി ഊഹിച്ചുകൂടെ? ഇപ്പോളതു് ഊഹാമാത്രമാണ്. ഗവേഷണം നടത്തിയാൽ ഒരുപക്ഷേ, അതൊരു സ

ത്യംതന്നെയായി മാറിയേക്കാം. ഈ ബ്രഹ്മാണുബത്തിന്റെ അപ്പുറത്തും ഇപ്പുറത്തും അല്ലെങ്കിൽ മുകളിലും താഴെയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈരേഴ പതിനാലു ലോകത്തെപ്പറ്റി ഭാരതത്തിലെ ഋഷികൾ പണ്ടുപണ്ടു നമ്മോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ മൂന്നെണ്ണം, ഭൂമിയും ഭൂവസ്സും സ്വർഗ്ഗവും, കൂടുതൽ പ്രായാസമുള്ളവയാണെന്നും അവർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏഴു ലോകങ്ങളുടെ സവിശേഷതകളും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഭൂമി, ഭൂവസ്സ്, സ്വർഗ്ഗം, മഹസ്സ്, ജനസ്സ്, തപസ്സ്, സത്യം എന്നീ പേരുകളിൽ. എന്നാൽ ഇപ്പോഴും അതു വിശ്വസിക്കാൻ തെളിവൊന്നും നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ, നാളെ? നാളെ എന്നു പറയുന്നതു് നൂറോ ആയിരമോ പതിനായിരമോ ലക്ഷമോ കോടിയോ കൊല്ലത്തിനപ്പുറമാകാം. പക്ഷേ, അതിനിർമ്മമം ആ സാധ്യതയെ നിഷേധിക്കലാണ് ഇന്നത്തെ കർത്തവ്യം എന്നല്ല, ആവർത്തം.

എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഗതിവിഗതികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ചില സ്ഥൂലമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ചു എന്നുമാത്രം. ഇങ്ങനെയൊക്കെ എല്ലാവരും ചിന്തിക്കുമെന്നോ, ചിന്തിക്കണമെന്നോ ഇതിനിർമ്മമമില്ല. ഏല്ലാ കവികളും ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിക്കുമെന്നും പറയുന്നില്ല. ഒരാളെപ്പോലെ മറ്റൊരാൾ ചിന്തിക്കുകയില്ല. ഒരു കവിയെപ്പോലെയല്ല മറ്റൊരു കവി ചിന്തിക്കുവുള്ളതു്. എല്ലാം ശരി. പക്ഷേ, സ്വാഭാവികങ്ങളെ ആർജ്ജവത്തോടുകൂടി നോക്കിക്കാണുന്ന കവിയുടെ മനസ്സ് അനുഭവത്തിന്റെ കൈകാലികമണ്ഡലത്തിൽ വിഹരിക്കുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. ആ അനുഭൂതികൾ അവന്റെ ആത്മസത്തയുമായി രാസപരിണാമാപോലുള്ള ഒരു പ്രാകൃതിക പ്രക്രിയയാൽ തന്മയിഭവിയ്ക്കും ചെയ്യും, അങ്ങനെ പണ്ടൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വർണ്ണകലവി അവന്റെ അന്തസ്സത്തയനുഭവപ്പെടുന്നു. ആ വർണ്ണകലവിയിൽ വിസിയിൻ പോലെ നിമിഷനേരം ദൃശ്യമാവുന്ന പ്രകാശമയമായ ഭാവചിത്രത്തെയാണ് വാക്കുകളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ അ

(ശേഷം 90 -ൽ)

സാഹിത്യകാരന് സഹൃദയരായ ആസ്വാദകരിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അംഗീകാരത്തെ നിരൂപകന്റെ നിഗ്രഹാണ ഗ്രാഹ്യതയിൽ നന്നെ കുറച്ചുമാത്രമേ സ്വാധീനിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നതിന് നല്ലൊരു നിദർശനമാണ് മഹാകവി ജിയുടെ കാവ്യജീവിതം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്ക് നിരൂപകരുടെ സ്നേഹപൂർവ്വമായ തലോടൽ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കറോരമായ തല്ലുകളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അധികം കിട്ടിയത് തല്ലുകളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമപ്രായക്കാരായ രണ്ട് നിരൂപക സിംഹങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ കഴുത്തിൽ ചാടിവിഴുക പതിവായിരുന്നു. മുണ്ടശ്ശേരിയും മാരാത്ഥം. പിൽത്തലമുറയിലാകട്ടെ ഒരു നിരൂപകൻ. പ്രൊ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, അദ്ദേഹം എഴുതിയതൊന്നും കവിതയേയല്ലെന്നു

കവിതാപുഷ്പങ്ങൾക്ക് മറ്റുള്ളവർ വിമർശനം വീശിയ ചുട്ടുകാറ്റ് വാട്ടവുമുളവാക്കിയില്ല. എന്നാൽ വിമർശനങ്ങളെ നിർവ്വീകാരമായി ഏറ്റുവാങ്ങാൻ കവിതയ്ക്ക് കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. കൊണ്ടല്ല, അവരുടെ വിമർശനങ്ങൾ ചുർച്ചയല്ലാതെയായിരുന്നു. കോണ്ടൻസേവ എഴുതിയതും. കത്തൂരമേ നിരൂപകനായിരുന്ന കേസരിബാലയ്ക്കു ചിട്ടുള്ള സൂര്യകാന്തിയെന്ന കവിതാശാഹാരത്തിന്റെ സൂര്യർഷ്യവിമർശനത്തിൽ ഓമാൻറിക പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കല്ലെന്ന് കൃത്യമായി അതിനെ പരിണയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും. റിയാലിസത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ട ആളായ കവി അതിനൊരുങ്ങാത്തതിനെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരുന്നു. കവിതയ്ക്കു നേരിടേണ്ടി വന്ന ഏറ്റവും കൂടുതലായ ആദ്യത്തെ

സൂര്യകാന്തി പ്രസിദ്ധംചെയ്ത് പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തിനുശേഷം നിമിഷം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുമ്പോഴേക്ക് ജിയുടെ കവനവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ കാതൽ മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. നിരൂപണം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും ഈ പരിണാമം സംഭവിക്കുമായിരുന്നിരിക്കും. പക്ഷേ നിരൂപണം ആ പരിണാമത്തെ ത്വരിതമാക്കി എന്നു കരുതാം. നിമിഷത്തിന് അവതാരികയെഴുതിയത് കേസരിതന്നെയായിരുന്നു. സൂര്യകാന്തിയുടെ നിർമ്മാണകാലത്ത് ജിയുടെ പലായന സ്വഭാവം (escapism) 50 ശതമാനമായിരുന്നെന്നും നിമിഷത്തിൽ അത് 18 ആയി ചുരുങ്ങിയെന്നും അവതാരികയിൽ കേസരി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. രോഗിക്ക് ഡ്രസ്സുപറോമൈസിൽ കത്തിവെച്ച് അനുകൂലമായി ഇ. എസ്. ആർ. കൺ നോക്കി രോഗശാന്തിയുടെ രോഗം നിഷ്പ്രയിക്കുന്ന ഒരു ഡോക്ടറുടേതുപോലുള്ള ഭാഷയാണ് കേസരി സംസാരിച്ചത്.

കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും കൃത്രിമമായ ഭാവത്തിന്റെ കെട്ടിക്കാഴ്ചയിൽ കവിത ഭാവനീകൃതമായിപ്പോയെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. നിമിഷമെന്ന സമാഹാരത്തിലെ നിമിഷമെന്ന കവിതയുടെ ഈ ഖണ്ഡനനിരൂപണം സഹൃദയലോകത്തെ ഏറെ സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായെന്നു അക്കാലത്തു തോന്നിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പിന്നീട് മാരാത്ഥക്കു ഈ സമീപനരീതി മുണ്ടശ്ശേരിയും സുകുമാർ അഴീക്കോടും കൈക്കൊള്ളുകയും അവരതിനെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും 1945-ൽ ചെങ്കുതികൻ. നിമിഷം എന്ന രണ്ടു സമാഹാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതോടെ ഒരു പുരോഗമനവാദിയായ കവിയായി ജി. പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടു. 1936-ൽ “നാളെ” എന്ന കവിത പ്രസിദ്ധംചെയ്തതോടെ കവി ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചിന്താഗതിക്കാരനായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 1941-ൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്ത സാഗരഗീത

വിമർശനത്തിന്റെ വിപ്ലവം

സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു പുസ്തകംതന്നെ രചിച്ചു—“ശങ്കരക്കുറുപ്പു വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു”. പ്രാരംഭമുതലേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെ തലോടി ലാളിക്കാനും നിരൂപകർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിദ്വാൻ സി. എസ്. നായർ, സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ മുതലായവർ. മഹാകവികളായ ഉള്ളൂരും വള്ളത്തോളും അദ്ദേഹത്തിന് കലവറകൂടാതെ പ്രശംസ നല്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ സമപ്രായക്കാരായ പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോനും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലെ നൂതന ഭാവമേഖലകളും ഭാവനകളും സുന്ദരമായോ ആസ്വാദ്യമായോ തോന്നിയില്ല. എങ്കിലും ഉള്ളൂരിനേറേയും വള്ളത്തോളിനേറേയും പ്രശംസയുടെ തെളിനിർത്തലുകളിൽ വിരിഞ്ഞ ആ

വിമർശനം അതാണെന്നു തോന്നുന്നു. അതു നല്ലപോലെ ഏതുകയും ചെയ്തു. ആ നിരൂപണത്തിന്റെ പ്രതികരണമായി എഴുതിയ ‘എന്റെ കവിതയോട്’ എന്ന കവിതയിൽ നിരൂപകനെ നിലവിട്ടു പരിഹസിക്കുകയും താൻ വഴിമാറുകയില്ലെന്നു ശരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിൽപോലും കേസരിയുടെ നിരൂപണം കവിയിൽ നിദ്രാണമായിക്കിടന്നിരുന്ന സമൂഹാവബോധത്തെ ഉണർത്തുകയെന്ന ചെയ്തു. കവി ക്രമേണ സമകാലീനാവസരമുഹത്തിന്റെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അധികമായി ബോധവാനാകുകയും അമ്മാതിരി കവിതകൾ കൂടുതൽ രചിക്കുകയും ചെയ്തു. നിരൂപകൻ കവിയിൽ അവബോധം കത്തിവെച്ചു തല്ല. പക്ഷേ നിരൂപകന്റെ കത്തുവാക്ക് സുപ്താവസ്ഥയിലെ നോവിച്ചുണർത്തി.

അങ്ങനെ ആ നിരൂപകനുമായി ഒത്തുതീർപ്പായതിനുശേഷം കേക്കാലത്തേയ്ക്ക് നിരൂപണം സുരഭിലമായ ഇളം കാറ്റിന്റെ സുഖമാണദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു നല്കിപ്പോന്നത്; നിമിഷത്തിന്റെ നിരൂപണത്തിൽ കട്ടിക്കുറുപ്പുമാരാർ ജിയുടെ കവനശൈലിയെതന്നെ കൂടുതലായി ആക്രമിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നിരുന്നാലും ഒരു കവിതയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കും നേരെ സംഘടിതമായ ഒരു നിരൂപകഗണത്തിന്റെ എതിർപ്പ് എന്ന ആ ഖണ്ഡനനിരൂപണത്തെ വിവരിച്ചുകൂടാ. സിംബലുപയോഗിക്കുന്ന ശൈലി കൃത്രിമമാണെന്നും അത് പഴയ രൂപകാതിശയോക്തി മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല എന്നും സിംബലിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന സിംബൽ മാത്രമാണ് ജിയുടെ കവിതയിലുള്ളതെന്നും രസാനുകൂലിയുളവാക്കാൻ അവ ഉപകരിക്കുന്നില്ലെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു മാരാത്ഥക്കു ആക്രമണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ. നിമിഷമെന്ന കവിതയിൽ പുസ്തകയുടെ രൂപംകൊണ്ട ഒരു ഭാവഭംഗിയുളവാക്കാൻ

എം.ജി.ലാലാജി

ത്തിൽ മുഴങ്ങിയ തരംഗധ്വനികവിയുടെ പരിവർത്തനോത്സാഹത്തിന്റെ കാഹളമായിട്ടേ അന്ന് സഹൃദയർ കേൾക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. 1946-ൽ മുത്തുകൾ, 1947-ൽ വനഗായകൻ 1948 ൽ ഇരുളുകൾ 1951-ൽ പഥികന്റെ പാട്ട് എന്നീ കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ പുറത്തുവന്നു. ഓരോന്നും കവിയെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രശസ്തനാക്കി. വനഗായകൻ എന്ന കവിത മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ഒരു ഖണ്ഡനനിരൂപണത്തിന്റെ പ്രതികരണമായിരുന്നു. ജി. യുടെ കവിതയിൽ പച്ചയായ ജീവിതത്തിന്റെ ചിത്രണമല്ല എന്നായിരുന്നു മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ വിമർശനം. ഭാവാനുകൂലിതങ്ങൾക്ക് കഥാഖ്യാനാത്മകതകളോളം മൂല്യം കല്പിക്കാനദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നില്ല. കവിയെ കാട്ടുകുളയായും വിമർശകനെ കരിംതുമ്പിയായും വിമർശനത്തെ അത് മുളയിലുണ്ടാക്കുന്ന തുളയായും രൂപണംചെയ്ത് “നോവു തിന്നുന്ന കരളു” നിത്യമധുരമായും ആർദ്രമായും പാടും”

എന്ന സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച് കവി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള കുറുപ്പുഴക്കുറുപ്പിള്ള എസ്. ഉപ്പൻനായർ, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ മുതലായവർ ഇതുകൾ. മുത്തുകൾ, ഓടക്കുഴൽ, പലികൾ പാട്ട് എന്നീ കൃതികൾക്കെഴുതിയ അവതാരികകളിലൂടെയും മറ്റു ലേഖനങ്ങളിലൂടെയും ജിയുടെ കവിതകളെ വാഴ്ത്തിപ്പോന്നത് ഖണ്ഡന നിരൂപണങ്ങളെ നിസ്സേജമാക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. '60 കളിലേയ്ക്കു കടന്നുപോയപ്പോൾ കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖനായ കവിയായും ഭാരതത്തിലെ പ്രമുഖ കവികളിലൊരാളായും ജി പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടവൻ തുടങ്ങിയതോടെ നിരൂപണത്തിനും ശക്തി കൂടിക്കൂടി. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ചേരിയിലേക്ക് ജി നീങ്ങിയത് കേവലം അവസരവാദമാണെന്ന് എതിരാളികൾ പണ്ടേ വിമർശിച്ചിരുന്നു, എന്നാൽ കേരളത്തിൽ അവിഭക്തകമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അധികാരത്തിലേറിയപ്പോൾ അത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹവ്യവസ്ഥയുടെ അനുഭവത്തിനുള്ള നാണിയാണെന്നാൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന കവി, വിമോചനസമരത്തെ തെക്കുകാണായ വെടിവെപ്പിൽ ഫ്ലോറി എന്ന ശർഭിണി മരിച്ചപ്പോഴെഴുതിയ 'അന്ത്യമാല' എന്ന കവിതയുടെ പേരിൽ ഇടതുരാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളുടേയും രൂക്ഷമായ വിമർശനത്തിനിരയായി. വാസ്തവത്തിൽ ആ കവിത ദുഃഖകരമായ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിലാപഗീതമാത്രമാണ്. സമരം തെക്കുകാണായ വെടിവെപ്പിനെ യെന്നപോലെ, നിഷ്കളങ്കതയുടെ മരണത്തിനിടയാക്കുന്ന സമരങ്ങളേയും അതിൽ അപലപിച്ചിട്ടുണ്ട്. "നാടിന്റെ നിഷ്ഠൂരപാപം" എന്നേ കവി പറഞ്ഞുള്ളൂ. വെടിവെപ്പുകൾ വേറെയെത്ര ഉണ്ടായി അപ്പോഴൊക്കെ കവിതയെഴുതിയോ? എന്ന ചോദ്യം ചോദിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷി, കവി മുദംബയുടെ വയത്തെപ്പറ്റി മറ്റൊരു വിലാപഗീതമെഴുതിയപ്പോൾ "രാഷ്ട്രീയവധം വേറെ എത്രയുണ്ടായി? അപ്പോഴൊക്കെ കവിതയെഴുതിയോ?" എന്ന ചോദ്യം ചോദിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും അന്ത്യമാല എന്ന

കവിതയുടെ നിർമ്മാണത്തോടെ, ജി കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ നോട്ടത്തിൽ പുരോഗമനവാദിയല്ലായി. അവരിലൊരാൾ ജിയുടെ 68 ലെ രാജസഭാംഗത്വം 58 ലെ അന്ത്യമാലയ്ക്കിരുന്നതിനുള്ള സമ്മാനമാണെന്നു പോലും 78-ൽ പറയുകയുണ്ടായി. അതുപോലെ, 1946-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ മുത്തുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കവിതയായ ഭാരതസന്ദേശത്തിൽ ചീനയെ സോദരി, തോഴി എന്നും മറ്റും അഭിസംബോധന ചെയ്തത് നെരവ്യാഴവട്ടത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായ ചൈനീസ് ആക്രമണത്തെ ആശംസിക്കലാണെന്ന നിരൂപണവും ഉണ്ടായി. ഇത്രമേൽ കാമ്പില്ലാത്ത നിരൂപണം അത്രമേൽ ചുറ്റുപാടാക്കുക എന്നതും ഒരസാധാരണപ്രതിഭാസം തന്നെയായിരുന്നു. സാഗരഗീതം സി. ആർ. ദാസിന്റെ സാഗർസംഗീതത്തെ മോഷ്ടിച്ചതാണെന്ന നിരൂപണം വന്നിരുന്നതും ഇതിനു കാര്യമായിരുന്നു. രണ്ടുകൂടികളും ഒരുമിച്ചുവെച്ചു വായിക്കുന്നവർക്കറിയാം രണ്ടിലുമുള്ള കല്പനയുടെ അന്തരത്തെപ്പറ്റി. ഉദയല്ലയം എന്ന പദത്തെ ഉദയത്തായ ലയത്തോടുകൂടി എന്ന് അർത്ഥം പറയേണ്ടതിനുപകരം ഉദയംമുതൽ അസ്തമയംവരെ എന്തൊക്കെ ഇല്ലാത്ത അർത്ഥം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കി സാദൃശ്യം കണ്ടെത്തിയ നിരൂപകന്മാർ എത്രമാത്രം ഉപരിപ്ലവമായ രീതിയിലാണ് സാദൃശ്യവും മോഷണക്കുറ്റവും ആരോപിച്ചത് എന്ന്, സംയമത്തോടെ രണ്ടു കൂടികളും പരിശോധിക്കുന്ന ആർക്കും ബോധ്യമാവും. '60 കളിൽ 'ജി'യുടെ കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഖണ്ഡനനിരൂപണങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉൾജ്ജ്വലമായി. "ശങ്കരക്കുറുപ്പ് വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു" എന്ന സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ ഗ്രന്ഥം നിരൂപണ പരിശോധനയെ ഒരു ബോധവാദിയാണ് പലതും കരുതിയത്. രാജരാജന്റെ മറ്റൊരാൾ നാടകാനുഭവം എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിൽ മുണ്ടശ്ശേരി സ്ഥാപിച്ചത് ജിയുടെ കവിതയിൽ നാടകീയമായ ജീവിതചിത്രണമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു നിലനില്പുണ്ടാകയില്ലെന്നാണ്. ഭാവിഗീതമെന്ന കാവ്യരൂപത്തെത്തന്നെ തന്റെ റിപ്പബ്ലിക്കിൽനിന്ന് അദ്ദേ

മകുത

മകുതയിൽ പിന്നെ നീ മഞ്ഞായിവന്നു
 മരമായ മരമൊക്കെ വിറയാർന്നുനിന്നു
 പടരുന്ന മഞ്ഞിൽ നീ കളിരായിവന്നു
 കളിരേറ്റു കൊഴിയുന്നൊരില
 യായിവന്നു
 മരവിച്ച മണ്ണായി മലയായിവന്നു
 ഉറയുന്ന പുഴയായി ജലമായിവന്നു
 മധുരത്തിൻ കൊടിയേറും
 മാമ്പൂവായ് വന്നു
 വിടരുന്ന മാമ്പൂവിൻ മണമായിവന്നു
 കളിയാടിപ്പുതല്ലും കണ്ണനായ് വന്നു
 ചിലുചിലുന്നണ്ണാരക്കണ്ണനായ് വന്നു
 മുറിയുന്നൊരുണ്ണിതൻ ചന്ദ്രനായിവന്നു
 ചന്ദ്രനെപ്പോലുമണ്ണിതൻ കവിളായിവന്നു
 കൊതിയായ് കുറുമ്പുപായെന്നും
 നീ വന്നു
 തണൽനെയ്യും പടവലപ്പുത്തലായ് വന്നു
 കറിയിട്ട വെള്ളരിക്കട്ടിയായ് വന്നു
 ശിവഭസ്മം പൂശിയോരിളവനായ് വന്നു
 പടയുന്ന മഞ്ഞൻ കമ്പയായ് വന്നു
 പിനയുന്ന പാവലിലുറകെട്ടിവന്നു

അരുമയോടെയും നീ കതിരായിവന്നു
 വിളയുന്ന മുണ്ടകക്കുതിരായിവന്നു
 നിറയുന്ന കതിരിന്റെ കനകമായ് വന്നു
 കതിർകൊത്തും കണ്ണാറും

കിളിയായി വന്നു
 കിളിയുടെ പറത്തിൻ നിഴലായി വന്നു
 ഉതിർമണിത്തേറ്റുന്ന പ്രാക്കളായ് വന്നു

ഒളിവിൽനിന്നു യുദ്ധത്തി
 ഒന്നാളിയായി വന്നു
 ഉദയത്തെക്കണിക്കാണം കന്യയായ് വന്നു
 കുറുകുപ്പുതല്ലുവെട്ടുന്ന നൂറുമുത്തായിവന്നു
 നൂറുമുത്തായിത്തെളിയുന്ന മഴവില്ലായ് വന്നു
 പുതുക്കൽ മഞ്ഞിന്റെതൊണ്ടലായ് വന്നു
 പുലർകാലമകുതൻ പൊങ്കലായ് വന്നു

പുലർകാലത്തുണരാത്ത തണവായിവന്നു
 തണവിന്റെ ചെവിമുട്ടും മടിയായിവന്നു
 മിഴിയാത്ത മടിയുടെ പീലിയായ് വന്നു
 ചകപാസ്സിനുള്ളിലെശ്ശേലായിവന്നു
 കളിരിൽ നീ തീക്കായും ചെറും

ചുടായ് വന്നു
 ചെറുചുടിൻപരമമാം സുഖമായിവന്നു

—

ജി.കുമാറപിള്ള

ഹം നിഷ്കാസനംചെയ്തു. കട്ടിക്കുറുപ്പുമാരാരുടേയും സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെയും മുണ്ടശ്ശേരിയുടേയും നിരൂപണത്തിന് കേരളത്തിലെ സഹൃദയരെ വശീകരിക്കാനുള്ള ശക്തിയെപ്പറ്റി ആർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാവില്ല. തങ്ങൾ ഏറ്റവും ഉത്തമ വാദം യുക്തിയുക്തമായി സമർത്ഥിച്ചുവെക്കാൻ കഴിവുള്ള വാഗ്ദേവന്മാരാണ്വർ. എന്നിട്ടും ജിയുടെ കവിതയെ വിസ്മയത്തിലൂടെ ഇരട്ടിലേക്ക് തള്ളിയിടാനവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. '65-ൽ ഇന്ത്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ ജ്ഞാനപീഠംസമ്മാനംനേടിയത് ഓടക്കുഴലാണല്ലോ. ജിയുടെ കാവ്യരൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാമ്പിണ്ഡലവും കാതമണ്ഡലവുമെന്തെന്ന് ദർഹിയിലെ പ്രവരസമിതിയെ ബോ

ധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ചുമതല ഏറ്റെടുത്തിരുന്ന എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ മുണ്ടശ്ശേരിയേയും സുകുമാർ അഴീക്കോടിനേയുംപോലെ നിരൂപകനെന്ന വ്യക്തിത്വം മാത്രമുള്ള സാഹിത്യകാരനെല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണതലങ്ങളാണ് കേരളത്തിലെ സഹൃദയർക്ക് കൂടുതൽ സാഹിത്യകാര്യമായിത്തീർന്നതെന്ന വസ്തുതയും അവശേഷിക്കുന്നു. എങ്കിൽത്തന്നെയും മുണ്ടശ്ശേരി കട്ടിക്കുറുപ്പ് എന്നൊരാൾ, സുകുമാർ അഴീക്കോടി മുതലായവരുടെ ഖണ്ഡനനിരൂപണങ്ങൾ സാമാന്യമായി കവിതയുടേയും വിശേഷമായി ജി.യുടെ കവിതയുടേയും മേലികസപരവങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ

(ശേഷം 90 -ൽ)

ശാ

പഞ്ചാനന്ദൻ ഉഗ്രനായ പഞ്ചാനന്ദൻ അധികാരത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു:

“എന്താണത്? എന്ത്!” സിംഹാസനങ്ങൾ ഉടവാളുകൾ ഇതുകൾ ധർമ്മശാലകളിൽ പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല; വൃക്ഷങ്ങളിൽ കാക്കുന്നില്ല; മഴയെങ്കും മഞ്ഞെങ്കും വർഷിക്കുന്നില്ല; ഭൂമിയിൽ വെള്ളമെന്നല്ല. അതിനാൽ ശൈലകുളികളിലുപ്രദതികളുടെ നയത്തെ തുടർന്ന് കൊന്നും വെന്നും തീവച്ചും മുടിച്ചും അവ നേടണം...”

ഇതാണ് അധികാരം കയ്യടക്കുന്നതിന്റെ പ്രാഗ്ഭൂതം; പ്രാകൃതരൂപം; ഇന്നും പലേത്തരം നിലനില്പുന്നരൂപം. വള

സിംഹാസനങ്ങൾ ധർമ്മശാലകളിൽ പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല

ഒരു അപൂർവ്വമാ ചിരിക്കുന്നു; ജനേകരായാണ് ഭരണത്തിനടിസ്ഥാനമെന്ന പ്രമാണവും, ധർമ്മമാണ് സകലതിനും ആധാരമാണുള്ള സങ്കല്പവും. “സത്യമേവ ജയതേ” എന്നും മുദ്രാവാക്യം മററുള്ളവരെ ശുദ്ധഗതിക്കാരാക്കിവെച്ചിരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്; സ്വയം ആചരിക്കാനുള്ളതല്ല.

മുകളിലനായ ബേബർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നതും ജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛയനുസരിച്ചായിരുന്നില്ല; ജനേച്ഛ അറിഞ്ഞു ഭരിക്കാനായിരുന്നില്ല. തന്റെ ഇച്ഛയനുസരിച്ച് ജനങ്ങളെ ഭരിക്കാനായിരുന്നു അതിന് അദ്ദേഹം തന്റെ മുകളിലസൈന്യത്തെ സജ്ജീകരിച്ചതും സംയോജിപ്പിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം. ഹിന്ദുസ്ഥാനിലെ ജനങ്ങളെ സേവിക്കാനുള്ള ആവേശം ഉണർത്തിയായിരുന്നില്ല; അവരെ കൊള്ളയെടുക്കാനും സ്ത്രീകളെയും പണ്ടവും പിടിച്ചെടുക്കാനുമുള്ള പ്രയോജനംകൊണ്ടായിരുന്നു.

നും സ്ത്രീകളെയും പണ്ടവും പിടിച്ചെടുക്കാനുമുള്ള പ്രയോജനംകൊണ്ടായിരുന്നു.

ഓരോ ഭരണാധിപനും ഭരണം ഉറപ്പിച്ചുപോന്നതും സുസജ്ജമായ ആയുധശക്തികൊണ്ടായിരുന്നു. സംഘടിതതയും സുശിക്ഷിതമായ ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷത്തെ ഉപയോഗിച്ച്, അസംഘടിതതയും ആകയാൽ നിസ്സഹായമായ വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തെ ചൂഷണംചെയ്ത് അധികാരങ്ങൾ നിലനിർത്തിപ്പോന്നു. ആയുധശക്തിയുപയോഗിച്ച് ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനുമുള്ള ധനം, അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗങ്ങളായ കൃഷിക്കാരനിൽ നിന്നും കരകുശലക്കാരനിൽനിന്നും വ്യവസായികരിൽനിന്നും അദ്ധ്വാനംമാത്രം

ധനമായുള്ള തൊഴിലാളികളിൽനിന്നും പിടിച്ചെടുത്തു; ആ ധനം ഉപയോഗിച്ച് ആയുധശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ആയുധശക്തി ഉപയോഗിച്ച് ധനശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ഇടപ്രളയനാടായി; നാടുവാഴി രാജാവായി; രാജാവു ചക്രവർത്തിയായി; ചക്രവർത്തി സാർവ്വഭൗമനായി.

ശിവജിതന്നെ മരൂപതിയായതെങ്ങിനെയാണിത്? അദ്ദേഹം രാജാവായി ജനിച്ചു അധികാരത്തിൽവന്നതായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ ബിജാപൂർസുൽത്താന്റെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. പണ്ടെന്നോ നാടുവാണിതെന്ന പാരമ്പര്യസ്മരണകൾകൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന ജീജിബായി പുത്രനിൽ ഉൽക്കർഷേച്ഛ വളർത്തുകയും കീഴടക്കാനുള്ള വഴിയിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിപ്പിക്കുകയെന്നും

ശിവജി ലക്ഷ്യത്തിലേത്തി. വഴിമറൊന്നുമാണിരുന്നില്ല; ഹിന്ദുക്കൾ, മാർവാടികൾ എന്നീ വർഗ്ഗക്കാരെ സംഘടിപ്പിച്ച് കൊള്ളകൾ നടത്തി ആയുധവും പണവും ശേഖരിച്ചു. അതുപയോഗിച്ച് കൂടുതൽപേരെ സംഘടിപ്പിച്ച് ചേർത്തു. അങ്ങിനെ ക്രമേണ ക്രമേണ ‘കാട്ടെലി’ മരൂപതിപദത്തിൽ എത്തി. ശിവജിയുടെ ആളുകൾ ഗുജറാത്തിലും ബംഗാളിലും എല്ലാം എത്തി. കൊള്ളകൾ നടത്തിയിരുന്നു; ജാതിമതഭേദമന്യേ.

നാം കൊള്ളക്കാരൻ എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന മാൻസിംഗ് അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നതും താനാണ് രാജാവ് എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ “പോലീസ് നാജ്കർ” തന്റെ രാജാധികാരത്തിനേതലിര കരച്ചു ചാടുന്ന കൂട്ടമായിരുന്നു. വ്യവസ്ഥാപിതമെന്ന നാം അവകാശപ്പെടുന്ന അധികാരത്തിന് തന്റെ മേൽ അധികാരമെന്നും രാജാ (ഡാക്ക) മാൻസിംഗ് സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. ആയുധംകൊണ്ടുള്ള പോരാട്ടത്തിലെ ജയമാണ് ആത്യന്തികമായി “രാജത്വം” നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതെന്ന് ജയിക്കുന്നവൻ രാജാവ്, തോൽക്കുന്നവൻ കൊള്ളക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ ലഹളക്കാരൻ. അനുസരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതാർക്കാണ് അവർക്കാണ് രാജത്വം. ചമ്പാലിൽ രാജാക്കന്മാർ കൊള്ളക്കാരാണ്.

ബ്രിട്ടീഷ് രാജതലത്തിനടിസ്ഥാനം എന്നായിരുന്നു? സംഘടിതമർദ്ദനശക്തി കൊണ്ട് ജനങ്ങളെ അനുസരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നുള്ളതുതന്നെ. അവർക്കുമുമ്പ് മുഗൾ ചക്രവർത്തിമാരും രാജതലമുള്ളവരായതും ശാസനാധികാരം കൊണ്ടായിരുന്നു. ശാസനാധികാരം ആയുധമേന്തിയ ആൾക്കു കീഴിൽനിന്നുണ്ടായി; അതിനാലാണു ജനങ്ങളിൽനിന്നു വസൂൽചെല്ലു ധനം. കൊള്ളതന്നെ സ്ഥിരമേർപ്പാടും സ്ഥിരസംവിധാനവുമുള്ളതാകുമ്പോൾ അതു നികുതിയാകുന്നു. എന്നും അതാണ് സ്ഥിതി.

ഈ സംവിധാനത്തിനു തകർച്ച വന്നവർ താഴെപ്പോയി. തകർച്ച പല വിധത്തിൽ സംഭവിക്കാം: സ്വന്തം കഴിവുകേടുകൊണ്ട് ഈ അധികാരസംവിധാനം

എ.പി.ഉദയഭാനു

തകരാ. ചൂഷണത്തിനും മർദ്ദനത്തിനും പാത്രമാകുന്നവർ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ, ഗതികെട്ട് ഒന്നേചേർന്നു ലഹള നടത്തുക വഴിക്കും തകരാ. എന്നാൽ എപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്ന സംവിധാനം, അടിസ്ഥാനപരമായി ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കും ഒരു ഭരണാധികാരി മാറിയാൽ വേറൊരാൾ വരികയായി; പുതിയ ആളുകളെ പഴയതിനേക്കാൾ കർക്കശമായും നിഷ്ഠയായും അധികാരസംവിധാനം ഉറപ്പിക്കും. ലഹളകൂട്ടിയവർക്ക് മോചനമല്ല കിട്ടാറുള്ളതും, പുതിയ അടിമത്തമാണ്. വിപ്ലവങ്ങൾ കൂടുതൽ ക്രൂരമായ സർവ്വാധിപത്യങ്ങളാണ് ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതും. സാറിന്റെതിനേക്കാൾ ക്രൂരമായിരുന്നു സ്റ്റാലിന്റെയും.

“ഞാനാണ് ജനം” എന്ന പ്രമാൻസിലെ ചക്രവർത്തിയായി പതിനാലാമൻ പത്തൊന്നായിരുന്നു രാജസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നവരുടെ പൊതുവിചാരം. കീഴടയാലരണം എന്ന ചടങ്ങിനുള്ള തങ്ങളിൽ ദൈവികമായ രാജാധികാരം വന്നുചേരുന്നുവെന്നു അവർതന്നെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു, ജനനംകൊണ്ടെന്നതിനു പുറമേ. വേഷവിധാനങ്ങളിലെ ആധംബരങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളുടെ പ്രൗഢിയും എല്ലാംകൊണ്ട് അവർ ജനങ്ങളിൽനിന്നുയർന്നു നിൽക്കുന്നത് അതീതസ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നവരായി സങ്കല്പിച്ചു. പുരോഹിതന്മാരായും വൈതാളികന്മാരായും അവർ അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു. ജനവും വിശ്വസിച്ചു. രാജദ്രോഹം വധാർഹമായ കുറ്റമായിത്തീർന്നിരുന്നു. രാജാവിനുവേണ്ടി മരിക്കുന്നത് ഉയർന്ന ബഹുമാനവും ഓഴിക്കാൻവയ്ക്കാത്ത കർത്തവ്യവുമായി ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു.

ഇതിൽനിന്നെല്ലാം പരിണമിച്ച് പരിണമിച്ച് “രാജത്വം” ജനങ്ങളിലാണെന്നും ജനങ്ങളുടെ സമ്മതത്തിലാണ് ഭരണാധികാരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള സങ്കല്പം. എത്ര പഴയപ്പഴയെത്ര കുറ്റരാജ്യങ്ങളിൽ കുറ്റ ജനങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇന്നും വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളൂ.

തെരുവകുട തെരുവകുട

ആദ്യമായും ഞങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾ മണ്ണും കല്ലും കരിവീട്ടിയും കൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. എലിയുടെയും പുലിയുടെയും കിളിയുടെയും മുതുകിൽക്കയറി അവർ മലകളിലും കാവുകളിലും മേഞ്ഞുനടന്നു മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യരുമായി ഇണചേർന്ന് വിചിത്രസന്തതികൾക്കു ജന്മം നൽകി.

പിന്നെപ്പിന്നെ അവർ താഴ്വാരങ്ങൾ താണ്ടി സമതലങ്ങളിലേയ്ക്കിറങ്ങിവന്നു ഓടും വെള്ളിയും കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട വെളുത്ത ദൈവങ്ങൾ വയലുകൾക്കും ഖനികൾക്കും അന്തഃപുരങ്ങൾക്കും കാവൽനിന്നും മച്ചിലും നിലവറയിലും പെരുവെരുകി കൊലപാതകികൾ ഇപ്പോൾ വരുംനൽകാൻ തുടങ്ങി. കറുത്ത ദേവതയെ ഞങ്ങൾ കനകം പുശി ചൂണ്ടിൽ ഉണാനയോഗവും കർമ്മയോഗവും തിരുകി.

പ്രാകൃതരായ നാടൻ ദൈവങ്ങൾക്കു ശക്തി ക്ഷയിച്ചപ്പോൾ പരിഷ്കൃതരായ ദൈവങ്ങളെ

കുപ്പലിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്തതടങ്ങി നാട്ടുരാജാക്കൾ അവരെ വരവേററു കടിയിരുത്തി മൃഗങ്ങളെവിട്ട് അവർ മനുഷ്യരെന്നെ വാഹനമാക്കി, കനിഞ്ഞ മുതുകുകളിൽ ഏലവും പരുത്തിയും വിരിയിച്ചു. വരണ്ട കണ്ണുകളിൽനിന്ന് പൊന്നും കൽക്കരിയും കഴിച്ചെടുത്തു, താഴ്ത്തപ്പെട്ട ശിരസ്സുകളിലൂടെ തീവണ്ടിയോടിച്ച്.

അപ്പോഴാണ് ലാഭംകറഞ്ഞുപോയ പ്രളക്കന്മാർ ഒരു ബന്ധിയായെ തറുപ്പിച്ചു ഗീത കയ്യിൽതിരുകി ദൈവമാക്കി ഉടമ്പടികളുണ്ടാക്കാൻ വിട്ടത്, ഞങ്ങളുടെ ചുവരുകൾ ഇന്നുമലകരിക്കുന്ന ഈ ദൈവം ചാതുർവണ്യം കൃത്യമായിപ്പാലിച്ച് അതിർവിട്ടുകളിച്ചു കർഷകരെ അഹിംസായുധത്താൽ അടിച്ചമർത്തി അവതാരയുദ്ധം നിറവേറ്റി അവന്റെതന്നെ അപരനാൽ

എയ്ക്കുവീഴ്ത്തപ്പെട്ട് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു.

അവന്റെ മേലകി വന്നുവീണത് കുട്ടികളോടൊത്തു നൃത്തം ചെയ്യാറുള്ള സുന്ദരനായ ഒരു ദൈവത്തിന്റെ

മേലായിരുന്നു

നൃത്തം മുറുകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം കൂട്ടത്തിലെ കറുത്ത കുട്ടികളുടെ തല പന്തുകെ

കിളിയെടുത്തു

ചോരയോടെ തന്റെ ബട്ടൺ ഇളയിൽ തിരുകുമായിരുന്നു.

ഈ ദൈവത്തിന് ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീയിൽ പിറന്ന

മകളാണ് ഞങ്ങളുടെ മഹാദുഷ്ട അവൾക്ക് കൃത്യമായി

ബലിനടത്തുന്നതിൽ

ഭൂതഗണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുപോരുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ദൈവപരമ്പര തീർത്തു വിപുലമാണ്

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സാമ്രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും

ദൈവദൂതന്മാർ സ്വർണ്ണച്ചിറകുകൾ വീശി ഇവിടെയെത്തുന്നു

ദാഹനിരിന്നു പിളർന്ന ചൂണ്ടിൽ ഡോളറും മാർക്കും റൂബിളും

ഫ്രാങ്കും ഞൊട്ടവിച്ച്

കൂടാശനൽകുന്നു

ഇരിപ്പിടവും കിടപ്പാടവും അപ്പോടെ എഴുതിവാങ്ങുന്നു

ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുങ്ങൾ അവർക്കു കടവുമായി ജനിച്ചുവീഴുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ നിലവാരം നിറയെ പലതരം ദൈവങ്ങൾക്കു

കരുതികൊടുത്ത

അധഃകൃതരുടെയും ആദിവാസികളുടെയും അസ്ഥിമൂടങ്ങളാണ്

ചിലപ്പോൾ അവ മാംസരഹിതമായ താടിയില്ലാകൾ കൂട്ടിയിറുത്തി

അട്ടുനാസിക്കുന്നു

ചിലപ്പോഴൊക്കെ അസ്വസ്ഥ പ്രദേശങ്ങളിൽ

ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകരക്ഷാനിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നു

അഗ്നിഹോത്രം നടത്തി നാടും നഗരവും ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു

അഷ്ടമംഗല്യം വെച്ചു കൊടികയറി സഹസ്ര കലശങ്ങളും

കോടിയർച്ചകളും നടത്തുന്നു പിന്നെ ജനഗണമനയും വന്ദേമാതരവും

പാടിത്തുള്ളിയുറങ്ങു ദൈവനിന്ദകരുടെ തലയോട്ടികൾ

കഴുത്തിലണിഞ്ഞു നൃത്തം ചെയ്യുന്നു.

പട്ടിമുദ്ര

ആദിരാജാവ് മനുവാണ്. വിഷ്ണു ഭഗവാന്റെ പാലനശക്തിയാണ് രാജാവ്. രാജാവ് പ്രത്യക്ഷദൈവമാണ്. ഈവക വിശ്വാസങ്ങളിൽക്കൂടെയാണ് ഇവിടെയും രാജസ്ഥാനം ഭരണം ഉറപ്പിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ യൂറോപ്പിലെപ്പോലെ രാജാവു നിശ്ചയിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല നിയമം; രാജാവ് നിയമത്തിനതീതനായിരുന്നതുമില്ല. രാജാവ് ധർമ്മത്തിനു

കീഴ് വഴങ്ങിയിരുന്ന ഭരിക്കേണ്ടതു്. രാജാവിൽനിന്ന് ജനങ്ങളിലേക്ക് അധികാരം പകർന്നുപകർന്നു വികസിച്ചുവികസിച്ചു വന്നതിന്റെ മാതൃക ബ്രിട്ടനായിരുന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ മാതൃകയിൽനിന്നാണ് ഇന്നത്തെ ജനാധിപത്യസങ്കല്പങ്ങൾ ലോകത്തു പകർന്നതു്. അവിടെ നിന്നാണ് നാം പകർത്തിയതു്. എന്നാൽ ജനാധിപത്യം ഇന്നും ലോക

ത്തു വളരെ കുറച്ചു രാജ്യങ്ങളിൽമാത്രം നിലനിൽക്കുന്നതും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധശക്തികളാൽ പരാഭൂതവുമാണ്. ബ്രിട്ടന്റെ ആധിപത്യത്തിൽനിന്നു മോചനം പ്രാപിച്ച് സ്വതന്ത്രങ്ങളായി എന്നു പറയുന്ന മിക്കരാജ്യങ്ങളിലും ഇന്നും ജനാധിപത്യമാണ്. ബ്രിട്ടന്റെ കൊളോണിയൽ ഭരണത്തെക്കാൾ എത്രയോ രൂക്ഷതരമാണ് തദ്ദേശീയ ഏകാധിപത്യ

ങ്ങൾ. ബ്രിട്ടനിലെ ജനാധിപത്യവും ഉദാരവിക്ഷണവും കോളനികളിലെ മനുഷ്യാവകാശം ധ്വംസനങ്ങളെ വിമർശിച്ചിരുന്നു. അതു് അത്യാചാരങ്ങളെ ഒരു വോളം നിയന്ത്രിക്കയും ചെയ്തു. ജാലിയൻവാലാബാഗിലെ കൂട്ടക്കൊലക്കെതിരായി ഏറ്റവും ഉച്ചത്തിൽ ഉയർന്നത് ചർച്ചിലിന്റെ സ്വപരമായിരുന്നവനോക്കുക. ഇദി അമീനിനെപ്പോലുള്ളവരുടെ

കൂട്ടക്കൊലകൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ അങ്ങനെ യൊരു ശക്തിയുണ്ടായില്ല. താൻസാനിയൻ സൈന്യം പുറത്തുനിന്ന് കടന്ന് ആക്രമിച്ചു. ധ്വംസിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇവിടമിൻ ഇന്നും ഉഗ്രാണ്ടയിൽ അധികാരത്തിൽ ഇരുന്നതല്ലിയേനേ! ജനം നിസ്സഹായമായിരുന്നു.

ജനാധിപത്യസംസ്കാരം ശ്രദ്ധമൂലമാകാത്തേടത്തു് അധികാരത്തിൽ വരുന്നവർ സർവ്വാധിപതികളാകും. പട്ടാളവും പോലീസും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ജനങ്ങളുടെ ഭാഗസ്വാമികളായിത്തീർന്നുപകരം യജമാനന്മാരും മർദ്ദകരുമാകും. ഭരണാധികാരികൾ ദൈവാംശമെന്നപോലും ഭാവിക്കും. അതായിരുന്നു ഘാനായിൽ എൻക്വുമാ ചെയ്തത്. സെയറിൽ പ്രസിഡൻറ് മൊബുട്ടു ആകാശത്തുനിന്നു മേഘങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിയ ആൾ ആണത്രേ! ബറാഡയെ തലവർക്കും തലവൻ എന്നാണു വിളിക്കുന്നതു്. കെ.നിയാററാ ജ്ഞാനിയായ വൃദ്ധനായിരുന്നു. നെരേരേ മഹാനായ ഗുരുനാഥനാണു്. ടോഗോയിലെ പ്രസിഡൻറ് സ്വന്തം പ്രതിമ സ്വയം അനാച്ഛാദം ചെയ്യുന്നവനാണു്.

ഇതിന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങൾ ഇവിടെയും നാം കാണുന്നില്ലേ? ഈ ആരാധനാഭാവത്തിൽക്കൂടെയാണു് വംശാധിപത്യവും ഉണ്ടാവുക. പ്രാകൃതാവസ്ഥയിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു് പുജാവിഗ്രഹങ്ങൾ വേണം. അധികാരത്തിൽ കയറിക്കൂട്ടുന്നവർ സ്വന്തം പ്രതിമ സ്വയം അനാച്ഛാദം ചെയ്തു് അപ്രമാദിത്വം അവകാശപ്പെട്ടു് സകലശക്തിയുടെയും ഉറവിടമായി സ്വയം അവകാശപ്പെട്ടു് പുജിക്കാൻ നിന്നു കൊടുക്കും. നക്കാപ്പിച്ച കൊടുത്തു് സ്തുതിപാഠക്കര സംഘടിപ്പിക്കാൻ അധികാരത്തിലേറുന്നവർക്കു കഴിയും.

ഈ ഭീഷണിയെപ്പറ്റി ഇന്ത്യയിൽ നാം ബോധമുള്ളവരാകണം. ജനങ്ങളെ ബോധമുള്ളവരാക്കണം. മറ്റു പല വിമോചിതരാജ്യങ്ങളെക്കാളും ഇന്നും ജനാധിപത്യശക്തി ഇവിടെ ശക്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു് അലംഭാവത്തിനു കാരണമല്ല.

വ്യാപകമായ അഴിമതിയും കള്ളപ്പണത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, കൊള്ളക്കാരുടെപോലും ആധിപത്യവും, കോടതികളുടെ

ഘണ്ഡവൽക്കരണശ്രമങ്ങളും ഘണ്ഡന്മാരായവർ സേവയ്ക്കായി കോടതിയിൽവരെ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളും പോലീസിന്റെ കട്ടംകൈകളും മന്ത്രിമാരുടെയും രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെയും അഴിമതികളും നമ്മുടെ ജനാധിപത്യത്തെ ഭീഷണമായി ചൂഴ്ന്നുനില്ക്കുന്നുവെന്ന കഥനാം മറക്കരുതു്.

ജനാധിപത്യം പഴയ കൊള്ളത്തലവന്മാരുടെ ഭരണംപോലെയാകുന്നുണ്ടു്. അധികാരംകൊണ്ടു് അഴിമതി; അഴിമതികൊണ്ടു് പണവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും; പണവും സ്ഥാനമാനങ്ങളുംകൊണ്ടു് വാങ്ങിക്കുപ്പട്ട അന്ധായിരസൈന്യം; അന്ധായിര സൈന്യത്താൽ വഴിതെറ്റിക്കപ്പെടുകയും ധ്വംസിക്കപ്പെടുകയും ചതിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ജനാധിപത്യപ്രക്രിയ; അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭരണം; എന്നിങ്ങനെ അഴിമതിയുടെയും കൊള്ളയുടെയും ആധിപത്യത്തിന്റെയും വലയം തുടരുന്നില്ലേ പലേടത്തും.

എങ്ങിനെ കൊള്ളക്കാർ കൊള്ളമുതൽ കൊണ്ടു് രേഖരിച്ച മുട്ടാളന്മാരെയും ആയുധങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു് 'രാജത്വം' സ്ഥാപിച്ചുവോ അതു പ്രച്ഛന്നരൂപത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇന്നു അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന പലരേയും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുക; ഇതിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാക്കാം.

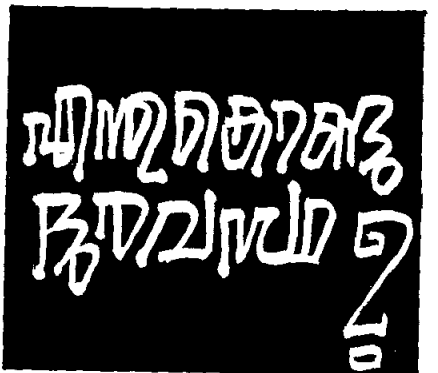
ജനങ്ങളുടെ മനസ്സ് സ്വതന്ത്രവും നിർഭയവും വിജ്ഞാനമയവും ധർമ്മനിഷ്ഠവുമായാലേ, ആക്കിയേ, ജനാധിപത്യം നിലവിലുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ ജനാധിപത്യം പ്രച്ഛന്നമായ കൊള്ളക്കാരുടെ ആധിപത്യമാവാം.

"സംഹാസനങ്ങൾ ധർമ്മശാലകളിൽ പ്രദാനംചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല" എന്ന ഹരിവംശാനന്തസിദ്ധാന്തമാണു് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പേരിലും ശക്തമായി വരുന്നതായി കാണുന്നതു്.

—o—

ആശാൻ കൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. "അഭിജാതവർഗ്ഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവർ ഉൾക്കൊണ്ട സംസ്കാരവും ദുരവസ്ഥ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന സംസ്കാരവും പരസ്പരം സംവദിക്കുന്നില്ല. ഈ വിപ്രതിപത്തി ബോധപൂർവ്വം ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. അബോധമനസ്സിന്റെ സാംസ്കാരികമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളാണു്, ഏറിയകൂറും, ബോധമനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. ഇക്കാര്യം സ്വയം ബോധംപ്പെടാത്ത പ്ലോൾ തങ്ങളുടെ വിപ്രതിപത്തിക്കു കാരണംതേടി അവർ കവിത കൊത്തിച്ചിറക്കിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്നു് എഴുതിയ അവതാരികയിൽ പ്രൊ: ലീലാവതി, ഈ കൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ നിഗമനത്തെ ഭാഗികമായിമാത്രമേ ശരിവെച്ചുള്ളൂ. ഇവിടെ അവരെയെതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ 'തായാട്ടുശങ്കരൻ എന്നല്ല കവിരാട്ടു' കാളിദാസൻതന്നെ പറഞ്ഞാലും ദുരവസ്ഥ ഒരു മോശപ്പെട്ട കൃതിയാണെന്ന വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. 'ട്ട'കാരത്തിന്റെ ആവർത്തനത്തിൽ അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ച ബാലസഹജമായ ഈ കൗതുകം ആ കൃതിയെ സമീപിച്ച രീതിയിലും കാണാം. പ്രൊ: എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ തനിക്കുള്ള വിപ്രതിപത്തിയെത്തന്നെ വിശദീകരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ. ആശാൻ എന്തായിരുന്നുവോ അതിൽ പിടിപറ്റാതെപോവുക. എന്തല്ലായിരുന്നു അതാണു് ആശാൻ എന്നു പറയുക. തോൽവി ജയമെന്നും ജയത്തെ തോൽവിയെന്നും പറയുക എന്നിങ്ങനെ ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. ആത്മീയസൗന്ദര്യംകൊണ്ടു് അതിമാത്ര സുന്ദരമായ ആശാൻ കൃതികളെ മാറ്റിനിർത്തി ദുരവസ്ഥയെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന 'വിവരക്കേടിലും മർക്കടമുഷ്ടിയിലും' അദ്ദേഹം പരിതപിക്കുകയുണ്ടായി. 2. ഈ അഭിജാതനിരൂപകന്മാർ ആശാൻ പററിയ ഒരു കൈകെത്തറായിമാത്രമേ ദുരവസ്ഥയെ പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ.

തറവാട്ടിൽ പിറന്ന മറ്റു മക്കളെ മാറ്റിനിർത്തി. മുടിയനായ പുത്രനെ കൊ

നമ്മുടെ ശങ്കരൻ

ണ്ടാണെന്നുകാണുമ്പോഴുള്ള ഈർഷ്യയോ പരിഭവമോ കൈയാണ് ഇവർക്കുള്ളതു്.

കുമാരനാശാന്റെ കൃതിയിൽ ഏറ്റവും മധുരമായതെന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ, 'കരുണ' എന്നാണു് എന്റെ സമാധാനം. വള്ളത്തോളിനെ മുൻനിർത്തിയാണു് ആ ചോദ്യമെങ്കിലോ? മഗ്ദലനമറിയത്തിലാണു് കടാക്ഷം ചെന്നുപതിയുക. എന്നാൽ ആശാന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ കൃതിയേതു് എന്നാണു് ചോദ്യമെങ്കിൽ ദുരവസ്ഥ എന്നു സമാധാനംപറയും. വള്ളത്തോൾകൃതിയെ മുൻനിർത്തി അത്തരം രേഖപേഷണം എന്നെ സാഹിത്യമത്ത്ജരീകളിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കും. കവിത. അതിന്റെ മാധുര്യത്തെമാത്രം മുൻനിർത്തിയല്ല വിലയിരുത്തുന്നതെന്നാണല്ലോ ഇതിനർത്ഥം. എങ്കിൽ പിന്നെ കവിതക്കുള്ള മാന്ദണ്ഡമെന്തു്?

ചോക്കലററു് കട്ടികൾക്കെന്നല്ല മുതിർന്നവർക്കും ഇഷ്ടമാണു്. ചോക്കലററു് തിന്നുന്ന രസത്തോടെയാണു് ഞാൻ കരുണയും മഗ്ദലനമറിയവും വായിക്കാറുള്ളതു്. മധുരനാരങ്ങയിൽനിന്നു കരുവെന്നപോലെ വല്ലതും എടുത്തുകുളയാൻ

ചോക്കലററിൽ ശേഷിക്കുന്നില്ല. അത്രയ്ക്ക് ഹൃദയമുണ്ടാണത്. പക്ഷേ, എനിക്കു ജീവിക്കുന്നതിന് അന്നാഹാരംവേണം. അതിനാണ് ഞാൻ മുൻഗണന ലക്ഷ്യം. രുചികരമായ ചോക്കലററും അന്നാഹാരത്തിന് പകരമാവില്ല. ചിലപ്പോൾ ഒരു കറുത്തവർ കണ്ടെന്നുവരും. ചിലപ്പോൾ ഒരു കല്ലുകടിച്ചെന്നുവരും. എന്നാലും അത് ജീവദായകമാണ്. എന്താൽ എരിയേണ്ട ചൈതന്യമാണ് അതിലുള്ളത്. ആ അന്നം എനിക്കു കിട്ടുന്നതു ചിന്താവിഷയമായ സീതയിൽനിന്നും ദുരവസ്ഥയിൽനിന്നുമാണ്. വാസവദത്ത സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സത്യമാണെങ്കിൽ സാവിത്രി സത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യമാണ് എന്ന് മുൻപറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിൽ ഞാൻ നിരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സത്യം വരച്ചുതന്ന കവികൾ നമുക്കെമ്പാടുമുണ്ട്. സത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം കാണാൻ കാണിച്ചുതരാനും, ആദർശപരതയും ധർമ്മികയീരതയും ഉള്ള കവികൾക്കേ കഴിയൂ. കവി അപ്പോൾമാത്രമേ ആചാര്യനാവുന്നുള്ളൂ. മഹാകവിയുടെ അകാലചരമം നമുക്കു കൈവരുമായിരുന്ന മഹത്തായ കൃതികളുടെ മുഖ്യമായ ഉറവിടം വററിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നാൽ മലയാളകവിത ആശാനുശേഷവും വളർന്നു. അതു പല ശാഖകളായി പടർന്നു. ഇന്നു നാം എത്തിനിൽക്കുന്ന ബിന്ദുവിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുക. ആധുനിക മലയാളകവിത അതിന്റെ വേരമ്പോഴിലു തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ നാമെത്തിച്ചേരുന്നതു ആശാനിലായിരിക്കാം എന്നതു നേതമെന്നു. പക്ഷേ വീണ്ടും ചോദ്യമുയരും. എന്ത് ആശാനിത്? സുബ്രഹ്മണ്യശതകംവരെയുള്ള സ്തോത്രഗീതങ്ങൾ രചിച്ച ആശാനിലാണോ? അതല്ലെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. പിന്നെ? വീണപുവും നളിനിയുലിലയും കരുണയും രചിച്ച ആശാനിലാ

ണോ? ആണെന്നു വാദിക്കുന്നവരോട് ഞാനു ചോദിക്കട്ടെ. നളിനിയുടെ പിൻതലമുറ എന്ന് പറയാവുന്ന ഒരൊറ്റ കൃതിയും, പദ്യരൂപത്തിലാവട്ടെ. ഗദ്യരൂപത്തിലാവട്ടെ, ആശാനുശേഷമുള്ള മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കാണാനില്ലല്ലോ. ആ ചിലയിൽ വിരിയാൻ ശ്രമിച്ച സുരകാന്തിപ്പുക്കൾ, ദിനാന്ത്യത്തിനുമുമ്പുതന്നെ വാടിക്കൊഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ. ആദ്യന്തമധ്യരമായ കരുണയ്ക്ക് പിൻതുടർച്ചക്കാരില്ല. വാസവദത്തയെ നോക്കി ആയോരേണങ്ങൾ ചാഞ്ഞാൻ ശ്രമിച്ച പിംഗള വിളമ്പരം ചെയ്തത് ആ കൃതം ബം കററിയററുപോയി എന്നാണ്. എന്നാൽ ചിന്താവിഷയമായ സീതയുടെയും ചണ്ഡാലഭീഷ്മുകിയുടെയും താവഴിയിൽ പിറന്നവളാണു ദുരവസ്ഥയുടെ കാര്യമോ? പിൽക്കാല മലയാളകവിത. ദുരവസ്ഥയുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരെന്ന നിലയിലാണ് ഭാഷാസാഹിത്യയെ കീഴടക്കി ഭരിച്ചത്. ഇടശ്ശേരിയുടെയും വൈലോപ്പിള്ളിയുടെയും ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെയും കവിത നളിനിയുടെയും കരുണയുടെയും തുടർച്ചയല്ല. സീതയുടെയും ചണ്ഡാലഭീഷ്മുകിയുടെയും ദുരവസ്ഥയുടെയും തുടർച്ചയാണ്. ഈ കാവ്യസംസ്കാരം പദ്യത്തിൽമാത്രം ഒരുങ്ങിനിന്നില്ല. മലയാളത്തിലെ നോവലുകൾക്കും ചെറുകഥകൾക്കും നളിനിയും കരുണയുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല. ദുരവസ്ഥയുമായി ശാശ്വതബന്ധമുണ്ടുതാനും. സാഹിത്യനിരൂപണം ഒരന്വേഷണമാവണം. നിരൂപണത്തിന്നു വിധേയമായിത്തീരുന്ന കൃതിയുടെ ആത്മശോഭ കണ്ടെത്തി, വായനക്കാരനെ അതിൽ അഭിരമിപ്പിക്കുകയെന്നതു പ്രധാനംതന്നെ. അതോടൊപ്പം, ഭാവിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുതകുംവിധം ആരോഗ്യകരമായ ദൈവബോധം അയാളിൽ വളർത്തിയെടുക്കുകയെന്നതു നിരൂപണത്തിന്റെ കർത്തവ്യമാണ്. സഹൃദയന്റെ കലാവബോധം സ്വപ്നസദൃശമായ ലഹരികളിൽ തളച്ചിടാതെ ജീവദായകമായ സംസ്കാരത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുകതന്നെ വേണം. അപ്പോൾമാത്രമേ സാഹിത്യനിരൂപണം അതിന്റെ കർത്തവ്യം നിറവേററിയെന്നു പറഞ്ഞുകൂടൂ. അതുസാധിക്കണമെങ്കിൽ

സമൂഹത്തിന്റെ ഗതികൂടത്തെക്കുറിച്ചു നിരൂപകനെന്നതായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടാവണം. ആശാന്റെ സുപ്രധാനമായ മൂന്നു കൃതികളുടെ സമീപനം ശ്രദ്ധിക്കുക. വീണപുവിലാണ് ആശാനിലെ കവി പുനർജന്മംകൈക്കൊള്ളുന്നത്. പദ്യാസിക് കാവ്യശൈലിയിൽനിന്നും ഓരോന്നിറക്കം ശൈലിയിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തെ അതു പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തിന്നുനേരെയുള്ള സക്തിയാണ് അതിലെ പൂർവ്വാർദ്ധം വിളംബരംചെയ്യുന്നത്. ഈ ജീവിതം ക്ഷണഭംഗമുമാണല്ലോ എന്ന ദുഃഖം. പുതിയ കാവ്യാഭിരുചിയുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അസ്തിത്വദുഃഖംതന്നെ. “കണ്ണേ, മടങ്ങുക, കരിഞ്ഞു മലിഞ്ഞുമാത്രം മണ്ണാകുമിമലയെ വിസ്തൃതമാക്കിമിപ്പോൾ എണ്ണിട്ടുകാർക്കുമിതുതാൻഗതി, സാധ്യമെന്തെ കണ്ണിരിന്നാലവനി വാഴ്വു കിനാവുകയ്ക്കും! എന്നിങ്ങനെ ആ കവിതയുടെ സംസ്കാരത്തെ, ഒരു മുദ്രാവാക്യം ഉപയോഗിച്ച് കവി സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതം വ്യർത്ഥമാണ്, നിർവ്വർത്ഥമാണ്, സ്വപ്നംപോലെ അയഥാർത്ഥവുമാണ്. ഈ വ്യർത്ഥതാബോധത്തിൽനിന്നും ആശാൻ വളരെവേഗം കരോറിയെന്നതാണ് പിന്നീടുവന്ന കവിതകൾ തെളിയിക്കുന്നതു്. ലീലയുടെ അവസാനത്തിൽ ‘ആരും തോഴി. ഉലകിൽ മറയുന്നീല മാംസം വെടിഞ്ഞാൽ’ എന്ന്, പുനർജന്മത്തിലൂടെ മരണത്തെ കീഴടക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമം നടക്കുന്നു. എന്നാലും ജീവിതത്തിന്നു പ്രശാന്തി കൈവന്നില്ല. വ്യക്തിജീവിതം വീണ്ടും ദുഃഖസങ്കലമായി തുടരുന്നു. ധനപ്രാപ്തതയും തീരാത്ത ദുര്യം ജീവിതത്തിന്റെ സ്വസ്ഥതയെ കാർന്നുതീരുന്നു. എന്താണ് ഒരു പോംവഴി? മുന്നിൽ ഒരു സത്യമായി ശ്രീനാരായണനുണ്ട്. ദുഃഖിതരുടെ കണ്ണിർ തുടങ്ങുന്നതിന് ഉപഗുഹ്യന്റെ കരുണാർദ്രമായ ആ കൈകൾ നീളുന്നതു് ആ അനുഭവംവെച്ചാവണം. കരു

ണയുടെ ആത്മശോഭ, ഒരു മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ ഒരുക്കത്തോടെ, കവി സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. നമസ്കാരമുപഗുഹ്യം, വരിക ഭവാൻ നിർവ്വാണ് നിമഗ്നനാകാതെ വീണ്ടും ലോക സേവകായ് പതിതകാരുണികരാം ഭവാദുര സത്യമാരെ ക്ഷിതിദേവിക്കിന്നുവേണമധികം പേരെ. പതിതലക്ഷം പരമകാരുണികനായ വിമോചകനെ കാത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന സന്ദേശവുമായി കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ മുകളിലും മൂലയിലും ‘കരുണ’ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ഒരു ശ്രീനാരായണൻ വന്നു മറഞ്ഞു. പക്ഷേ, പിന്നീടു ഉപഗുഹ്യന്മാരൊന്നും വന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും മഹാപുരുഷൻ വന്നു കൈപിടിച്ചു കരോറമെന്ന പ്രതീക്ഷ ഏറെക്കാലം നിലനിന്നില്ല. ദുരവസ്ഥനാൽകീയ സംസ്കാരം തികച്ചും മരൊറമു മുദ്രാവാക്യത്തെയാണ് മിനഞ്ഞെടുത്തതു്. മാറ്റൊലിൻ ചട്ടങ്ങലേ സ്വയം അല്ലെങ്കിൽ മാറ്റൊലിനിലെത്തിക്കുന്നതാണ് എന്നതായിരുന്ന ആ മുദ്രാവാക്യം. അതിന് ഒരു പോർവിളിയുടെ ശംഖധ്വനിയുണ്ട്. വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കു നൽകുന്ന മുനറിയിപ്പാണെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ കൈയിൽ അതിന്നു പുതിയ അർത്ഥവ്യാപ്തി കൈവന്നു. സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി മാറ്റുന്നതിനുള്ള പോരാട്ടം നാട്ടിൽ ഉടനീളം വളർന്നു. ജനങ്ങൾ ഉപഗുഹ്യന്മാർ വരുന്നതിന്നു കാത്തുനിന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മലയാള കവിത ‘കരുണ’യുടെ പിന്നാലെപോയതുമില്ല. വൈദികരോടൊത്തു എല്ലാത്തരം യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തെയും ജനങ്ങൾ വെല്ലുവിളിച്ചു. അങ്ങനെ വല്ലവിളിക്കുമ്പോൾ അവനിവാഴ്വുകിനാവാനെന്ന ബോധം അവരെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു മിശിഹ സരക്ഷണത്തിന്നു വന്നുചേരും എന്ന പ്രതീക്ഷിക്കാനും വയ്യാതിരുന്നു. ‘മാറ്റൊലിൻ ചട്ടങ്ങലേ’ എന്നു പാടിയ കൈരളിയുടെ കണ്ണു

1. തായാട്ട് ശങ്കരൻ—ആശാൻ: നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കവി.
2. ദേശാഭിമാനി വാരിക—1982 ഡിസംബർ 26: 1983 ജനുവരി 1.

സ്വരംതന്നെയാണ് 'അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം' എന്ന ഇടശ്ശേരിയുടെ ഗാനത്തിലും മുഴങ്ങുന്നത്. ഈ രണ്ടു മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെയും ഇടയിലാണ് കേരളീയ ജീവിതം ചിലപ്പോഴിടെ വളർന്നത്. ആ ജനതയുടെ സാഹിത്യം അതേരീതിയിൽ വളരുകയും ചെയ്തു. കവിതയിൽ മുദ്രാവാക്യം പാടുന്നുണ്ടോ? അതത് എന്നാണ് ചിലരുടെ വിധി. ആ വിധിക്കുതക്കവണ്ണം അവരെ പ്രകോപിപ്പിച്ചത് ദുരവസ്ഥയാണ്. മുദ്രാവാക്യം കവിതയാവില്ലെന്ന ദുരവസ്ഥയുടെ തലയ്ക്കടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം, അവരൊരു സാഹിത്യസിദ്ധാന്തം ഉറപ്പിച്ചുവെത്തിയിട്ടുണ്ട്. വീണപൂവിടും കർണയിലും കാണുന്ന മുദ്രാവാക്യം അവർക്കു നിഷിദ്ധമല്ല. കാരണം, ഉറങ്ങുന്ന സമയത്തെ ആ മുദ്രാവാക്യം അചോസരപ്പെടുത്തില്ല. ഉറങ്ങുന്നവരെ കവർന്നെടുക്കുന്ന ആവ്യസംസ്കാരത്തിന്, അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അത് ഹൃദ്യമനോഹരവും ആണ്. മുദ്രാവാക്യം മറ്റു പല വിധികളുമെന്നതുപോലെ, കവിത ആയെ

ന്നവരാം, ആയില്ലെന്നും വരാം. ഒരു കവിതയുടെ അന്ത്യത്തിൽനിന്ന് ഊറിക്കൂടിയ വരികൾ, മുദ്രാവാക്യമായാലും അല്ലെങ്കിലും കവിതതന്നെ. മലയാള കവിത വിവിധ ദശാപരിണാമങ്ങളെ പിന്നിട്ട് ഇന്നെത്തിനിൽക്കുന്നു. ഇന്നിത്തരത്തിൽനിന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുക. അതിലെ വിരോധനിർമ്മിതികളെ ഉറവിടം നളിനിയും കർണയുമല്ല ദുരവസ്ഥയാണ് എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടണം. എന്നിട്ടും അവർ ഈ പ്രഭവസരസ്സിനെ തള്ളിപ്പറയുന്നവരിൽ അതിന്നു കാരണം മറ്റു രംഗങ്ങളിലാണ് അന്വേഷിക്കേണ്ടത്. ജീവിതത്തിന്റെ സമ്പന്നതും സംസ്കാരവും മതിവരുമ്പോളും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞവർക്ക് ചോക്കലററ് ഇഷ്ടമാകാമാണ്. മറ്റുള്ളവർക്കാവട്ടെ ആദ്യം അന്നാഹാരം വേണം. അതു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞശേഷം ഇടയ്ക്ക് ഒരു കഷണം ചോക്കലററ് തിന്നുന്നതു് അവർക്കും അഹിതമാവില്ല; അജീർണ്ണമുണ്ടാക്കുകയുമില്ല.

മിതവ്യയം ശീലിക്കാൻ
 സമ്പാദ്യശീലം അഭ്യസിക്കാൻ
 ഞങ്ങളുടെ നിക്ഷേപ പദ്ധതികൾ
 നിങ്ങളെ സഹായിക്കും.

ദി സൗത്തു ഇന്ത്യൻ ബാങ്ക് ലിമിറ്റഡ്
 ഓജി: ആഫീസ്: തൃശ്ശൂർ

(ഒരു വിദേശ നാണ്യ വിനിമയ ബാങ്ക്)

കേരളപ്രഭ
Keralaprabha

പി. ദിനകരൻ

വാക്കുകൾ കള്ളനാണുങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

വാചകങ്ങൾ കള്ളനോടുകൂടും. എവിടെയും, എവിടെയും. പ്രസംഗവേദികൾ. ചന്തകൾ; കടകൾ, കമ്പോളങ്ങൾ കള്ളപ്പോപ്പുകൾ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ, തിരഞ്ഞെടുപ്പു-വീജ്ഞാപനങ്ങൾ, ലോട്ടറിക്കുറുവില്ലനാപ്രചരണങ്ങൾ, നിയമനിർമ്മാണകേന്ദ്രങ്ങൾ നിയമ വ്യാഖ്യാനനിലയങ്ങൾ, പരസ്യങ്ങൾ, പ്രസ്താവനകൾ, കവിതകൾ, കഥകൾ, കലാവിമർശനങ്ങൾ ഇവയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും കള്ളക്കമ്മട്ടങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞു. കള്ളനാണുങ്ങളെ പ്രസവിക്കുന്ന കള്ളക്കമ്മട്ടങ്ങൾ!

അതർത്തിന്റെ മുദ്ര, അക്ഷരങ്ങളുടെ നമ്പർ, ഉന്നതാഭർശത്തിന്റെ അശോകസ്തംഭം, ശബ്ദം, ഘനം, നിറം, മഷിയുടെ മിശ്രിതം- എല്ലാം ഒത്തിരിക്കുന്നു, എല്ലാം ചിലവഴിയുന്നുപോകുന്നു. എല്ലാത്തിനും മുഖവിലയാണ്. എല്ലാത്തിനും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ ഇന്നു സംഭവിച്ചതെന്താ- ഞാനോ? ഞാൻ കയ്യിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ച് മുഷിഞ്ഞ ഒറ്റനോട്ടം.

എന്റെ ഉള്ളംകയ്യിലെ വിയർപ്പിൽ നനഞ്ഞ ഒറ്റനോട്ടം, ഞാൻ എന്തെക്കയറിയ റിക്ഷാവണ്ടി വലിച്ചു സമ്പാദിച്ച ഒറ്റനോട്ടം എടുക്കുകയില്ലെന്ന കററചുമത്തി ഞാൻ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു! വിദഗ്ദ്ധ സാക്ഷികൾ മൊഴികൊടുത്തു: ഇവൻ മുറുകെപ്പിടിച്ച് ഒറ്റനോട്ടിലെ ജലരേഖ വ്യാജമാണ്. സായാഹ്നത്തിന്റെ എളിയിലിരുന്ന വെള്ളിനാണുത്തിലെ ലോഹമിശ്ര- ഞാനാപാതം ശരിയല്ല. പ്രതി ബോധിപ്പിച്ചു: ഞാൻ എന്റെ കയ്യിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ച് ഒറ്റനോട്ടിലെ പഴയ ജലരേഖ മാഞ്ഞുപോയി. ഇപ്പോൾ കാണുന്നത് വിയർപ്പിൽ മുങ്ങിയ എന്റെ വലതുകയ്യിലെ രേഖകളാണ്. ആയുർരേഖ, ഹൃദയരേഖ, ബുദ്ധിരേഖ. അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള സമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി അഭിഭാഷകരും ഉച്ചഭാഷിണികളും വാക്കുകളും വാചകങ്ങളും കൈമാറാൻ തുടങ്ങിയി. അവർ കൈമാറിയതും കള്ളനാണുങ്ങളായിത്തീർന്നു!

അ

യാൾക്ക് പനിയായിരുന്നു. നല്ല തുള്ളപ്പനി.

ജപരബാധിതനായ അയാൾ കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ ഉണക്കോലായിലെ കസാലയിൽ താടിച്ച് കൈയുംകൊടുത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു രാധ.

തുള്ളസിത്തറയിൽ ദീപം കൊളുത്തി

ഒത്ത ഈ സന്ദർശനം ശരിയായില്ലെന്ന സൂചനയാണോ രാധേച്ചി നൽകുന്നത്?

അങ്ങിനെയാവാൻ തരമില്ല. രാധേച്ചിയെക്കുറിച്ച് അത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ പാപം. അന്യനായല്ലല്ലോ ഈ വീട്ടിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത്. ജന്മങ്ങളിൽ എവിടെയോവച്ച് കൂട്ടംതെറ്റിയവരുടെ പുനസ്സമാഗമമാണിതെന്നും ആദ്യമായി പറഞ്ഞത് രാധേച്ചിതന്നെ. അതിന്റെ രോമാഞ്ചം അതേപടി ഇന്നും മനസ്സിലുള്ളിൽ.

ഭാഗവൽ

ഞാൻ നിന്റെ കാവൽക്കാരൻ

യിട്ടുണ്ട്. സന്ധ്യാനാമജപം ഇവിടെ പതിവുവെല്ലോ?

അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ എഴുന്നേറ്റു. ഒരു മൃഗമന്ദിരസത്തോടെ അവൾ അയാൾക്ക് സ്വാഗതമരുളി.

ചിരിയിലും മായം. സാധാരണ പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ രാധേച്ചിയുടെ മുഖത്താകെ നിലാവു പരക്കും. മനസ്സിന്റെ കാലുഷ്യമകറ്റുന്ന അമൃതവാഹിനി. പക്ഷേ ഇന്നെന്നോ ഒരു തെളിച്ചക്കുറവ്. ശ്രീസന്ധ്യയുടെ ശ്യാമവർണ്ണം അവിടെ നിഴൽ വീശുന്നു.

വെറും തോന്നലാകാം. എങ്കിലും അയാൾക്ക് വല്ലായ്മതോന്നി. അത്തരത്തിലുള്ള അബദ്ധവശാൽ കടന്നുചെന്നാലുണ്ടാവുന്ന വികല്പം.

അയാൾവീട്ടിലെ ഒരിലച്ചോറ്റു നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് പഴമക്കാർ പറയാറുള്ള കാര്യം അയാൾ ഓർത്തു. ഈ സമയത്ത് ഇവിടെ കടന്നുവന്നത് തെറ്റായിരിക്കാം. പുരുഷന്മാരാരും വീട്ടിലിറങ്ങുന്നത് അറിഞ്ഞിരിക്കെ സന്ധ്യനേര

പാദങ്ങൾ ചലിക്കാൻ മടിച്ചു തമ്പിട്ടു നിൽക്കെ രാധേച്ചിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു ഞർന്നു:

“കേറിക്കു രവി. വന്നുകാലിൽ നില്ലാതെ”

ആദ്യംതോന്നിയ സങ്കോചം വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. മുഖമുയർത്തി അയാൾ മെല്ലെ പുഞ്ചിരിച്ചെന്നു വരുത്തി. പിന്നീട് പിടപ്പോടെ തെക്കുകൾ കയറിച്ചെന്നു കസാലയിലിരുന്നു.

എന്തു പറഞ്ഞാണ് സംഭാഷണം തുടങ്ങേണ്ടതെന്ന് അയാൾക്ക് രൂപം കിട്ടിയില്ല. അതുകൊണ്ട് തലകനിച്ചിരുന്ന് കൈവിരലുകൾകൊണ്ട് അയാൾ മേശപ്പുറത്ത് തെളിയാത്ത ചിത്രങ്ങൾ എഴുതി കൊണ്ടിരുന്നു.

രാധേച്ചിതന്നെ തുടങ്ങട്ടെ. അവളുടെ മിഴികൾ അയാളെ ഉഴിയുകയായിരുന്നു. കൺകോണുകളിലൂടെ അയാളെ കാണുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അയാളുടെ അസാധാരണ കനകൂടി വർദ്ധിച്ചു.

രാധയ്ക്ക് കൗതുകം തോന്നി. അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരി പൊട്ടിവിടർന്നു.

ഈ രവിക്കിന്ന് എന്തുപറ്റിയാടാവം. ആ കന്യുതിച്ചിരിയും വാതോരാതുള്ള സംസാരവും ഇന്നെവിടെപോയൊളിച്ചു? തൊട്ടാവാടി ആയതുകൊണ്ട് മനസ്സിടിമാൻ രവിയ്ക്ക് പ്രത്യേക കാരണമൊന്നും വേണ്ടല്ലോ.

രാധ തിരക്കി: “എന്തുപറ്റി രവി? ഒരു ചൊടിയില്ലാതെ...”

കിട്ടിപ്പോയി. അയാൾ മുഖമുയർത്തി അവളുടെ നോട്ടം നേരിട്ടു.

“ഞാനത് രാധേച്ചിയോടു ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു”.

“എന്നോടോ?”

“ഒ. രാധേച്ചിയോടുകൂടെ” സങ്കോചം വെടിഞ്ഞു. അയാൾ വാചാലനായി. “രാധേച്ചിയെ ഞാൻ കാണാൻ തുടങ്ങി മൂത്ത് ഇന്നും ഇന്നലെയുമല്ലല്ലോ?”

“അതിനീപ്പോൾ എന്തുപറ്റിയെന്നാണ് രവി പറഞ്ഞുവരുന്നത്? അവർ പരുങ്ങി. “എന്നത്തെയുംപോലെ ഇന്നും” “അല്ല”

താപ്പിച്ചുപറഞ്ഞിട്ട് ഗൗരവം നടിച്ച് രവി സന്ധ്യയുടെമുഖത്തേക്ക് കണ്ണുനട്ട് ശൗനമായിരുന്നു.

ഇനിയും കൂടിത്തം വിട്ടുമാറാത്ത അവന്റെ മുഖത്തെ ഗൗരവഭാവം കണ്ടപ്പോൾ രാധയുടെ ഉള്ളിൽ ചിരിയുറി.

കൗമാരസ്വപ്നങ്ങളുടെ ലഹരിയിൽ ആ വിരൂഷകനെപ്പോലെ നീ ഈ പടി

സാരിത്തുവീൽ ഇങ്ങിക്കൊണ്ട് രമ എന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു:

“അതെന്റെ സ്കൂളിൽപഠിക്കുന്ന രവിയാണ് ചേച്ചി”

നിന്റെ മുഖത്തേക്ക് രക്തം ഇരമ്പിക്കയറുന്നതും നിന്റെ ശരീരം പൂക്കുലപോലെ വിറയുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. പെട്ടെന്ന് എനിക്കു നിന്റെ രോഗം പിടി കിട്ടി.

അപ്പോഴത്തെ നിന്റെ അവസ്ഥ നീഹതാപാർഹമായിരുന്നു. കനിഞ്ഞശിരസ്സ്, സംഭ്രമംനിറഞ്ഞ മുഖം. എന്റെ ഹൃദയം ആർദ്രമായി.

“കേറിക്കു കുട്ടികളെ” ഞാൻ ക്ഷണിച്ചു. “ഈ മഴക്കാലത്ത് പച്ചവെള്ളാക്കണ്ടാ, അല്ല ചായത്തുടാവാം. എന്താ?”

“വേണ്ടാ” നിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ ചാടിപ്പുറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ രണ്ടുഗ്ളാസ് വെള്ളം കൊണ്ടുവാ രമേ”

രമയ്ക്കു നിർദ്ദേശം നൽകിയപ്പോൾ കൂട്ടുകാരൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി:

“എനിക്കുവേണ്ടാ” നിനക്കായിരുന്നല്ലോ ദാഹം?

രമയുടെകയ്യിൽനിന്ന് ഗ്ളാസുവാങ്ങിയപ്പോൾ നിന്റെ കൈവിറച്ചു. കുറച്ചു വെള്ളം തായിൽ ഇവി. ബാക്കിയിൽ പകുതി ഷർട്ടിൽ അഭിഷേകംചെയ്തു.

തൊണ്ട നനയ്ക്കാൻകിട്ടിയത് അല്പംമാത്രം ചിരിയടക്കാൻ രമ പാടുപെടുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ നിന്റെ പരിഭ്രമം നെകൂടി വർദ്ധിച്ചു.

എം.എം. മദനൻ

കടന്നുവന്നത് ഇന്നലെ എന്നുപോലെ. ഞാനും നിനക്കു തുള്ളപ്പനിയായിരുന്നല്ലോ? കർക്കിടകത്തിലെ വിങ്ങിപ്പൊട്ടാൻതുടങ്ങുന്ന ആ സാധാഹത്തിൽ സതിർത്ഥ്യനുമൊത്തു ആദ്യമായി നീ ഈ പടിചവിട്ടിയത് അല്പം ദാഹജലത്തിനുവേണ്ടി! പോതുപോലും വെള്ളം കൂടി ഞാൻകാലത്തു കടിനീരുതേടി എത്തിയ നിന്നെ അങ്ങുതേറ്റുനീ മിഴികളോടെ നോക്കിനിന്നപ്പോൾ പിറകിൽവന്ന്

ഗ്ളാസ് തായിൽ വീണ്ടേയേണ്ടെന്നു കരുതി ഞാനത് കയ്യിൽ വാങ്ങി. എനിട്ടു ചോദിച്ചു:

“കുട്ടികിനീ വെള്ളം വേണോ?” “വേണ്ട”

മഴയുടെ ഇരമ്പംകേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. പിറകെ മഴയും വന്നെത്തി. അപ്പോൾ നിന്റെ അമ്പരപ്പൊന്നു കാണേണ്ടതായിരുന്നു. വീട്ടിൽ എങ്ങിനെ ചെന്നെന്നുതന്നെ ചിന്തയായിരിക്കണം

നിന്നെ അലട്ടിയിരുന്നതു്.

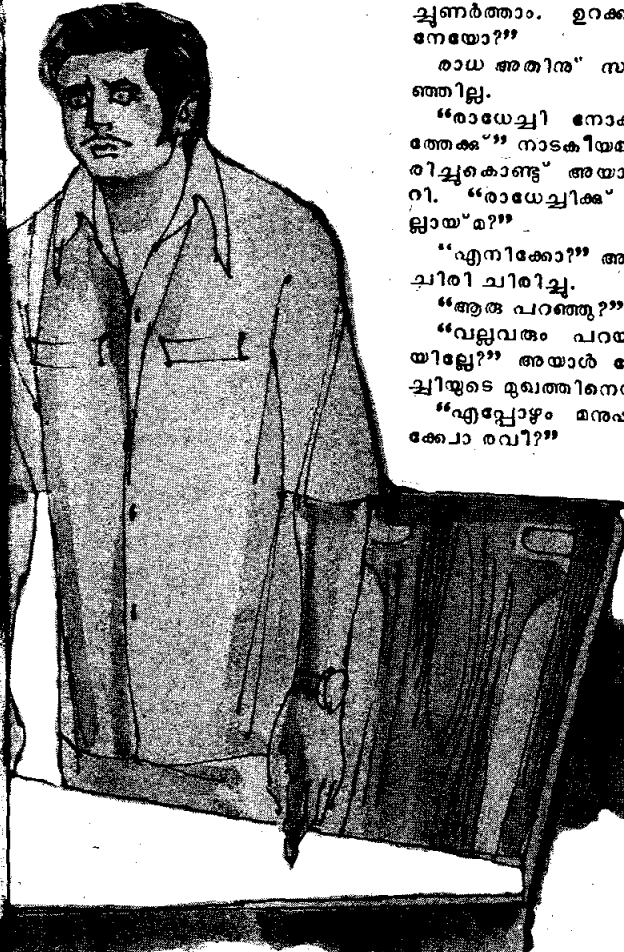
“വാടാ. മഴ”

ആദ്യം കൂട്ടുകാരൻ ഓടി. ഒരു നാൾക്കു ശങ്കിച്ചുനിന്നിട്ടു്, പിറകെ നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

“കുട തരാം കുട്ടികളേ. നനയണം”

ആരുണ്ടു് കേൾക്കുന്നു? നിങ്ങളിൽനിന്നു് മത്സരിച്ചു് ഓടി. ആ കാഴ്ച നോക്കി നിൽക്കുന്ന രമ ചിരിച്ചു വശംകെട്ടു് എങ്കിലും ശരീരത്തിലേക്കു കഴഞ്ഞുവീണു.

ചിരിക്കണോ കരയണോ എന്നൊരു തെ നിങ്ങൾ ഓടിയ വഴി ഞാൻ നോക്കി നിന്നു.

രായ നെടുവിപ്പിട്ടു. ഇന്നലെ ഇത്രയും പക്ഷേ അതിൽനിന്നും താഴെ പുഴയിലൂടെ എത്ര ദൂരം ചെല്ലുകയായി?

“രായേച്ചിക്ക് നല്ല സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടാകട്ടെ”

“ഈ മനുജൻ അതു മണലിൽ നിന്നു് ഒരു കാലിൽ മറ്റൊരു വശത്തു് എന്നു വിളിക്കുംപോലെ”.

“ഈ രവി എന്തൊക്കയാ പറയണതു്? അങ്ങനെയൊന്നു് ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല”.

“മനസ്സിലാവില്ല” അയാൾ തിരിച്ചു പറഞ്ഞു.

“ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നവനെ വിളി

ച്ചുണർത്താം. ഉറക്കാനിടയുണ്ടെന്നുവന്നേയോ?”

“രായ അതിനു് സമാധാനമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

“രായേച്ചി നോക്കൂ. എന്റെ മുഖത്തേക്കു്” നാടകീയമായി തല വെട്ടിത്തിരിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ അങ്കുവെട്ടിക്കയറി. “രായേച്ചിക്ക് ഇന്നെന്താ ഒരു വല്ലായ്മ?”

“എനിക്കോ?” അവൾ ഒരു വിളറിയ ചിരി ചിരിച്ചു.

“ആരു പറഞ്ഞു?”

“വല്ലവരും പറയണോ? കണ്ടാലറിയില്ലേ?” അയാൾ ചോദിച്ചു. “രായേച്ചിയുടെ മുഖത്തിനെന്താ ഒരു വാടം?”

“എപ്പോഴും മനുഷ്യർ ഒരുപോലായിരിക്കാറില്ല”

വിളറിയ ചിരിയും മാഞ്ഞു. അവൾ ദീർഘമായി നിശ്വാസിച്ചു.

എന്തോ മനസ്സിൽ ആഞ്ഞുതറച്ച മടുപ്പുണ്ടു്. വിഷാദത്തിന്റെ പുറംതോട്ടുച്ചു് പുറത്തു കടക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിന്റെ പിരിമുറുക്കം തെല്ലൊന്നുഴയണം.

“ഗോപിച്ചേട്ടൻ ഇങ്ങുവരുമെന്നേ. രായേച്ചി പേടിക്കാതിരിക്കൂ” അയാൾ കത്തിൽകൂടി.

“ഈ വിരഹദുഃഖത്തിന്റെ വൃത്താന്ത മെങ്ങാൻ അറിഞ്ഞാൽ ആ നിമിഷം ഗോപിച്ചേട്ടനിവിടെ പറഞ്ഞാൽ”.

എന്തോ പറയാനായിരായ ചുണ്ടനക്കി. പിന്നീട് വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. മധുവിധുകാലമല്ലെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നോ?

ഇപ്പോൾ അകലെയുള്ള ഏതെങ്കിലും നഗരത്തിൽ ഒന്നിനും സമയംകാണാത്ത ഏതെങ്കിലും ഡോക്ടറുടെ കൺസൾട്ടേഷൻമുറിയുടെ വെളിയിൽ ഊഴവുംകാത്തു നിൽക്കുകയായും പാവം ഗോപിച്ചേട്ടൻ. വിയർത്തുകളിച്ച്. സാമ്പിളുകളും ലഘുലേഖകളും കുത്തിനിറച്ച ബാഗും തൂക്കി. കമ്പനി ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന മരുന്നുകളുടെ മേന്മയെക്കുറിച്ച് ഉരുവിട്ട മനഃപാഠമാക്കിയ വാക്യങ്ങൾ ചർച്ചിക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തു.

വിലാസനരംഗത്ത് മരുന്നുകമ്പനികൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരം കൂടിക്കൂടിവരികയാണത്രെ. വ്യാജമരുന്നുകളാണെങ്കിൽ മാർക്കറ്റിൽ സുലഭം. അവയ്ക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട കമ്മീഷൻ. ലാഭക്കണ്ണുകളുള്ള കെമിസ്റ്റുകൾ അവ വാങ്ങി സ്റ്റോക്കുചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും കള്ളക്കളി അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ. രോഗം സുഖപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ, രോഗി മരിക്കുകിൽ, ആർക്കെന്തു ചേതം? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഇവന്മാരുടെ മരുന്നുകൊണ്ടാണോ രോഗം സുഖപ്പെടുന്നത്? ആയുസ്സിന്റെ ബലം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം രോഗി രക്ഷപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ നല്ല മരുന്നെന്നും വ്യാജ മരുന്നെന്നും വിവേചിക്കുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമില്ല. സത്യമായത് വർദ്ധിച്ച കമ്മീഷൻ നിക്ഷേപമാത്രം.

ഓർഗനറ്റ് എത്തിക്കാൻ നന്നെ വിഷമിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴായപ്പോൾ കമ്പനി നിശ്ചയിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തിന് അടുത്തെങ്ങമെത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഒന്നിരപിറകെ ഒന്നായി മേമ്മോകൾ പറഞ്ഞാൽ. ജോലിയിൽ അതൃപ്തി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്. കഠിനപ്രയത്നത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട്. ഈ നില തുടരുകയാണെങ്കിൽ കഴിവും സന്നദ്ധതയുമുള്ള ഊർജ്ജസ്വലരായ ചെറുപ്പക്കാരെ ഫീൽഡിലേക്ക് നിയോഗിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന

ഭീഷണി കൂട്ടത്തിൽ.

എന്താലോ? ഓഫീസിലെ എക്സക്യൂട്ടീവ് ഓഫീസിലിരിക്കുന്ന സന്നദ്ധരായുള്ളവർ എത്രവേണമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. പക്ഷേ, തലയിലേഴുത്ത് മറ്റൊന്നായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുപോൾ രണ്ടു കടംബങ്ങളുടെ പ്രാരംഭം. ഡോക്ടർ മുഴുവൻ ചുമലിലേറ്റി നടക്കുന്നു. മുടിയൻ മൂന്നു നാഴിക ബാക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ മുണ്ടുക്കാട്ട് സംബന്ധമെന്ന പരിഹാസവചനം നാട്ടുകാർക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചത് എന്തുമുതലാണാവോ. പുറത്തുനിന്നുവന്ന പെൺകുട്ടികളെ നോക്കി കരയ്ക്കാൻ വിട്ട് സമുഹം നോക്കി നിന്നു ചിരിച്ചു. ആത്മാഭിമാനമുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ കടന്നുവരാൻ അറച്ചുനിന്നപ്പോൾ സമയവും മുന്നോട്ടുവന്നത് ഗോപിച്ചേട്ടൻമാത്രം. വീട്ടുകാർ എതിർത്തു. കൂട്ടുകാർ ഉപദേശിച്ചു. നാട്ടുകാർ മുകളിൽ വിരൽ നിയുടെ നിയമം അനുവദിക്കുന്നില്ല.

ഫീൽഡിൽവരെ ഡോക്ടർമാർക്കു സഹവാന നൽകുന്നത് സാധാരണയായിരിക്കുന്നു. മോട്ടോർകാർ പാരിശേഷികമായി നൽകിയ ഒരു കമ്പനിയുടെ കഥയും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഏതു കണ്ടിഷൻ മുറിയലിയിക്കുന്ന ബോണെഴുതിയപ്പോൾ ക്ഷണം മറുപടി കിട്ടി. പ്രശസ്തമായ നമ്മുടെ കമ്പനിയുടെ പ്രസ്താവനയെല്ലാമാറ്റാൻ വിററഴിക്കാൻ പരിതോഷികങ്ങളുടെ ആവശ്യമില്ല. കമ്പനി അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യം ഇല്ലെന്ന് നിലനില്പിന്റെതന്നെ പ്രശ്നം. ഗോപിച്ചേട്ടന്റെ ടൂറുകളുടെ ദൈർഘ്യം കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. ഓക്സീജനത്തിൽ എഴുതിപ്പെടുന്ന പണം വേക്കറിലാക്കി ബാഗിന്റെ ഭാരം വകുപ്പാതെ, പൊരിവെയിലിൽ വിയർത്തുകുളിച്ച് മെഡിക്കൽഷോപ്പുകൾ കയറ്റി ഇറങ്ങി ഷൂസിന്റെ ഫീലുകൾ അഭേദം തേഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഓർത്തപ്പോൾ രാധയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

കഴുതയെപ്പോലെ ഭാരം ചുമക്കാൻ ധിക്കപ്പെട്ടവൻ. ഗോപിച്ചേട്ടൻ ഒരു മുളിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തും നൽകാ

കരണംകൂടി സുശീലച്ചികണ്ഠ്:

“എല്ലാം പിടിച്ചുപറിച്ച് ആ തേവീടില്ലിക്കൂട്ടങ്ങളെ എന്റെപ്രണോഭന ചങ്ങിയാക്കി പൊറുത്തു തള്ളുമ്പോ അവൻ കേറിക്കെടക്കാൻ ഒരേയ്ക്ക് വേണ്ട?”

ഭാര്യയുടെ സ്നേഹത്തേക്കാൾ നിസ്വാർത്ഥമാണോ ഗോപിച്ചേട്ടാ സോദരിയുടെ സ്നേഹം? സത്യമായും ഞാനത് അറിഞ്ഞില്ല. ഗോപിച്ചേട്ടനോടുള്ള വികാരവായ്പിൽ എല്ലാം ഞാൻ മറന്നു. സ്വാർത്ഥതയായിരിക്കാം. എനിക്ക് ആസ്വദിച്ചിരുന്നല്ലോ? അകലാൻ ശ്രമിച്ചതെല്ലാം വെറും നാട്യമായിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം അകലല്ലെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു മനസ്സിൽ. അതുകൊണ്ടുപോൾ അമ്മയുടേയും എന്റെയും ശോഭയുടേയും രമയുടേയും ഭാരംകൂടി ഗോപിച്ചേട്ടന്റെ തലയിൽ, ഓർത്തിരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം തികട്ടി വരുന്നു.

ഒരു വശം തളർന്ന അമ്മ അകത്തു. എണ്ണയിലും കഴമ്പിലും കുളിച്ച്. ഒന്നിനും ആവതില്ലാതെ. എന്തിനും പരാശ്രയം തേടി. ജനം ഒട്ടെണ്ണ നിമിഷവുംകാത്തു.

ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്ത ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും അമ്മയുടെ മുഖിൽ. വെളിച്ചംകുറഞ്ഞ മുറിയൽ, പഴക്കംചെന്ന കയറുകുട്ടിലിൽ, ജീർണ്ണതയുടെ ഗന്ധവും ശ്വസിച്ചു, പുകയും മാറാലയും തേഞ്ഞുപിടിച്ച മച്ചിൽ കണ്ണുനട്ട് അമ്മ കിടക്കുന്നു. കാലം ചവച്ചുതുപ്പിയ അമ്മയുടെ വാർദ്ധക്യം ബാധിച്ച മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും ചിത്രങ്ങളാണാവോ മിനിപ്പോലിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? ഭൂതകാലത്തിന്റെ ശപ്തമായ ഓർമ്മകൾ അമ്മയ്ക്ക് ഇന്നൊരു ദുഃസ്വപ്നംപോലെ. ആ മുറിയൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് തപ്പനിശ്വാസങ്ങളും വിതുമ്പലുകളും. ആശ്രയമില്ലാത്ത പെൺകുട്ടികളെ വീഡിയുടെ കൈകളിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുമ്പോഴുണ്ടാവുന്ന മതിവിഭ്രാന്തിയുടെ പാരമ്പര്യം അമ്മയുടെ മുഖത്ത്. ഏക മകൻ എവിടെയുണ്ടെന്ന് അറിയാത്തതിലുള്ള വ്യഥയിൽ സദാ വിങ്ങിപ്പൊട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാതൃത്വം.

അമ്മയുടെ രാപകലുകൾ ഒരുപോലെ ഇരുണ്ടത്. അല്ലെങ്കിൽ പ്രകാശം ചൊ

തടസ്സങ്ങളെല്ലാം തരണം ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയും...

ഭാരതം ആതിഥേയത്വം വഹിച്ച ഒന്നാം ഏഷ്യൻ ഗെയിംസ്, എല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടതാണ് പ്രവചനം നടത്തിയവരെല്ലാം അമ്പലപ്പുഴക്കാട്, തിരുവനന്തപുരം ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഈ വിജയം സാധ്യമാക്കിത്തീർത്തത് എന്താണ്?

..വിജയം നേടിയ ലക്ഷ്യം ബോധത്തോടെയും അദ്ധ്യക്ഷതയോടെയും ഉള്ള കഠിനാധ്വാനം.. ആണ് അത്ഭുതം എന്ന് പറയാം. പുതിയ ഇരുപതിനൊമ്പതിനായി പ്രയോജനപ്പെടാൻ പ്രയാണത്തിനിറങ്ങിയിട്ടുള്ള ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് നൽകിയ അവിസ്മരണീയമായ ആവശ്യമാണിത്.

ഈ നൈപുണ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചുവെന്ന് റിപ്പോർട്ട് സമയം കൈമാറി വർഷം മുമ്പായിരുന്നു നാം പഠിച്ചത്. ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യമെന്തെന്നോട ഗെയിംസ് നടത്താൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞു. എല്ലാവിധത്തിൽ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്താണ് കഴിഞ്ഞത് നമുക്ക് തുടർന്നു പത്മപ്രസാദ് പാലം പൂർത്തിയാക്കി. പുതിയ ഇരുപതിനൊമ്പതിനായി നടപ്പാക്കുന്നതിലും ചെയ്യാൻ കഴിയും.

കരുത്തുറ്റ ഒരു രാഷ്ട്രം പടുത്തുയർത്താൻ നമുക്ക് ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാം

യുനൈറ്റഡ് ഗോപിചേട്ടനിലുള്ള വിവാസം മാത്രം.

“അവനാണ് മക്കളേ നമ്മുടെ ദൈവം” എന്നു കൂടുകൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കും. “എന്തോ ക്രമം ഒരു മുജ്ജന്യസൂത്രം”

ആ വിശ്വാസത്തിൽ തെല്ലൊരു മനസ്സിൽ കണ്ടെത്തുന്ന അമ്മ ഗോപിചേട്ടന്റെ മുജ്ജന്യപാപത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിക്കും.

സന്ധ്യയുടെ മുഖത്തെ തുടിച്ചു മാഞ്ഞു കിടത്തിരുന്നു. യാമിനിയുടെ പാദസരസ് കിലുങ്ങി. ആ കിലുക്കത്തിൽ ചേർന്നു പാടിത്തുണങ്ങുന്നു. രാധ കണ്ണുകൾ മൂടുക പൂട്ടി. പുറത്തെ ഇരുട്ടിനെ വെണു ഇരുട്ട് അകത്തു. ഉള്ളൊക്കെ നൊമ്പരം വിതറുന്ന മുറിച്ചാടുകളിൽനിന്നും പരം കിനിയുന്നു.

ഇരുട്ടിന്റെ ഗർഭത്തിൽ അഭയം തേടി തെക്കെ അകത്തെ കട്ടിലിൽ ശോഭയും മൃതം. അവർ ആ കിടപ്പുകിടക്കാൻ തുടങ്ങിയത് നാഴികകൾ ഏറെ കഴിഞ്ഞു. ഉറക്കമല്ല. മയക്കമല്ല. അവരുടെ മണ്ണുകൾ ശൂന്യം. അവിടെ അന്ധകാരം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

അവർ അവിടെ ചെന്നുവീണത് കണ്ടത് ഇരുട്ടാക്കിക്കൊണ്ടു്. എന്നും പ്പോഴും പ്രപഞ്ചം ഇരുട്ടിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നു എന്ന എന്ന മനഃപ്രാർത്ഥനയുമായി. വളിച്ചും അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. സത്യമായും ഇരുട്ടുമാത്രം.

തെക്കെ അകത്തു നിന്നുയരുന്ന ദീർഘശ്വാസങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളത് കദനത്തിന്റെ കഥകൾ.

മുടിഞ്ഞ മുണ്ടുളള ജനിച്ചതു തെറ്റാ. ഞാൻകൊള്ളാവുന്ന കട്ടികളായിപ്പോകും അതിലും വലിയ ശാപം.

പുറത്തിറങ്ങുന്നതും അപൂർവ്വമായിമാത്രം എവിടെചെന്നാലും ഒളിഞ്ഞും തെഞ്ഞുമുള്ള പരിഹാസം. അർത്ഥം വുള്ള നോട്ടം. സംസാരം. ചിരി.

ഇട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുന്നതും കലങ്ങിയ മണ്ണുമായി.

രാവിലെ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ അമ്മർമ്മിപ്പിച്ചു:

“ഇന്നല്ലെ നമ്മുടെ പുതിയേടത്തെ സരന്റെ സമ്മതക്കല്യാണം? നിങ്ങളുന്ദപേരും പോ”

“വേണ്ടേ” ഉത്സാഹം തോന്നിയില്ല. “സുഖോല്യാത്ത അമ്മ തനിച്ചാക്കി ഞങ്ങളെങ്ങും പോണില്ല”

“അങ്ങനെ പറഞ്ഞാ പറവിലോ ടോ” അമ്മ നിർബ്ബന്ധം പിടിച്ചു. “പുതിയേടത്തുകാർ നമ്മെ വേണ്ടപ്പോഴോ. എനിക്കിത്ര കഞ്ഞിതന്നെ” നിങ്ങളു പോകോ”.

അമ്മ നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ പോയി. കല്യാണവിട്ടിൽ എതിരേൽക്കാനെത്തിയത്, സുശീലേച്ചിയുടെ കത്തുന്ന കണ്ണുകൾ. അവരെന്തോ പിറുപിറുക്കുന്നതു കണ്ടു. സ്ത്രീകളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഒരുധസൻ കണ്ണുകൾ പറന്നെത്തി. തൊലി ഉരിഞ്ഞു പോകുന്ന അനുഭവം. എങ്കിലും ചിരിച്ചെന്നുവരുത്തി ഒരു മുലയിൽ ഒരുങ്ങിക്കൂടി.

“തേവിടിശ്ശിക്കൂട്ടം എളുക്കിട്ടുണ്ടു്”

ആദ്യം പിറുപിറുത്തതു കേട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ കേൾക്കട്ടെ എന്നു കരുതി സുശീലേച്ചി ആവർത്തിച്ചു.

കരുതുകൂപ്പു. അത്ഭുതമായ ചിരികൾ. വേണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങോട്ടുവരേണ്ടായിരുന്നു.

റെറമരത്തിലെ കരങ്ങുകളെപ്പോലെ മുണ്ടുളള മുൻ പെൺകുട്ടികൾ കല്യാണവിട്ടിലെ ഒരു മുലയിൽനിന്നു ദഹിക്കുകയായിരുന്നു.

കരകഴിഞ്ഞു് രവിയുടെ അമ്മ ആവഴി വന്നു. അവർ കൾലം തിരക്കി:

“എപ്പോ വന്നു?”

“ഇപ്പോ എന്തേളളു്”

“അമ്മയെങ്ങനെ?”

“അങ്ങനെതന്നെ. ഒരേ കെടപ്പു്”

“എന്താ ചെയ്യാ? തലേലെഴുത്തു്”

അങ്ങിനെ സമാധാനിച്ചു അവർ നടന്നപ്പോൾ സുശീലേച്ചി ക്ഷണിച്ചു:

“കഞ്ഞുടേച്ചി നിന്നേ. നെ പറയട്ടെ”

അവർ അങ്ങോട്ടുചെന്നു.

“എന്താടിപെണ്ണ?”

“അതേ...ബാക്കിള്ളോർക്കു പറവു അബദ്ധം പറരരുതു്. അതുകൊണ്ടു പറയണതാ” സുശീലേച്ചി വിഷം തുപ്പി.

“മോനെ സൂക്ഷിച്ചോട്ടോ”

“പോടി” പരദൂഷണത്തിനു മുതിരാതെ കഞ്ഞുകുട്ടി അമ്മ നടന്നു. “അവ

ഏലത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി ഇന്ത്യയാണ്

ക്ഷേത്രസമുച്ചയങ്ങളിലും പാനീയങ്ങളിലും ഏലം രുചി വർദ്ധകമാണ്. ആയുർവ്വേദ അലോപ്പതി ഔഷധങ്ങളിലും ഏലത്തിന് സാധാരണമുണ്ട്.

ലക്ഷക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികൾ ജോലി ചെയ്യുന്ന ഏലത്തോട്ട വ്യവസായം പ്രതിവർഷം 50 കോടിയിലധികം രൂപയുടെ വിദേശ നാണ്യം ഇന്ത്യയ്ക്ക് നേടിത്തരുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് എഴുതുക

**സെക്രട്ടറി
ഏലം ബോർഡ്
കൊച്ചി - 682018**

ഫോൺ: 33837

ടൈഗ്രാം: "CARDAMOM"

ടൈക്സ്: 0885-480

നൊരാണോ

“ആണുങ്ങളെത്തന്നെ ആ തേവിടിശ്ശി കൂട്ടങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു്” സുശീലേച്ചി അമ്പെയ്തു. കൂടിനിന്നിരുന്ന പെണ്ണങ്ങൾ ചിരിച്ചു. “മുന്നിന്റേംകൂടി ശല്യംകൊണ്ടു് പൊറുതിമുട്ടി എന്റെറാടപ്രണോൻ എപ്പഴും യാത്രേലാ. അതുകൊണ്ടാണിപ്പോ ഒരു കിളിയുചേക്കനെ വലവീശിപ്പിടിചേക്കണതു്”

“നിന്റെ നാവുപിഴുതുപോവുടി മുശേട്ടേ” കണ്ണുകൂട്ടി അമ്മ തടിതപ്പി. മതിയായി. അനിയത്തിമാരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഇടനെഞ്ചു പൊട്ടി.

കല്യാണംകാണാൻ നിന്നില്ല. സദ്യ ഉണ്ണാൻ നിന്നില്ല. എല്ലാവരുടേയും കണ്ണു വെട്ടിച്ചു് എങ്ങിനെയോ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു.

വന്നപാട്ടു് കട്ടിലിൽചെന്നു കമിഴ്ന്നു വീണതാണു് ശോഭയും രചയും.

രായയുടെ കണ്ണുകൾ നീങ്ങത്തുളുമ്പി, പിന്നീടു് നീയന്ത്രണംവിട്ടു് അവൾ തേങ്ങി.

“എതുപററി രാധേച്ചി?”

പരിഭ്രമത്തോടെ രവി ചാടി എഴുന്നേറ്റു.

“നെല്യരവി” അവൾ വിങ്ങിപ്പൊട്ടി. അവളുടെ തൊണ്ടു ഇടറി. “ഇനി മേൽ രവി... ഈ മുടിഞ്ഞ മുണ്ടു് വരരുതു്... ഈ തേവിടിശ്ശിക്കൂട്ടത്തിന്റെ... വലയിൽ പെടരുതു്”

“രാധേച്ചി!”

അയാൾ തളർന്നു് കസാലയിലേക്കു മറിഞ്ഞു.

ഭൂമി കറങ്ങുകയാണോ?

തെക്കെ അകത്തുനിന്നും രണ്ടു തലകൾ പുറത്തേക്കു നീണ്ടു.

രണ്ടു്

അ

കത്തെ കയറുകട്ടിലിൽ മരണകാത്തുകഴിയുന്ന കൊച്ചിക്കാവമ്മയെ പറഞ്ഞിട്ടെന്തു്കാര്യം?

ഒരു ഭർത്താവൊത്തുകഴിയാനായിരുന്നില്ല അവരുടെ യോഗം. വർഷങ്ങൾ

ക്കുമുമ്പു്, പിറന്നുവീണ ഉടൻ, അവരുടെ വിധിയും നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജാതകംകുറിച്ചു ജ്യോത്സ്യൻ അക്കാര്യം വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

രാധേച്ചിയുടെ അച്ഛൻ കേരവപിള്ള എന്ന തറവാടി. യോഗ്യനായിരുന്നത്രെ. നല്ലവനും സ്നേഹസമ്പന്നനുമായിരുന്നു. ആദ്യമായി കൊച്ചിക്കാവമ്മയ്ക്കു് പുടവ കൊടുത്തതും അയാൾതന്നെ. പക്ഷേ, രാധേച്ചിയ്ക്കു് അയാളുടെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ ഏൽക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. ജനിച്ചു് അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് അയാൾ ഈ പടിചവിട്ടാതായി. ഏതോ തേവിടിശ്ശിയുടെകൂടെയായി പൊറുതി.

വശീകരണമെന്നല്ലാതെ എത്ര പറയാൻ? നിറഞ്ഞ യൗവനവും എഴുപ്പകുളള ഭാര്യയേയും പുപോലുള്ള കണ്ണിനേയും വിട്ടു്, മുമ്പും പിമ്പും തിരിച്ചറിയാൻവയ്യാത്ത ഒരു കൊടിച്ചിപ്പട്ടിയുടെ പിറകെ വാലാട്ടി നടക്കണമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ആഭിചാരംചെയ്തിരിക്കണം. അതറിയാൻ പാഴുൾ പടിപ്പുരവരെ പോകേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല.

കണ്ണീരും പ്രാർത്ഥനയുമായി കാത്തിരുന്നതു വെറുതെ. കേരവപിള്ള തിരിച്ചുവന്നില്ല. അപ്പോൾ വാശിയായി. കൊടിച്ചിയെ തോല്പിച്ചിട്ടുതന്നെ കാര്യമെന്നറച്ചു. പിന്നീടു് അതിനായി ശ്രമം.

ഒഴിവുകളെത്തു് തൊട്ടടുത്ത ദേവീക്ഷേത്രത്തിലെ കൃഷ്ണൻപോറിയെ. പൂജ പാഞ്ഞു് ജലിയിൽ തുടങ്ങി. ഹോമം വരെ ചെന്നെത്തി. ഫലം കാണാതായപ്പോൾ ആധിയായി.

“ഞാൻ നിരീച്ചുട്ടു് ഒരു പാകോലു” അവസാനം കൃഷ്ണൻപോററി തോൽ വിസമ്മതിച്ചു. “ഏതോ ഹീനജാതിക്കാരെക്കൊണ്ടു് ചെയ്യിച്ച ആഭിചാരം വല്ല പറയനോ, ജോനകനോ...ഹൗ...ഹൗ... അത്ര എളുപ്പോ നല്ലൊട്ടോ”.

കൃഷ്ണൻപോററി സൽക്കർമ്മിയാണ്. ഫലപ്രാപ്തിക്കു് താമസം നേരിട്ടു് ദുർമ്മന്ത്രവാദികളാണല്ലോ എപ്പോഴും ആദ്യവീജയം നേടുക?

“ഒന്നു ചോദിച്ചോട്ടെ” ഭഗവത്സ്തേവ

കഴിഞ്ഞ ഒരു രാത്രിയിൽ യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങുമ്പ്പോൾ വിസ്തരിച്ചൊന്നു മുറുകിത്തുപ്പിയശേഷം പോററി ചോദിച്ചു. “കേൾവൻ തന്നെ വേണം” വാശിണ്ടോ, അതോ...”

കൊച്ചിക്കാവമ്മയുടെ പുത്തനിൽക്കുന്ന യൗവനം അയാളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് ഉത്സവമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശംശാരസം കലർന്ന അയാളുടെ നോട്ടം നേരിടാനാവാതെ അവർ മുഖം കുനിച്ചു.

‘അല്ല, ഒരു സംബന്ധക്കാരൻ മതിങ്കിൽ...’ അവരുടെ ഭാവചലനങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് പോററി തുടർന്നു. ‘കൊച്ചിക്കാവനിന്’ മനസ്സിലായിക്കൊണ്ടുനാനമ്മുടെ ഊഹം’.

നിനച്ചിരിക്കാത്ത ചോദ്യം. പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽ. രക്തം അവരുടെ മുഖത്തേക്ക് ഇരമ്പിക്കയറി.

ഒരു തുണ. വീടിനൊരു നാഥൻ. കണ്ണുതോർന്ന് ഒരച്ഛൻ. വരാത്തവനെ പ്രതി ആധിപിച്ച് ജനം പാഴാക്കിയിട്ട് എന്തു കാര്യം?

അയാൾ ആ കൊടിച്ചിയുടെ കൂടെ പൊറുത്തുകൊള്ളട്ടെ.

ഒരക്ഷരം ശബ്ദിക്കാനാവാതെ മരവിച്ചിരിക്കെ കൃഷ്ണൻപോറിയുടെ കൈകൾക്കുള്ളിൽ കൂടങ്ങിയതായിത്തീർന്നു.

കഴഞ്ഞുപോയിരുന്നു. പ്രതിഷേധിക്കാൻ ഉള്ള ശക്തി അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല. അത് സമ്മതലക്ഷണമെന്നു കരുതിയ കൃഷ്ണൻപോറിയുടെ അവരെ വട്ടമെട്ടിച്ച് കിടപ്പറപ്പുകി.

കൊല്ലം ഒന്നുകഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് രാധേച്ചിക്ക് ഒരനുജനായി. പ്രഭാകരൻ എന്ന പ്രഭുനേ.

കേൾവപിള്ളയോടു തുലനം ചെയ്ത നോക്കുമ്പോൾ അഞ്ചുതർവക്കത്തു നിൽക്കാനുള്ള യോഗ്യതയില്ലായിരുന്നു പോററിയ്ക്ക്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും പക്ഷേ, കറകളെത്ത ആത്മാർത്ഥതകൊണ്ട് കൊച്ചിക്കാവമ്മയെ അയാൾ കീഴടക്കി. അയാളുടെ പ്രായക്കുട്ടിയും, മുറുകി കറപിടിച്ച നീണ്ട പല്ലുകളും ആദ്യമെല്ലാം തെല്ലൊരു മനഃമുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും കാലപ്പഴക്കത്തിൽ അവരത് ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

ജീവിതം പുതിയ ചാലുകളിലൂടെ ഒഴ

കാൻതൂടങ്ങി. മുഖവും അനുഭവപ്പെടാത്ത ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും. അസുഖക്കാരുടെ കയ്യിൽക്കുളകൾക്കെതിരെ ചെങ്കിടട്ടെ. ആരും എന്തും പറയട്ടെ. വായ കഴയുമ്പോൾ നിറുത്തിക്കൊള്ളും.

സ്വച്ഛമായ ആ ഒഴുക്കിന് വില്ലും നേരിട്ടത് ഓർക്കാപ്പറത്തു. കയറുമായി അലയുന്ന കാലൻ വഴിതെറ്റിക്കയറിയതാകാം. ഒരു രാത്രി അത്താഴമുണ കഴിഞ്ഞു കിടന്ന കൃഷ്ണൻപോറിയെ പിറേന്നു രാവിലെ ഉണർന്നില്ല.

കൊച്ചിക്കാവമ്മ മാറത്തട്ടെ നിലവിളിച്ചപ്പോൾ ആളുകൾക്ക് ചിരിവന്നു. ആ പുഞ്ചൽക്കാരന്റെ അത്ഭുതം മറ്റൊന്നാകാൻ വഴിയില്ലല്ലോ? രക്തം ഊറ്റിക്കിടക്കുന്ന യക്ഷിയുടെ കയ്യിലകപ്പെട്ടാൽ ഒരു കിഴവന് എത്ര വിനാശിക ബാക്കി?

രണ്ടു കൈക്കണ്ണങ്ങളുമായി ഒരിക്കൽ കൂടി ജീവിതായോധനത്തിന്റെ ഗോദായിൽ. തെളിവിൽ പുച്ഛിച്ചിരുന്നവർ ഉളിവിൽ പഞ്ചാരവാക്കുകളുമായി പതുങ്ങി എത്തി. എല്ലാവരിനേയും ആട്ടിപ്പായിച്ചു. അന്തിയുറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തേച്ചു മുറിച്ചുകൂട്ടിയ വാക്കത്തിൽ ലേണക്കിടയിൽ കരുതി.

പക്ഷേ അംശം അധികാരി കണ്ണിരാമനോന്റെ കാര്യം വന്നപ്പോൾ തെല്ലൊരു സാജനും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാര്യ മരിച്ചു മറ്റൊരാളെ സ്വന്തമാക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള ഇടവേളയിൽ അയാൾ മുണ്ടുമാട്ട് പററിക്കൂടി.

ഉപചരിച്ചിരുന്നു. പറഞ്ഞതിനെല്ലാം വഴങ്ങി പക്ഷേ വലിയ മോഹങ്ങളൊന്നും ഉള്ളിൽ സൂക്ഷിച്ചില്ല.

അദ്ദേഹം വലിയ ആളാണല്ലോ? അംശം അധികാരി. താവാടി. നാട്ടുപ്രമാണി. അദ്ദേഹത്തിനു ബന്ധപ്പെടാൻ അന്യസ്സുള്ള തറവാടുകൾകാണാം.

കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം യാത്രപറഞ്ഞു. പിരിയാൻനേരത്തു മഹാമനസ്കതകാണിക്കാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

“എന്തെങ്കിലും ആവശ്യങ്ങളെങ്കിൽ കൊച്ചിക്കാവു മടിക്കണ്ട. നേരെ നമ്മളെവന്നു കാണാം. അഥവാ വരാൻ മടിക്കണ്ടെങ്കിൽ ആരേങ്കിലും പറഞ്ഞയച്ചാലും ധാരാളമായി”.

അദ്ദേഹം വന്നുപോയതിന്റെ ഓർത്തുയറി രണ്ടു സന്തതികൾക്കൂടി. ശോഭ

യും രമയും.

തെങ്ങിൻതോപ്പുകളും നെൽവയലുകളും എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതികളുടെ സംരക്ഷണത്തിന്.

മുടിഞ്ഞ മുണ്ടുമാട്ട് കാലെടുത്തുകത്തിയവരാരും ഗതിപിടിച്ചിട്ടില്ലെത്ര. കണ്ണിരാമനോന്റെ മരിക്കുമ്പോൾ ബാക്കി ആയത് താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന വീട്ടും പറമ്പും മാത്രം.

‘ഒരേവോക്കീം അത്ര തെളിയണ്ട. എല്ലാ ശീലാവതികളും ഞാനറിയും’ പരിഹസിച്ചവരെ കൊച്ചിക്കാവമ്മ നേരിട്ടു. ‘അതിനിപ്പോ ഞാനിവടെ തന്നെല്ലാത്ത കണ്ണുങ്ങളെ പററിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അറിയാത്തതു ചോദിക്കാം’.

അവിഹിതമായി ഇവിടെ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. കുട്ടികളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു തനതാരുമുണ്ട്. നല്ല അന്യസ്സുള്ള മാന്യന്മാർ.

“കേട്ടോ അനിയോ” കടുംബചരിത്രം സരസമായി വർണ്ണിച്ചുകേൾപ്പിച്ചതിനുശേഷം ഗോപിച്ചേട്ടൻ ലാഘവചിത്തനായി പറഞ്ഞ കാര്യം രവി ഓർത്തു. “ഒന്നോർത്താൽ പച്ചപ്പുരിഷ്കാരികളായ പാശ്ചാത്യർ ഇന്നെത്തിയിരിക്കുന്ന ലൈവലിൽ എന്നോ നമ്മുടെ മുൻതലമുറക്കാർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു”.

ഗോപിച്ചേട്ടൻ എപ്പോഴും തമാശയാണ്. രാധേച്ചിയെ തുണിപിടപ്പിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥൻ.

ഉളികണ്ണിട്ട് രാധേച്ചിയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഗോപിച്ചേട്ടൻ തുടർന്നു;

“അന്നത്തെ നമ്മുടെ സ്ത്രീകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതിൽ ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ചില പെൺപിള്ളേർക്ക് പ്രതിഷേധം കാണാം”.

“ദേ, എന്നെക്കൊണ്ട് വല്ലതും പറയിക്കണ്ടാട്ടോ”

“അതിനിപ്പോൾ ഇവിടെ വല്ലവരും നിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞോ?” ഗോപിച്ചേട്ടൻ ശ്രദ്ധ തന്നിട്ടില്ല.

ഇങ്ങോട്ടാകർഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മെയ്പ്പോലെതന്നെ ഗോപിച്ചേട്ടനുള്ള പക്ഷ് നിഷേധിക്കാനാവില്ല. അല്ലെങ്കിലും ഈ വീട്ടിലേക്ക് സ്വതന്ത്രമായി കടന്നുവരാനുള്ള പാത തെക്കിത്തന്നത് ഗോപിച്ചേട്ടനാണല്ലോ?

വയൽവരമ്പിലൂടെ നടന്നുകൂടുന്ന ഗോപിച്ചേട്ടനേയും രാധേച്ചിയേയും കണ്ടപ്പോൾ പഴയ ആ സംഭവം മനസ്സിൽ തിളകി വന്നു. ആകെ വിചർത്ത. രക്ഷപ്പെടാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നും കണ്ടില്ല. മേയ്വിയു ആലോഷിക്കുന്ന അവർക്ക് ചിരിച്ചു രസിക്കാൻ ഒരു വിഷയം കൂടിയായി. ലോഹ്യം പറഞ്ഞു പിരിയുമ്പോൾ രാധേച്ചിയിൽനിന്ന് ഗോപിച്ചേട്ടൻ ആ സംഭവം അറിയാതിരിക്കില്ല.

“രവി ഇപ്പോൾ എന്തുചെയ്യുന്നു?” ഓർത്തു നിൽക്കെ അവർ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“വെറുതെ വീട്ടിലിരിപ്പാണ്” രവി ഉദ്യോഗിരെയോടെ മറുപടി നൽകി.

“രവിക്ക് ക്കൂട്ടാസിയല്ലേ?”

“ക്കൂട്ടാസിക്കേണ്ട. ആപ്ളിക്കേഷനും മുറപോലെ അയയ്ക്കുന്നുണ്ട്” അല്ലനേരം ആലോചിച്ചിരുന്നിട്ട് ഗോപിച്ചേട്ടൻ ക്ഷണിച്ചു:

“രവി ഇവളുടെ വീട്ടിലേക്കു വരുട്ടോ. ചില അഡ്വസ്തതരാം. ആപ്ളിക്കേഷൻ അയച്ചുനോക്കൂ”

“ശരി” മുഖത്തെ ഭാവപ്പകർച്ച കാണാതിരിക്കാൻ തല തിരിച്ചു. “പിന്നീടു വരാം”

നടക്കാൻ തുടങ്ങിയതാണ്. ഗോപിച്ചേട്ടൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

“രായ അറിയില്ലേ? നമ്മുടെ കണ്ണുടോപ്പേടെ മോനാണ്” രാധേച്ചിയെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

“എനിക്കറിയാം”

എങ്ങിനെ അറിയാതിരിക്കും? അന്ന് ഓടിയ ഓട്ടം അത്ര എളുപ്പമൊന്നും മറക്കാനാവില്ലല്ലോ?

ജാളുതയോടെ കൈകളുകയോ മറ്റൊരാൾക്കൊന്നു തോന്നുന്നു. വേഗം അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു.

ശരിക്കാത്ത പനിയുമായി അലയാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ.

സ്കൂൾ വിട്ടതോടെ രമയെ കാണാനുള്ള അവസരങ്ങൾ കുറഞ്ഞു വന്നു. വല്ലപ്പോഴും വഴിയിൽ വെച്ചു കണ്ടാലായി. ക്ഷേത്രത്തിൽ വരുന്നതു് ആലോചനയങ്ങളിൽ മാത്രം. പക്ഷേ മുണ്ടുമാട്ടെ പെൺപിള്ളേർ പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ എപ്പോഴും ഒരു പട പിടികൊണ്ടു കാണാം. അതിനിടയിൽ നേരെചൊല്ലേ ഒന്നു കാണാൻ

കൂടി പ്രയാസം.

അവളുടെ വീടിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ ചുറ്റിത്തീർത്തു. ഒരുനോക്കു കാണാൻ ഉള്ള ദാഹവുമായി. പക്ഷെ പണ്ട് ചെയ്തതുപോലെ അങ്ങോട്ടു കടന്നുചെല്ലാൻ സാധ്യമാകാൻ കഴിയില്ല. പെട്ടെന്നു കൂടി

ക്കാൻ പച്ചവെള്ളം ചോദിച്ചുചെല്ലുന്ന പ്രായം എന്നേ കഴിഞ്ഞു. ഗോപിച്ചേട്ടൻ സൂക്ഷിച്ചുതന്നത് നല്ല അവസരമാണ്. പക്ഷെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ മനസ്സുവന്നില്ല. അപവാദത്തിന്റെകാര്യം പോകട്ടെ

എന്നു കരുതാം. പണ്ട് മഴയത്തു് പച്ചവെള്ളം കുടിക്കാൻചെന്ന കഥയോർത്തു് അവർ ചിരിക്കുകയില്ല എന്ന ഭയം മനസ്സിൽ.

തുള്ളുന്നതുമായി അലയുന്ന ഒരു ദിവസം വഴിയിൽവെച്ചു് ഗോപിച്ചേട്ടൻ പിടികൂടി. എവിടെയോ ടൂറുകഴിഞ്ഞു ഉള്ള വരവാണ്.

“വാ അനിയോ. കയറീടുപോവാം” ഗോപിച്ചേട്ടൻ ക്ഷണിച്ചു.

“പിന്നൊരിക്കൽവരാം ഗോപിച്ചേട്ടാ” എന്നിട്ടും ഒഴിയാൻ നോക്കി.

“വാടോ” ഗോപിച്ചേട്ടൻ കയ്യിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. “വേറെന്താ തിരക്കു്?”

പിടിച്ചുപിടിയാലെ കൊണ്ടുപോയി. രാധേച്ചിയുടെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഇതാ നമ്മളനുപറഞ്ഞ പ്രതി”.

രാധേച്ചി മനഹസിച്ചു.

തൊലി ഉരിഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നി.

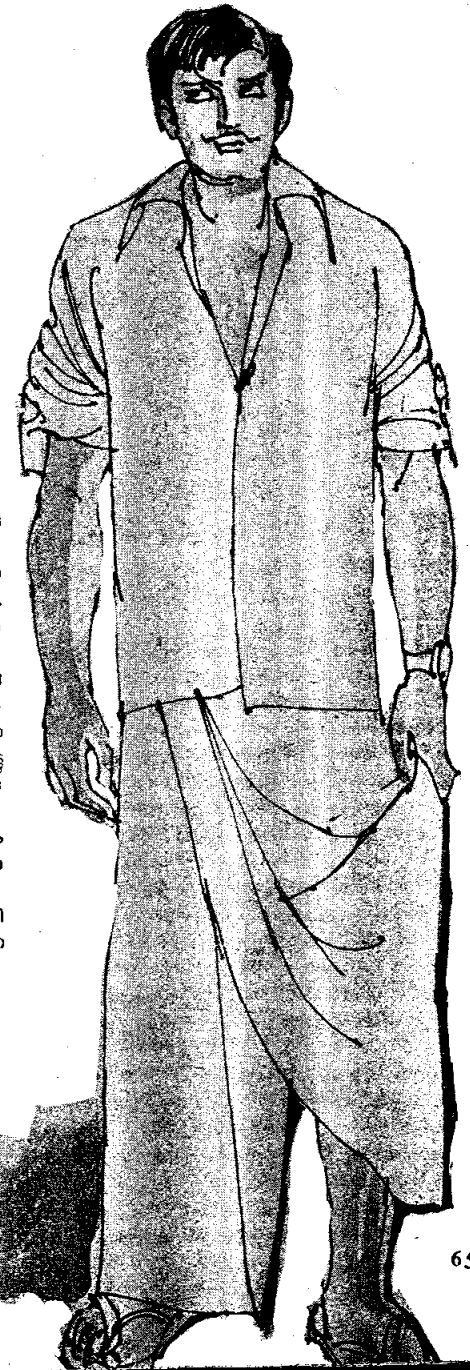
ശുദ്ധാലോചനയായിരിക്കുമോ? എല്ലാവരുംകൂടി വാരാനുള്ള ശ്രമമായിരിക്കും. ഈ ഗോപിച്ചേട്ടൻ ഇത്തരക്കാരുടെ നായരിച്ചിട്ടില്ല.

“കേറിക്കുന്നിയാ” രാധേച്ചി ക്ഷണിച്ചു.

“ആ കസാലയിലേക്കിരിയ്ക്കൂ” ഞാൻ വേഗം ഡ്രസ്സുമാറി ഒരു മേൽകഴുകിട്ടു വരാം” ഗോപിച്ചേട്ടൻ അകത്തേക്കു പോയി.

ഉമ്മറക്കോലായിലെ കസാലയിൽ കയറി ഇരുന്നു. കനം വിഴുങ്ങിയവനെപ്പോലെ.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗോപിച്ചേട്ടൻ എത്തി. കൈലി ഉടുത്തു്. നനഞ്ഞ തോർത്തുകൊണ്ടു് മുഖം തുടച്ചു്.

“എന്താണിത്യാ ഇത്ര നാണിക്കാൻ?”
ഗോപിചേട്ടൻ കളിയാക്കി. “റിലാക്സ്. ബി അറ്റ് ഹോം”

കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി രാധേച്ചി വന്നപ്പോൾ ഗോപിചേട്ടൻ പറഞ്ഞു;

“നിപോയിട്ട് കാപ്പി ആ രമേശ കയ്യിൽ കൊടുത്തയക്കൂ. ഇന്നിയാളുടെ കൈ വിറയ്ക്കേണം” കാണണോലോ”

“നിങ്ങൾക്ക് വേറെന്തോ അസുഖം”
രാധേച്ചി സഹായത്തിനെത്തി. “നാണം മാറാത്ത കുട്ടികളെ നോവിച്ചു നിങ്ങളുടെ ചിട്ടക്കു കാണിക്കണ്ടതും”

കാപ്പിയും പലഹാരങ്ങളും ഭേദപ്രകാരം വെച്ചിട്ട് സ്റ്റേഹമുറുന്ന സ്വരത്തിൽ രാധേച്ചി ക്ഷണിച്ചു:

“കാപ്പി കുടിക്കുന്നിയാ”

“അപ്പോൾ നമ്മൾ പറയൂ” ഗോപി ചേട്ടൻ ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട് പുറത്തു തപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നു. “അനിയോ, കുട്ടിപ്രായത്തിൽ നമ്മൾ കാണിച്ച കോ പ്രായങ്ങളോർത്തു” നാണിക്കാനൊന്നുമില്ല. അതൊക്കെ ആ പ്രായത്തിൽ പതിവുള്ളതല്ലെന്ന്”

“മൈതാനപ്രസംഗം നിർത്തിട്ട് കാപ്പി കുടിക്കൂ” രാധേച്ചിയുടെ ശാസനം.

കൊഞ്ഞനംകുത്തുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ, ശത്രുത അവരെ തളർത്തിയില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതികരണം സ്വാഭാവികമാകാം. സ്നേഹത്തിന്റെ ശോഭകൊണ്ട് ജീവിതം അപൂർവ്വസൗന്ദര്യം കൈവരിച്ചപ്പോൾ മറ്റൊരാൾ അപ്രയാനമായിത്തോന്നി.

ഒരുകാലത്തു പ്രായപൂർത്തിയായ പെൺ കുട്ടികളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കെല്ലാം പേടിസ്വപ്നമായിരുന്ന തൈക്കുട്ടത്തിൽ ഗോപിനാഥൻ എന്ന ഗോപിചേട്ടൻ. ഒന്നു നോക്കിയാൽ, ഒന്നു വിരൽ ഞൊടിപ്പാൽ. വീഴാത്ത പെൺപിള്ളേരില്ലത്രെ. അസാധാരണവും അവിശ്വസനീയവുമായ ഒരുതരം കാന്തശക്തി. അതിന്റെ മാന്യരവലയത്തിനു പുറത്തുനിൽക്കാൻ കഴിവുള്ള പെൺകുട്ടികൾ ഇനിയും ജനിക്കേണ്ടിയിരിക്കണമെന്ന് ജനസംസാരം. വെറും ഒരു കഴൽവിളിയുടെ സ്വരമായുരിയിൽ മയക്കി എലികളേയും കുട്ടികളേയും നയിച്ചുകൊണ്ടുപോയ പൈയ്ക്ക് പൈ

പ്പറിനെ അനുസരിപ്പിക്കുന്ന കഥകൾ. ഗോപിചേട്ടനെക്കുറിച്ച് പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്ന കഥകളത്രയും കടംകഥകൾപോലാണത്രെ.

ഗ്രാമത്തിൽ ആദ്യമായി സൂട്ട് ധരിച്ച ചെറുപ്പക്കാരൻ. ഒരു സ്റ്റോർട്ട് സുമാർക്കൻ ശരീരംപോലെ. പൗരജാതിന്റെ പ്രതികരണം

അകലെ നഗരങ്ങളിൽ തിരക്കേറിയ ഒരു പകൽ ചിലവഴിച്ചതിനുശേഷം വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ ബാറിലെത്തിയ മണലിൽ വീണുതളന്നു. ഉണർവ്വിനായി അല്പം ലഹരി. മദ്യത്തിൽ കിറിച്ചിറങ്ങിയപ്പോൾ മുണ്ടു മായി ഗോപിചേട്ടൻ ഏതോ സിമയിലെ സ്തബ്ധരംഗത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു.

“ലഹരി മുക്കുമ്പോൾ വളയിട്ട കൈകളുടെ പരിചരണം വേണമെന്നു നിർബന്ധം. അതിന്റെ കഥകൾ പറയാൻ കഴിയുന്ന എത്ര എത്ര ഹോട്ടൽ മുറികൾ...”

കഥകളിൽ കേട്ടറിഞ്ഞ ഭീകരതയൊന്നുമില്ല നേരിൽ കാണുമ്പോൾ. സഹൃദയൻ. സംഭാഷണചതുരൻ. ചൊറുചൊറുക്കുള്ള ഗോപിചേട്ടനോടൊത്തു കഴിഞ്ഞ നിമിഷങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ പെൺകുട്ടികൾക്കു സമ്മാനിച്ചതായി നീളാവിഹിനമായ രാവുകൾ.

ദേവീക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തിന്റെ അവസാനദിവസം നല്ല തിരക്കു. ഹരകഥാകാലക്ഷേപം പൊടിപൊടിക്കുന്ന കഥാപ്രസംഗകന്റെ കാലഹരണപ്പെട്ട ഫലിതങ്ങൾ കേട്ട് തള്ളമാർ തലതല്ല ചിരിക്കുമ്പോൾ ചെറുപ്പക്കാരെ കണ്ണടകളിൽ ഇക്കിളികൊള്ളുന്ന പെൺകുട്ടികൾ.

മുണ്ടുക്കളെ മുന്നോക്കമുള്ള എഴുന്നള്ളൽ പണയംവെച്ചുള്ള ഒരു മരണപ്പോരാട്ടം വാതംപിടിച്ച് കിടപ്പിലായിരുന്നു ല്ലല്ലെന്ന്

തല എടുപ്പുള്ള ആനകളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിരവധി പുവാലന്മാർ. ഹരികഥയെ ലോനമായിരുന്നില്ല കൊച്ചിക്കാവമ്മയുടെ ശ്രദ്ധ. പെൺപിള്ളേരെ ആരും നോക്കിക്കണ്ടുപോവാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ഇത്തരം ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ വരുന്നതെന്ന മറ്റൊരുതരം വെച്ചാണ്. ചെറുപ്പക്കാരെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കഴുവേറി കണ്ടു മോഹിച്ച് കൊണ്ടുപോയെങ്കിലോ? ക

ാൻ അഴകുള്ള കുട്ടികളല്ലെന്ന് മുരടിക്കാൻ. കണ്ണടകൾ. ആയിക്കോ ചേതമില്ലാത്ത കാര്യമല്ലെന്ന് പക്ഷേ രനിനാകാം. ഇങ്ങോട്ടു കൈയ്ക്കു പെട്ടെന്ന് വൈദ്യുത ദീപങ്ങളെ മുണ്ടുക്കളെ ചെൺകുട്ടികൾ നിന്നിട്ട് ഒരു തിരക്കും തിരക്കും. കൂട്ട നില്ക്കില്ല...

വീണ്ടും വിളക്കുകൾ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ഡസൻ പുവാലന്മാർ ഉത്സവപ്പരമ്പര മണലിൽ വീണുതളന്നു. അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കിറിച്ചിറങ്ങിയപ്പോൾ മുണ്ടു മായി ഗോപിചേട്ടൻ ഏതോ സിമയിലെ സ്തബ്ധരംഗത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു.

ആളുകൾ ഉദ്ദേഗപൂർവ്വം നോക്കിനിൽക്കെ ഷർട്ടിന്റെ കൈകൾ തെറുത്തുകയറിക്കൊണ്ടു കൊച്ചിക്കാവമ്മയെ നോക്കി ഗോപിചേട്ടൻ പറഞ്ഞു:

“നടക്കൂ”
ആരും എതിരിടാൻ ചെന്നില്ല. ഗോപിചേട്ടൻ മുനിയും അമ്മയും മക്കളും പിന്നിലുമായി ഘോഷയാത്ര നിങ്ങള. വില്ലന്മാരെ ഇടിച്ചു നിരപ്പാക്കിയ മാനായകന്റെ ഗർവ്വോടെ ഗോപിചേട്ടൻ നടന്നു. സ്വയം എന്തെന്നില്ലാത്ത വിജയോന്മുഖ്യം. ഒരു ഡസൻ പുവാലന്മാരെയെല്ലാ റോഡു നേരിട്ടത്?

വഴിയിലുവെച്ച് ആരും ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. വീട്ടുപടിക്കലെയ്തിയപ്പോൾ ഗോപിചേട്ടൻ മാറിനിന്നു. അമ്മയും മക്കളും വേലിക്കക്കത്തു കയറി പടിയും കയ്യും

ഒരു നന്ദിവാക്കുപോലും പറയാതെ... ഗോപിചേട്ടൻ അടിച്ചു വിറച്ചു. ജീവനായും വെച്ചുള്ള ഒരു മരണപ്പോരാട്ടം പണയംവെച്ചുള്ള ഒരു മരണപ്പോരാട്ടം വാതംപിടിച്ച് കിടപ്പിലായിരുന്നു ല്ലല്ലെന്ന്

തല എടുപ്പുള്ള ആനകളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിരവധി പുവാലന്മാർ. ഹരികഥയെ ലോനമായിരുന്നില്ല കൊച്ചിക്കാവമ്മയുടെ ശ്രദ്ധ. പെൺപിള്ളേരെ ആരും നോക്കിക്കണ്ടുപോവാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ഇത്തരം ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ വരുന്നതെന്ന മറ്റൊരുതരം വെച്ചാണ്. ചെറുപ്പക്കാരെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കഴുവേറി കണ്ടു മോഹിച്ച് കൊണ്ടുപോയെങ്കിലോ? ക

ാൻ വരുന്നതിനായില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ

എന്താകുമായിരുന്നു കഥ? കരച്ചിലും പിഴിച്ചിലും. അപ്പോൾ കവിതയുറങ്ങുന്ന കണ്ണുകളുള്ള രാധയുടെ കൃത്യത്തെ നാൻഭരമായ കടാക്ഷം....

ഇതൊക്കെ നിസ്സാരമെന്ന ഭാവത്തിൽ ചിരിച്ചതല്ല എഴുന്നേൽക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു.

“ഈ രാത്രി മോനേങ്ങും പോവണ്ട. ഇവിടെ കിടന്നോ. വഴിയിൽ ആ മുട്ടാളന്മാർ കാണും”.

“ഓ... അങ്ങിനെ യേപ്പൊൻ തുടങ്ങിയാലോ” ധൈര്യശാലി ചമയുന്നു.

“എന്റെ മോനാണു സത്യം പോവരുതു” കൊച്ചിക്കാവമ്മ കാലുപിടിക്കുമ്പോൾ ഒരു തൃശംഗം സഹിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ വഴങ്ങുന്നു.

കിടക്ക തയ്യാറാക്കാൻ മുത്സരിക്കുന്ന സഹോദരികൾ.

കിടന്നാലുണ്ടോ ഉറക്കം വരുന്ന? ഉറങ്ങാതെ കിടക്കുമ്പോൾ വളകിലുക്കം. ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ.

ഉറപ്പുള്ളതായ നിശ്വാസം മുഖത്തടിക്കുന്നതും, അപ്പോൾ ഉറക്കം ഞെട്ടിയ മട്ടിൽ ചോദിക്കുന്നു:

“ആരാ?”

“ഗോപിചേട്ടാ!” വളയിട്ട കൈകൾ വരിഞ്ഞു മുറുക്കുന്നു.

മൂന്നു സഹോദരിമാരിൽ ആദ്യത്തെ ഉറപ്പും രാധയുടേതു്.

ഹൂ... കലി അടങ്ങുന്നില്ല. ഇരുട്ടിന്റെ മുഖത്തു കാർക്കിച്ചുതുപ്പി. കൈകൾ കൂട്ടിത്തീർത്തി. ഇതു് ആദ്യത്തെ അനുഭവം. ഈ അവഗണന.

ചെവിയിൽ നുള്ളിക്കോ മക്കളേ. ചിലാവതികളു്. മുണ്ടുക്കളെ പെൺപിള്ളേരെ അറിയാത്തവരാണോ ഇന്നാട്ടുകാർ? ഈ ഗോപി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു വഴിയെ കാണാം.

ആഴ്ച ഒന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ. ഒരു പൈൻറർ വിസ്കി അകത്താക്കിയ ഒരു സംഭരിച്ച് അർദ്ധരാത്രി കതകിൽ ചെന്നു മുട്ടി.

തുടർച്ചയായി കതകിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ അകത്തുനിന്നു ചോദ്യമുയർന്നു:

“ആരാ?”

‘ഞാനാ’ ഒട്ടും പതാിയില്ല. ‘തെക്കുട്ടന്തിലെ ഗോപി’.

അല്ലനേരത്തേക്ക് നിശ്ശബ്ദത. തുടർന്ന് തീപ്പട്ടിക്കമ്പുരയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം.

കയ്യിൽ മണ്ണെണ്ണവിളക്കുമായി വാതിൽതുറന്ന് രാധേച്ചി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പാദങ്ങൾ നിലത്തുറയ്ക്കാത്ത ഗോപി ചേട്ടനെയാണു കണ്ടത്. ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല പക്ഷേ. ഞെട്ടിയതുമില്ല.

മണ്ണെണ്ണവിളക്കിന്റെ അരണ്ട പ്രകാശത്തിൽ. കാമം കത്തിനിൽക്കുന്ന ഗോപി ചേട്ടന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ രാധേച്ചിക്ക് കോപവും സങ്കടവും നിരാശയും തോന്നി.

‘അന്നത്തെ കണക്കുതീർക്കാൻ വന്നതായിരിക്കും?’ വിളക്ക് ഉമ്മാക്കോലായിലെ ശേപ്പുറത്തുവെച്ചിട്ട് രാധേച്ചി വെറുപ്പോടെ ചോദിച്ചു. ‘എന്താണ് വേണ്ടതെന്നു വച്ചാൽ പറഞ്ഞോളൂ. ആരും ആർക്കും ഒരു സൗജന്യവും ചെയ്യണ്ടാ. കടപ്പാടു കൂടാതെ കഴിക്കാലോ’.

തീരെ അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രതികരണം. ആ കണ്ണുകളിൽ ജ്വലിക്കുന്ന തീപ്പന്തങ്ങൾക്കു് ഗോപിചേട്ടൻ അറച്ചു നിന്നു.

“മടിക്കണ്ടാ” ഗോപിചേട്ടന്റെ മുമ്പിലേക്ക് രാധേച്ചി നീങ്ങിനിന്നു. “ഗോപിചേട്ടന്റെ ആഗ്രഹം എന്താണുവച്ചാൽ നടക്കട്ടെ”.

ലഹരി ഇറങ്ങി. കീഴടക്കാൻ വന്നവൻ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മാർഗ്ഗം തേടുകയായിരുന്നു.

“പാവങ്ങളാണെങ്കിലും ഇന്നുവരെ മാനംവിറു ജീവിച്ചിട്ടില്ല ഗോപിചേട്ടാ” അതൊരു തേങ്ങലായിരുന്നു. “ചോദിക്കാൻ പറയാൻ ആത്രലാത്തുകൊണ്ട് മൂന്നുപാട്ടുകയറി ആർക്കും എന്തും ആവാലോ”.

കൈത്തലങ്ങൾകൊണ്ട് മുമ്പൊത്തി രാധേച്ചി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ഒരക്ഷരം ഉരിയാടാ നാവൊരു അവിടെ നിന്ന് തോറു പിൻവാങ്ങുമ്പോൾ അതൊരു സ്നേഹബന്ധമായി വളരുമെന്നും. ഊറവർ ആരുടേയും സഹകരണംകൂടാതെ ദേവിയുടെ തിരുസന്നിധിയിൽവെച്ച് രാധേച്ചിയുടെ കഴുത്തിൽ താലികെട്ടുചെന്നും അന്നാരോർത്തു?

മുറ

പ്രഭാകരൻ എന്ന പ്രഭുഭട്ടനെ ആളുകൾ വിളിച്ചിരുന്നതു് താടിക്കാരൻ എന്നാണ്.

പത്താംകുളാസ് പാസ്സായതിനുശേഷം കുറച്ചുകാലം ടൈപ്പ് റൈറ്റിംഗും ഷോപ്പു ഹാൻഡും പഠിച്ചുനടന്നു. അതിന്റെ പരിക്ഷകൾ പാസ്സായോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു എന്തായാലും ജോലിക്കുള്ള അപേക്ഷകൾ മുറപോലെ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചില ട്രെയ്ഡുകൾക്കും ഇൻറർവ്യൂവിന് മൊക്കെ പോവുകയും ചെയ്തു.

അന്നൊന്നും പ്രഭുഭട്ടൻ താടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മിശകുരുക്കുന്ന പ്രായം. ഒരു മേൽമീശമാത്രം. ഒപ്പിച്ചെടുത്തതുതന്നെ നന്നെ ഡ്രഡിമുട്ടി. തീപ്പെട്ടിക്കമ്പിന്റെ പ്രയോഗംകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർക്കു കാണത്തക്കവണ്ണം അതു കറുപ്പിച്ചെടുത്തതു്.

അലച്ചിലും വലച്ചിലുംകൊണ്ട് പാഴാക്കിയ സംവത്സരങ്ങൾ. നിരാശതാബോധവും സ്വപ്നാഭ്യർത്ഥങ്ങളുംപ്രഭുഭട്ടനെ തളർത്തി. പ്രഭുഭട്ടൻ മുകനായി. വീട്ടിൽ പോലും സംസാരിക്കുന്നതു് അളന്നു തൂക്കി. അതും അത്യാവശ്യത്തിനാത്രം മറ്റുസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു നോട്ടത്തിലോ അംഗവിക്ഷേപത്തിലോ സംസാരം ഒരു കിനിറുത്തി.

വേഷത്തിൽ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞു. മുഖം ക്ഷൗരം ചെയ്യാതായി. മെല്ലെ താടി നീണ്ടു. പ്രഭുഭട്ടൻ എല്ലാവർക്കും താടിക്കാരനായി.

അകലെ എങ്കിലും നഗരത്തിൽ ജോലി ലഭിക്കണമെന്നായിരുന്നു പ്രഭുഭട്ടന്റെ പ്രാർത്ഥന. എന്നിട്ടുവേണം കൂടുംബം അങ്ങോട്ടു പഠിച്ചുനടൻ. ഈ നശിച്ച നാട്ടിൽനിന്ന് എത്രവേഗം രക്ഷപ്പെടുന്നോ അത്രയും നന്ന് ഇവിടെ എങ്ങു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാലും ചോരയ്ക്കു വേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന ചെന്നായ്ക്കുൾ ആരെയും ശ്രദ്ധിക്കാൻ സമയമില്ലാത്ത നഗരം പററിയ അഭയകേന്ദ്രമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി. ആദ്യം രാധേച്ചിയെ വിവാഹം കഴിച്ചുയക്കണം. പിന്നീടു് ശോഭയേയും രമയേയും. എന്നിട്ടുവേണം

സമൂഹത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ. സർവ്വശക്തിയും സമാഹരിച്ചു പൊരുതാൻ.

ഇവിടെ കൂട്ടിനെത്തുന്നതു് അസുഖകരമായ രാർമ്മകൾ. ചോരയ്ക്കുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന ചെന്നായ്ക്കുൾമുമ്പു പത്തവ്യൂഹത്തിൽപ്പെട്ടു് നിസ്സഹായനായി നോക്കിനിൽക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു ഗതിയുമില്ല.

ബാല്യത്തിലും കൗമാരത്തിലും കഥറിയാതെ ഒട്ടേറെ ആട്ടങ്ങൾ ആടി.

സ്നേഹപൂർവ്വം അരികിൽ വിളിച്ചു നിറുത്തി അവർ ചോദിക്കുന്നു:

“പാവം... തലയ്ക്കു ചവിട്ടുകൊള്ളാറുണ്ടോ മോനേ?”

വിഡ്ഢികൾ പോഴന്മാർ. ഇത്ര കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ തലയ്ക്കു് വല്ലവരും ചവിട്ടുമോ?

“ആർക്കു അത്രും ധൈര്യം?” വെല്ലുവിളിയുടെ സ്വരമാണ് ചോദ്യത്തിൽ. “പിന്നെ രാധേച്ചി ചെലപ്പഴൊക്കെ തലയ്ക്കു് തോടും”

“മിട്ടുക്കൻ” അവരുടെ അഭിനന്ദനം. “നിന്റെ ഭാഗ്യം കൊച്ചേ ഇത്രും ആളുകൾ കേറി എറങ്ങിട്ടും തല ചത്തതായാത്തതു്”.

“എന്താളുകൊ?”

“പിന്നെ അറിഞ്ഞാതേടി കൊച്ചേ”

ചിലർക്കറിവേണ്ടതു് മറ്റൊന്നാണ്:

“ചേച്ചി എവിടെയാട ചെറുക്കാ കെടുകൊ”

“പാച്ചേലു”

“കനം... എത്രകത്താണ്”

“തെക്കെ അകത്തു്”

“തനിച്ചാ?”

“അല്ല. തെങ്ങല്ലൊരും കൂടി”

“വീട്ടിൽ പട്ടിണ്ടോടാ?”

“ഏയ ...പട്ടിലു പുച്ചേലു”

ഇരുട്ടിനോടൊപ്പം മേവും മനസ്സിലേക്ക് അരിച്ചുകയറാൻ തുടങ്ങും. മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും പകൽ ഊണുകഴിച്ച് സന്ധ്യക്കു മുമ്പ് കിടപ്പുറ പുകയൊന്നു പതിവു്. സന്ധ്യമയങ്ങുമ്പോഴാണല്ലോ കള്ളുകുടിച്ചന്മാർ വീട്ടുപടിക്കൽവന്നു നിന്ന് തൊിവളിച്ചു പറയാൻ തുടങ്ങുക?

എന്തിനാണവർ ബഹളം കൂട്ടുന്നതെന്നു

ചോദിച്ചാൽ എന്നും അമ്മയ്ക്കു പറയാനുള്ള ഉത്തരം ഒന്നുതന്നെ:

“നമ്മുടെ തലമുഴയ്ക്കു...”

ഏകദേശം അമ്മ പ്രാകം:

“ഇവന്മാരുടെ തലേൽ ഇടിഞ്ഞി വീഴേണമേവീ”

വീടിന്റെ പുറത്തു കല്ലുകൾ വന്നുവീഴുന്ന രാത്രികളിൽ യെന്നുവിറച്ചു ശ്വാസമടക്കി കിടക്കും. എല്ലാവരും കിട്ടിപ്പിടിച്ചു. അമ്മവാ ഒന്നു മയങ്ങിയാൽ പേക്കിനാവുകളെ ഞെട്ടിയുണർന്നു നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യും.

മിട്ടായിത്തന്നു പററിക്കൂടിയ ചേട്ടന്മാരോടു വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവർ തന്നാണല്ലോ ആദ്യമായി മിട്ടായിയുടെ സ്വാദറിയാനതുതന്നെ? ഒരു നിബന്ധന മാത്രം. അവർ എഴുതിത്തന്ന കത്തുകൾ രാധേച്ചിയുടെ കയ്യിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കണം. ആരും കാണാതെ. ഇരുചെവി അറിയാതെ.

അവരുടെ കത്തുകൾ വായിച്ചാൽ ചിരിച്ചു മണ്ണുകുപ്പിപ്പോവും. എന്തെല്ലാമാണ് ഈ ചേട്ടന്മാർ എഴുതിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത്...ഓമനേ, തേനേ, പാലേ, കരളേ എന്നെല്ലാമുള്ള സംബോധനകൾ. ചില ഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചാൽ തൊലി ഉരിഞ്ഞുപോകും. നാണമെന്നതു് തൊട്ടു തെറിയിട്ടില്ല ഈ ചേട്ടന്മാർക്കു്.

വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ പൊതിരെ തല്ലു്. ആളുവിതും. അമ്മയുടെവക. ചേച്ചിയുടെവക. കലിയടക്കം കഴിയാതെ അമ്മ വിളിച്ചുകേൾക്കും:

“ഇതവന്റെ അമ്മയ്ക്കു് കൊണ്ടായ് കൊടുക്കാൻ പാറ. അല്ലെങ്കിൽ പെണ്ണന്മാരുടെങ്കി അവരോടുകൂടി കൊണ്ടായ് കൊടുക്കട്ടെ”.

മാനം മര്യാദയായി ജീവിക്കുന്ന പെൺപിള്ളരെ പിഴപ്പിക്കാൻനടക്കുന്ന കഴുവേറികൾ. അമ്മ പെണ്ണന്മാരില്ലാത്ത തെമ്മാടികൾ.

മിട്ടായിയുടെ മധുരം അടിയുടെ ചൂടി ലലിഞ്ഞു. രാത്രി അന്താഴമുണ്ടു കിടക്കുമ്പോഴും ഏങ്ങലിക്കുന്നങ്ങായിരുന്നു.

ഉറക്കം കൺപോളുകളിൽ വന്നു ഇങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് രാധേച്ചിയുടെ വരവു്. ഒരു കയ്യിൽ മണ്ണുവിളക്കും മററുകയ്യിൽ വെളിച്ചെണ്ണക്കുപ്പിയും.

മണ്ണുവിളക്കു് നിലത്തുവെച്ചു അടപ്പു തുറന്നു കുപ്പിയിൽനിന്നു് വെളിച്ചെണ്ണ പകർന്നു പുളിവാറടിക്കൊണ്ടുണ്ടായ മുറിപ്പാടുകളിൽ പുരട്ടിയപ്പോൾ നിയന്ത്രണം വിട്ടു തേങ്ങി.

“മോനേ...” ചേച്ചിയും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

കുറച്ചുസമയം ചേച്ചി കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടന്നു. ചേച്ചിയുടെ വിതുമ്പുന്ന ചുണ്ടുകൾ കാതിൽ ഉരസി. മന്ത്രിക്കുംപോലെ ചേച്ചി വിളിച്ചു:

“മോനേ...”

“ഉം”

“മോനേ ചേച്ചോടു് ഇഷ്ടോണ്ടോ?”

“ഉം”

“ചേച്ചിപറഞ്ഞാൽ മോൻ അനുസരിക്കോ?”

“ഉം”

“എന്നാൽ മോനിനി ആരോടും കത്തു വാങ്ങരുതു്. അവരെല്ലാം പോക്കിരിക്കൂ”

“ഉം”

“സത്യം?”

“സത്യം”

ആ സത്യം പൂർണ്ണമായും പാലിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മിട്ടായി കാണുമ്പോൾ വായിൽ വെള്ളമുറ്റും. ചേച്ചിയോടു ചെല്ലു പ്രതിജ്ഞ മറക്കും.

പക്ഷേ പിന്നീടൊരിക്കലും കത്തു ചേച്ചിക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ല. ആരും കാണാതെ വായിച്ചുരസിക്കും. പോങ്ങന്മാർ. പിച്ചിച്ചിനി വല്ല കളത്തിലോ തോടി ലോ എറിഞ്ഞുകളയും. അല്ലെങ്കിൽ മണലിൽ കഴിച്ചിട്ടു് അതിന്റെമേൽ മുത്രമൊഴിക്കും. അവന്മാർപോയി തൂലയട്ടെ.

കുറച്ചുനാൾവിരമനുംകൂടാതെ മിട്ടായി തീറ്റ നടന്നു. അപ്പോഴേക്കും അവനക്കു് ധൃതിയായി. മറുപടിക്കുവേണ്ടി അവർ ശല്യംചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

“ചേച്ചി എഴുത്തു തരിലാനു്” നന്നു പറഞ്ഞു.

“ഇവൻ നന്നു പറയാനാണ്. കത്തൊന്നും കൊടുക്കണമോവില്ല” ഒരാൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. “എടാ, സത്യം പറയണം. ഞങ്ങൾ തന്നെ കത്തെല്ലാം നീ രാധയ്ക്കു കൊടുത്തോ?”

ചെവിക്ക് പിടിച്ചു തിരുമി. കണ്ണിൽ നിന്നു് പൊന്നിച്ചു പാറി.

“സത്യം പറയാം”

“പറയാമേ...”

ചെവിയിൽനിന്നു് കൈ വിടുകിട്ടിയപ്പോൾ ഒരാശ്വാസം.

നിങ്ങൾക്കു് സത്യമല്ലെ അറിയേണ്ടതു്? പറയാം. വേണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ കൊന്നോ.

“ആദ്യത്തെ കത്തു കൊടുത്തപ്പോൾ അമ്മോ ചേച്ചി എന്തെല്ലാ. അതുകൊണ്ടു് പിന്നെ തന്നെത്തന്നെ കൊടുത്തില്ല” “ആ കത്തെല്ലാം പിന്നെ നീ എന്തു ചെയ്തോ?”

“കിറിക്കളഞ്ഞു”

“കള്ളക്കുഴുവേറിക്കോനേ...”

കലി അടങ്ങുന്നതുവരെ അവർ ഭേദം ചെയ്തു. പുളിച്ചു തെറി വിളിച്ചു. അമ്മയേയും രാധേച്ചിയേയും പുലയാട്ടു പറഞ്ഞു. അനുവരെ തന്ന മിട്ടായിയുടെ കണക്കു തീർന്നപ്പോൾ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു തള്ളി താഴെയിട്ടു് അവർപോയി.

പിന്നീടു് അത്തരം സാഹസങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു. പക്ഷേ രാധേച്ചിയ്ക്കു് ജാക്കറു തുന്നാനായി ഭംഗിയുള്ള ഒരു സിൽക്കു തുണി ഒരാൾ സംഭാവനയായി നൽകിയപ്പോൾ അതു വാങ്ങാതിരിക്കാൻ മനസ്സുവന്നില്ല.

ഉള്ളിൽ ഭയാശങ്കകളുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും മടിച്ചു മടിച്ചു വാങ്ങി. രാധേച്ചിയുടെ ജാക്കറുകളെല്ലാം പിഞ്ഞിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഒരു പുത്തൻ ജാക്കറു തുണാനായി തുണികിട്ടുമ്പോൾ രാധേച്ചി സന്തോഷിക്കുകയില്ലെന്നു് ആരറിഞ്ഞു?

പക്ഷേ തുണി കൊണ്ടുചെന്നപ്പോൾ ഭേദകളിയെപ്പോലെ രാധേച്ചി ചിറിയട്ടെ. അടിക്കുകയും പിടുകയും മാത്രകയും ചെയ്തു. മാന്തി തൊലി എഴുത്തു. ചോര പൊടിഞ്ഞു. എന്നിട്ടു് നല്ല ഭംഗിയുള്ള ആ സിൽക്കുതുണി പിച്ചിച്ചിന്തി അടുപ്പിലെ തീയിന്റെ വായിലേക്കു് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

എല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാധേച്ചി തളന്നു് തറയിലിരുന്നു. സ്വന്തം തലമുടി പിടിച്ചുപറിച്ചു തല ചുമരിലിട്ടിട്ടിട്ടു. അതുകണ്ടു സഹിക്കാനാവാതെ ചേച്ചിയുടെ തല പിടിച്ചുവെച്ചു.

“ഇനി...ഇനി ഒരിക്കലും...ഞാനീ ഒരു രുചെയ്തില്ല ചേച്ചി” സത്യം ചെയ്തു. “ചേച്ചിയുടെ ജാക്കറൊല്ലാം പിഞ്ഞിതുകണ്ടു്”

“മാനം വിററു് നമുക്കൊന്നും വേണ്ടമോനേ” ചേച്ചി വാവട്ടു നിലവിളിച്ചു. താടിക്കാരൻ പ്രഭേദം ബാലുക്കു ലമ്പുരണകൾ ദുഃസ്വപ്നങ്ങളായി മാറിയതു് കൗമാരപ്രായം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ.

ആളുകളുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ മടി. ചെറിയൊരു ഗ്രാമമായതുകൊണ്ടു് കാണുന്നവരെല്ലാം പരിചയക്കാർ. ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മററൊരു തരത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടവർ. അപമാനഭാരംകൊണ്ടു് പ്രഭേദം ശിരസ്സു് എപ്പോഴും കുമിഞ്ഞുതന്നെ ഇരുന്നു.

ഒന്നുമറിയാത്ത ബാലുക്കു ഒരുതരത്തിൽ ഒന്നുഗ്രഹംതന്നെ. അജ്ഞതയുടെ കൂരിൽ ജീവിതം മുഴുവൻ മുടിനിൽക്കുന്നവർ എത്ര ഭാഗ്യവാന്മാർ!

അങ്ങിനെയാണ് ഇരുട്ടിനെ സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. പുലർന്നാൽ ഇരുട്ടാൻ തിട്ടക്കുമായി. ഈ അനുഭവതീക്ഷ്ണത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും “തമസോ മാ ജ്യോതിർഗമയാ” എന്ന് ഉരുവിട്ടുമായിരുന്നോ? സത്യമായതു് ഇരുട്ടുമാത്രം.

ഒരുകാലത്തു് നയപ്പെട്ടിരുന്ന ഇരുട്ടിനേയുംതേടി പകലുകളിൽ അലഞ്ഞു. അന്താഴമെന്ന പേരിൽ കിട്ടുന്ന എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചെടുത്തവരുത്തി ഉമ്മാക്കോലായിലെ ബെഞ്ചിൽ ചെന്നുകിടക്കുന്നു. ഞാൻ എന്റെ അമ്മയുടേയും സഹോദരിമാരുടേയും കാവൽക്കാരൻ. ഇരുട്ടിന്റെ നന്നു സൗന്ദര്യം നൽകു്, രാത്രിയുടെ സംഗീതവും ശ്രവിച്ചു് യാമങ്ങൾ തള്ളിനീക്കുമ്പോൾ ഇനി ഒരിക്കലും പുലരതേ എന്നാശിച്ചുപോകും. കണ്ണുകൾ അടയുന്നതു്

എപ്പോഴോ. ശരീരത്തിൽ വെയിൽ തട്ടുമ്പോൾ അല്ലലുകൾക്കു് പ്രഭാതവാനം നേർന്നു് മനസ്സിലാമനസ്സോടെ എഴുന്നേൽക്കുന്നു.

ടൈപ്പ് റൈറ്റിംഗ് - ഷോർട്ട് ഹാൻഡ് ക്ലാസ്സുകളിൽ പോയിവന്നാൽ അമ്പലപ്പുറമ്പിലും പാടത്തുമെല്ലാം അലഞ്ഞു നടക്കും എന്നായി, കൂട്ടുകാർ എന്നു

പായാൻ ആരുമില്ലല്ലോ? നിസ്സഹായൻ, നിരാലംബനാണെന്നുള്ള ബോധം ഭ്രാന്തിന്റെ വക്കോളമെത്തിച്ചു. ഈ ചുടറിക്കാൻ ഒരഞ്ഞാണിയും കാണുന്നില്ല.

ആ മാനസികാവസ്ഥയിൽ കമലയുടെ സാഹിത്യം വലിയൊരാൾമാസമായിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ നിരവധി ചിലവഴിച്ചിട്ടും എഴാകാതെ സിനിപ്പറം കടന്നുപറാൻ കഴിയാതെ വീട്ടിലിരുപ്പാക്കിയ കമല. പനപോലെ വളർന്ന പെണ്ണിനെനോക്കി അവളുടെ അമ്മ പറയും: “ഇനി ഇതിനെ കെട്ടിച്ചുവിടാ ഭദ്രം. വല്ല കൊച്ചിനേം നോക്കിയിരിക്കട്ടെ.”

“ഞാൻ കെട്ടാൻപോണിലൊട്ടോ” വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് അവർ സങ്കല്പിച്ചിട്ടില്ല.

“നീ കെട്ടട്ടെ” അമ്മയുടെ സമാധാനം. “നീനെയല്ല കെട്ടേണ്ടതു്?”

ഗ്രാമത്തിൽ ഓലമേഞ്ഞ ഒരു താൽക്കാലിക സിനിമാതിയേറ്ററുണ്ട്. അവിടെ വരുന്ന സിനിമയൊന്നും വിടാറില്ല കമല. മാനസികോല്ലാസംതേടി അലയുന്ന പ്രഭേതം പലപ്പോഴും ചെന്നെത്തുക തിയേറ്ററിലാണ്.

അവളും, കൂട്ടിൻ അമ്മയും കാണും. സിനിമ കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുക മിക്കപ്പോഴും ഒരുമിച്ചാണ്. കണ്ട സിനിമകളുടെ കഥ ചർച്ചചെയ്യാൻ കമലയ്ക്ക് ഒരാൾ വേണം. തള്ളയെ അതിനു കിട്ടുകയില്ല. പെണ്ണിന് ഭ്രാന്താണെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. ആ നേരത്ത് നാലു രാമനാമം ജപിച്ചാൽ മോക്ഷമെങ്കിലും കിട്ടും. സിനിമയ്ക്കു മടക്കുന്ന പണം വല്ല നല്ലകാര്യത്തിനും വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചവളെങ്കിലും കമലയുമായി അടുത്തിടപെടുന്നതു് സിനിമാ തിയേറ്ററിൽനിന്നുള്ള ഈ മകനാത്ര കളിലാണ്. അങ്ങിനെ അവളുടെ വീടിന്റെ പടി തുറന്നുകിട്ടി.

ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഒരേ ആവേശത്തോടെ വാതോരാതെ സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു. കമലയുടെ അരികിലിരിക്കുമ്പോൾ സമയംപോവുന്നതായിരുന്നില്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് കട്ടൻകാപ്പി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. വിഷയംതേടി അലയുകയൊന്നുംവേണ്ട. സംസാരമെല്ലാം അവളുടെ

വക. കേട്ടിട്ടുണ്ടാൽമാത്രംതേ. മിക്കപ്പോഴും സിനിമാകഥകൾതന്നെ വിഷയം. ചിലപ്പോൾ അവർ വായിച്ചു വോവലുകളിലെ കഥകളാവാം.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയപ്പോൾ ഉള്ളിലെവിടെയോ ഒരു ചലനം. അവളുടെ തൊലിയുടെ കറുപ്പിൽ അഴുക കണ്ടെത്തി. അല്പം പൊങ്ങിയ അവളുടെ പല്ലുകളുടെ അഭാഗി സന്ദേശവെക്കുന്ന മായി തോന്നിത്തുടങ്ങി. വാതോരാതെ ഉള്ള അവളുടെ അർത്ഥമില്ലാത്ത സംസാരം കാര്യങ്ങൾക്ക് സംഗീതം പകർന്നു.

ആദ്യമായി വേണ്ടതു് ഒരു ജോലി. എന്നിട്ട് മാന്യമായരീതിയിൽ രാധയച്ചിയെ പറഞ്ഞയക്കുന്നു. മത്സരിച്ചു വളരുന്ന ശോഭയുടേയും രമയുടേയുംകാര്യം പൊകേ. അതിനുശേഷംവേണം സ്വന്തംകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ.

ഈ ചുമടല്ലോ ഇറക്കിവെച്ചു് നട്ട നിവർത്താൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കും കമലയ്ക്ക് പേരുകിടാങ്ങളായി കഴിഞ്ഞിരിക്കും...

ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത അതിഥികളെപ്പോലെ ആകലചിന്തകൾ നേർപ്പിലേക്ക് ഓടിക്കയറ്റുന്നതു് ഏതു നേരമാണെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. സംസാരത്തിനിടയിൽ പെട്ടെന്നു് മുകനാവുമ്പോൾ കലുക്കി വിളിച്ചു് കമല ചോദിക്കും:

“സാരോ... സാരേതു ലോകത്തിലാ?”

“ഒ ഏന്തേ?” ഞെട്ടിയുണർന്നുകൊണ്ടു് തിരക്കും.

‘ഇതു്’ എത്ര ലാഘവത്തോടെ അവൾക്ക് പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ കഴിയുന്നു! ‘സാര’ കപ്പലൊങ്ങിതു് എപ്പോഴാ?

കുട്ടികൾ കളിപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അമ്മ ഇടപെടാറില്ല. വേണ്ടാത്തതൊന്നുംനടക്കുകയില്ലെന്നു് അവർക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്. സിനിമയെക്കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണനകൾ അവർക്കൊട്ടു് കേൾക്കുകയുംവേണ്ട

പക്ഷേ, അവളുടെ അച്ഛന്റെ പ്രകൃതം അതായിരുന്നില്ല. കമലയുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അയാൾ കടന്നുവന്നു. മുഖഭാവത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമായി അയാൾക്കത്ര രസിച്ചില്ലെന്നു്. നെററിച്ചുളിച്ചുകൊണ്ടു് അടിച്ചടിഞ്ഞു നോക്കി. എന്നിട്ടു് അമ്മയോടു തി

രക്കി:

‘എന്താണി വിചാർ?’

“നാട്ടുകാരു പിള്ളേരെ കണ്ടാൽ നിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചറിയാൻമേലാതായോ?” അച്ഛന്റെ അജ്ഞതയിൽ അമ്മ സഹതപിച്ചു. “ഇതു് നമ്മുടെ കൊച്ചിക്കാവിന്റെ മോനല്ലെ—പ്രബാകരൻ”

“എന്താ വിചാർ പണി?”

ചോദ്യം കേട്ടു് പരുങ്ങിനിന്നു. മറുപടി പറഞ്ഞതു് അമ്മയാണ്.

“കെട്ടേപ്പോ ഷോർട്ടും പഠിക്കാ. പണിക്കെന്തെ ആവും?”

“ഉ...” അയാൾ അമർത്തിമുട്ടി. തീരെ രസിക്കാത്തമട്ടിൽ.

അപ്പോഴും ചുളി. അമ്മ വീണ്ടും സഹായത്തിനെത്തി.

“നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ പാട്ടുനോക്കരുതോ? ആ പിള്ളേരെങ്ങാൻ അവടെ വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരുന്നോട്ടെ”.

പിന്നീടു് അയാളൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. വേഗം നിഷ്ക്രമിച്ചു. വല്ലപ്പോഴും കടന്നുവരുന്ന സംബന്ധക്കാരൻ എവിടെ നിൽക്കണമെന്ന ബോധം അയാൾക്കുണ്ടു് വന്ന കാര്യത്തിലേക്കു കടക്കാൻ അയാൾ പഴയുനോക്കുകയായിരുന്നു.

“ചെക്കന്റെ കത്തുവന്നോ?”

“വന്നു” അമ്മ പറഞ്ഞു. “മീനത്തിൽ അറുധിൽ വരണമെന്നത്രേ”.

വന്നാലും വന്നില്ലെങ്കിലും ബാക്കിയുള്ളവർക്കു് എന്തുകാര്യം? ഇവർ അമ്മക്കുൾ ഒന്നു്. അമ്മ എന്തെങ്കിലും തുടർന്നു പറയുമെന്നു കരുതി കുറച്ചുസമയം അയാൾ തമ്പിട്ടുനിന്നു. ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ തിരക്കി.

“പണം വന്നില്ലേ?”

പുളിച്ചുവെള്ളം മോന്താൻ നിങ്ങൾക്കു പണംവേണം. അതിനല്ല വന്നിരിക്കുന്നതു്? കണ്ണുത്താത്ത ദൂരെ കണ്ട കാട്ടിലും മലയിലും കിടന്നു് എന്റെ മോൻ പാട്ടു പെട്ടുണ്ടാക്കി അയക്കുന്ന പണം കള്ളപ്പാപ്പിൽ കൊണ്ടുപോയി തുലക്കാനുള്ളതല്ല. അമ്മയുടെ മനം കണ്ടപ്പോൾ അച്ഛന്റെ സ്വരം മാറി:

“കെട്ടില്ലേ?”

“കേൾക്കാതെത്താ? എന്റെ ചെവി പൊട്ടിച്ചോയിട്ടൊന്നുലു” അമ്മ കൂസലായില്ല. “പണോച്ചിലേയ്ക്കല്ല ചോ

ദിച്ചതു്? അയച്ചു”.

‘എത്രയാ?’

‘അതിപ്പോ അറിഞ്ഞെന്തൊ കാര്യം?’ അവളുടെ അച്ഛൻ പല്ലുതെരിച്ചു. അമ്മ അതു കണ്ടുവോം നടിയില്ല.

പോസ്റ്റുമാന്റെ അടുത്തുചെന്ന് അയച്ചു പണത്തിന്റെ കണക്കെല്ലാം അറിഞ്ഞായിരിക്കും പരവു്. അതിന്റെ പക്ഷപരാനാണല്ലോ ഇപ്പോൾ ഓടിക്കിതച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നതു്?

“അതിന്നു് എന്തൊക്കാരവതൂരൂപ വേണം” അയാൾ ശാന്തനായി പറഞ്ഞു.

“ഉം. എന്തിന്നാ?”

പിശാചിന്റെ ഒരു ചോദ്യം കേട്ടില്ലേ? അമ്മയെന്നു വിളിക്കാൻ ആദ്യമായി ഒരു സന്താനത്തിനെ നിനക്കു പടച്ചിട്ടുതന്നതു് ഞാനാണ്. അവൻ അയക്കുന്ന പണം ഈ തന്ത്രക്കൂടി അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.

പറഞ്ഞിട്ടെന്തു ഫലം? വകാണമുണ്ടാക്കിയിട്ടു കാര്യമില്ല. അവർ കരകല്ലാണ്. പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ അവളുടെ അടികളുടെ നിർവ്വേദം. മരിച്ചാലും അതവൾ വിട്ടുതരികയില്ല. കൂക്കിവിളിച്ചു് അളക്കുക കൂടും. വകാണമുണ്ടാക്കുന്നതു മിച്ചം.

“അതിന്നു് ഒരവതൂരൂപതാ” അയാൾ നയത്തിൽകൂടി. “എനിക്കു കൊറച്ചുകടാണു്”.

“ആരെ പെലത്താൻ കേടിച്ചതാ?” കട്ടകിട വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അവർ തയ്യാറില്ല. “ഞാനറിയാത്തതു ചോദിക്കാ”.

അയാൾ ഒരു പടി ഇറങ്ങി:

“എന്നാൽ ഒരിരുപത്തഞ്ചാവട്ടെ”.

“ഒരു കാശതിന്നു് കിട്ടില്ല” അമ്മ തിത്തുപറഞ്ഞു. “ഈ ഒരു പെണ്ണും ഞാനും എങ്ങനെ ഇവടെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു” നിങ്ങളുപേക്ഷിക്കാറുണ്ടോ? എന്റെ മോൻ പാട്ടുപെട്ടു് വേലചെയ്തുകൊണ്ടു കാശേ കണ്ടു കള്ളപ്പാപ്പിലും ചാരായപ്പാപ്പിലും കൊണ്ടായി തൊലകൊണ്ടുള്ളതല്ല”.

ഇനി എന്തുചെയ്യും? ഈ ചുടല ഭദ്രകാളിക്ക് ഒരലിവുമില്ലല്ലോ.

“ഒരു പത്തെങ്കിലും താടി” അയാളുടെ തൊണ്ട ഇടറി.

കമലയുടെ അമ്മ അല്പസമയം ശങ്കിച്ചു നിന്നു.

അയക്കല്ല? അവർക്ക് അലിവു തോന്നി.

“ഇവടെ നിന്നോ” അവർ നിർദ്ദേശം നൽകി. ‘പൊറകേ വരരുത്’. പെട്ടിയിലു വല്ലോ കെടപ്പുണ്ടോന്നോക്കട്ടെ”.

തീർത്തുനോക്കിക്കൊണ്ട് അവർ നടന്നു. അയാൾ പിന്തുടരുന്നില്ലെന്ന് തീർച്ചയായപ്പോൾ മുറിക്കുകയായി അവർ വാതിലടച്ചു. ഉള്ളിൽനിന്നും തൃപ്തിപ്പെട്ടു. ഏറെനേരം വാതിലുകൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു കിടന്നു. ഇതേത്തു് എണ്ണം തൊരിപ്പോകുന്നേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് കമലയുടെ അപ്പൻ പുറത്തു്.

അവസാനം അവർ പുറത്തുവന്നു. രണ്ടുവെളിച്ചംകൊണ്ടുകൾ നിട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു.

“ഇതാ. ഇനി പെട്ടിയിലു് രണ്ടുവെളിച്ചം കൊണ്ടിട്ടു്”.

നിരൻറെ ഒക്കെത്തന്നെ. നാവിറങ്ങിപ്പോവും. ചുരുങ്ങിയതു് രണ്ടുവെളിച്ചം രൂപയെങ്കിലും ആ പെട്ടിയിൽ കാണമെന്ന സത്യം ആർക്കാണ് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്?

പത്തേകിൽ പത്തു്. വേഗം അതു് വാങ്ങി മടിച്ചിട്ടുവെച്ചു. എന്നിട്ടു് യാത്ര പോലും പറയാതെ അയാൾ ഇറങ്ങിനടന്നു.

‘അമ്പട’ അയാൾ പോയവഴി നോക്കിനിന്നപ്പോൾ അവർക്കു രസംതോന്നി. ‘പുളിച്ചവെള്ളംമോന്നാൻ മോൻ പത്തു രൂപ ധാരാളമോ’.

നാലു്

ആ

ഒരുവെളിച്ചം വല്ലപ്പോഴുംമാത്രമെ പ്രഭാതം കമലയുടെ വീട്ടിൽ പോകാറുള്ളു. അതും. മടിച്ചടിച്ചു്. അവരുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിനു വഴങ്ങുന്നതാവാത്തതിൽ.

പിന്നീടു്. അവളുടെ സാധനവും ഒരു ലഹരിയായി മാറാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, സന്ദർശനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഇടവേളകളുടെ ദൈർഘ്യം ചുരുങ്ങിവന്നു. അവിടുത്തെ സ്ഥിരക്കാരനായതു് അവളുടെ അച്ഛനാൽ തമ്മിലുള്ള സാവാദം കേട്ടതിനെത്തുടർച്ച.

കിനാവുകൾ പുത്തപ്പോൾ വീക്ഷാഭാസം നൽകുകയും വീര്യം കരഞ്ഞു. ഇതുവരെ പരിചയപ്പെട്ടതു് ശബരീനികളായ കഴുകനാലും. പുഷ്പിക്കുകയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത രണ്ടുപേരെങ്കിലും ഈ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന. ഒരുപക്ഷേ അവർ സ്നേഹിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടാവാം.

ആ ചിന്ത ഒരു ലഹരിയായി വളർന്നു. ഇതട്ടിനോട്ടുള്ള ആദ്യവെളിച്ചം മാറിക്കിട്ടിട്ടുണ്ടാവാം കിടന്നാൽ പുലരി പൊട്ടി വീടാൽ തിട്ടക്കും. എന്നിട്ടുവേണം പ്രഭാതകൃത്യങ്ങൾ കഴിച്ചു് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ പോയെന്നു വരുത്തി കമലയുടെ വീട്ടിലേക്കുവരാം.

നിദ്രാവിഹീനമായ രാത്രികളുടെ നിങ്ങളായാടങ്ങൾ ആദ്യമാദ്യം പേടിപ്പാപ്തങ്ങളായിരുന്നു. വേണ്ടാത്ത ചിന്തകൾ മനസ്സിനെ ശല്യംചെയ്യാനെന്നി. അപ്പോൾ ശരീരം ക്രമാതീതമായി വിരലുപുതുക്കുകയും തൊണ്ട വരളുകയും ചെയ്തു. മുററത്തെ കിണററിൽനിന്നു് വെള്ളം കോരിക്കുകയും ഉമ്മറക്കോലായിലെ ബെഞ്ചിൽ ചെന്നുകിടന്നു് നേരം വെളിച്ചിച്ച അനേക രാത്രികൾ.

കുറുത്ത യാമങ്ങളെ സുന്ദരമാക്കി മാറ്റിയതു് മനസ്സിന്റെ മായാജാലം. നേരിൽ കാണുമ്പോൾ പറയാൻ മടിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവളുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു. സമുദായം അവളുടെ ചുരുങ്ങിയ മടിയിൽ വിരലോടിച്ചു. സ്റ്റീംഗ് മായാ മേനി തഴുകി. വരിഞ്ഞു മുറുകി. കിനാരം പറഞ്ഞു അവളെ ഇക്കിളിയിട്ടു. ഉമ്മ വെച്ചു. ചിരിച്ചുകഴഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടുപേർക്കു കിടക്കാൻ ഇടമില്ലാത്ത ബെഞ്ചിൽനിന്നു് താഴേ വീണു. നൊമ്പരപ്പെട്ടെന്നല്ലെന്നല്ലെങ്കിലും കറുത്ത രാത്രി നോക്കിനിന്നു് മല തല്ലി ചിരിക്കുന്നു.

അകമ്പട്ടിയിൽനിന്നു നിമിഷങ്ങൾ കൂടി ആസ്വാദ്യാകിത്തിൽ ഇറങ്ങാലും.

ഇതു തികച്ചും അവിശ്വസനീയം. പ്രഭാതത്തെ അതിശയംതോന്നി. കറുത്തു തടിച്ചു്, അല്ല പല്ലുപൊങ്ങിയ ഒരു ചെൺകട്ടി ഇങ്ങനെ ഉറക്കത്തിനു ശല്യം ചെയ്യാനെന്നുവെന്ന് ആരോർത്തു്.

കിനാവുകൾ കാണേണ്ട ആർക്കെന്നു.

വേണ്ടതിലേക്കു കരിയുകൾ കഴുത്തിൽ. യുക്തിക്കു വഴങ്ങാത്ത മനസ്സ്.

സ്വയം ആശ്വസിപ്പാൻ ശ്രമിക്കും. ആദ്യം ഒരു ജോലി. രാധേച്ചിയെ വേഗം പറഞ്ഞുവെക്കണം. ശോഭയുടേയും രമയുടേയും കാര്യത്തിൽ അല്പം സാവകാശം. അമാന്തിച്ചാലും കഴുപ്പിട്ടു. അംശം അധികാരി കത്തിരാമമേനോൻ എഴുതിക്കൊടുത്തു സ്വന്തം അവർക്കുണ്ടല്ലോ?

കണ്ണും കണ്ണും നോക്കിയിരുന്നു കാര്യം കൂടാതെ ചിരിച്ചു രസിക്കുമ്പോഴും സംശയം ബാക്കി. ഒരുപക്ഷേ അങ്ങോട്ടുള്ള ഈ വികാരമല്ല കമലയ്ക്കു് ഇങ്ങോട്ടുള്ളതെങ്കിലോ? അമ്മയും രാധേച്ചിയും ശോഭയും രമയുമെല്ലാം സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു വികാരം. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അമ്മ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുപോലെ.

ഓർക്കുമ്പോൾ തെളും. വലതു കരത്തിന്റെ ചുണ്ടുവിരലും നടുവിരലും നിട്ടിക്കൊണ്ടു പറയും:

“ഇതിലൊന്നു തൊട്ടു്”

ചുണ്ടുവിരൽ തൊട്ടാൽ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടു്. നടുവിരൽ തൊട്ടാൽ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല.

ഇതു വെറും ബാലിശം. അത്ര കട്ടിയാവാൻ കമല തയ്യാറല്ല.

“മോ...കണ്ടു കൊച്ചുപിള്ളേരെപ്പോലെ...”

ഏതൊ പടപടാ മിടിക്കുന്നുണ്ടാവും. കൈവലിക്കാതെ ആവർത്തിക്കുന്നു:

“ഇതിലൊന്നു തൊട്ടു്”

നിർബ്ബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി കമല തൊട്ടു നതു് ചുണ്ടുവിരലിൽ. സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്! പ്രഭാതം മുഖത്തു് ആയിരം പൂർണ്ണചന്ദ്രന്മാർ ഒരുമിച്ചുദിക്കുന്നു.

“എന്താ? കാര്യം പറയണം” കമലയ്ക്കു് അറിയാം.

“ഒരുതു്”

“എന്താൽ ഇനി എന്നോട്ടു്. എന്തെങ്കിലും പറയട്ടോ. അപ്പോൾ കാണിച്ചു തരാം”

അവർ ഗൗരവം ഭാവിക്കുമ്പോൾ എന്തു നല്ല പറഞ്ഞു് അവളെ മയക്കണം എന്ന ചിന്തയിലായിരിക്കും പ്രഭാതം.

“പറയില്ലല്ലോ ”

“പറയാം” പററിയ നല്ല കിട്ടിപ്പോയ്. അടുത്തുതന്നെ എനിക്കു ജോലി കിട്ടോ ഇല്ലെന്നറിയാനാ”

“എന്നിട്ടു് കിട്ടോ?”

“കിട്ടും”

വിശ്വസിച്ചോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പിറ്റേന്നും കൈവിരലുകൾ നീട്ടി. ഇന്നു് ചുണ്ടുവിരൽ തൊട്ടാൽ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. നടുവിരൽ തൊട്ടാൽ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

“ഇന്നും ജോലി കിട്ടാണെന്നറിയാനാ?” അവർ തിരക്കി.

“ആണെന്നുവെച്ചോ” കള്ളം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇന്നൊന്നു പററിക്കണം. കമല തൊട്ടതു് നടുവിരൽ. പ്രഭാതം കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി.

“എന്താ കിട്ടോ?”

“തിർച്ച”

കറുപ്പുവിരൽ കൈവിരൽ ജ്യോത്സ്യം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അതിലുള്ള രസം തീർന്നു.

ഇതുകൊണ്ടായില്ല. അവളുടെ വായിൽനിന്നു് നേരിട്ടു കേൾക്കണം: പ്രഭാതം ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ അനന്തവരെ പ്രഭാതം കൈകോർത്തുപിടിച്ചു നടക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

അതിന്റെ സാക്ഷ്യതയെക്കുറിച്ചൊത്തപ്പോൾ കോരിത്തരിച്ചു. പക്ഷേ ചോദിക്കാൻ ധൈര്യം വന്നില്ല: നി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നോ കമലാ? വീണ്ടുണ്ടു കരഞ്ഞാലോ? ചിലപ്പോൾ അട്ടിപ്പറന്താക്കിയെന്നു വരാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ അമ്മയോടുചെന്നു പരാതിപ്പെട്ടേക്കാം. ഉടത്തതു് ചെരിച്ചുകയറി കത്തുന്ന കണ്ണുകൾക്കായിവന്നു് അവളുടെ അമ്മ മുഖത്താട്ടി:

“ഹ .. ഇതിനാണോട നാണമെങ്കട്ടോ ദൈവം നീക്കി ഇങ്ങു് കെട്ടിട്ടു കണ്ടെന്ന്?”

പിന്നെ കട്ടംബപുരാണത്തിന്റെ ഭാഗ്യമെഴുതിച്ചു് നാറുന്ന പലതും ചികഞ്ഞു കടന്നു വരാം.

വേണ്ടാ. ഈ സ്വപ്നം ഇതുപടി നിൽക്കട്ടെ. ഇതു തകർന്നുകാണാനുള്ള ചങ്കുറപ്പു് എന്നിരിക്കില്ല.

അനേകം രാവുകൾ ഉറങ്ങാതെ കിടന്നു

ലോചിച്ചപ്പോൾ പുതിയൊരാൾക്കു കിട്ടി. സ്വപ്നം തകരാതെ പരിമാതാമയെങ്കിലും മോഹം സാധിക്കുക. ഉപ്പോളം വരില്ലായിരിക്കാം ഉല്പാദനം. എങ്കിലും...

ആഹ്ലാദത്തിലിർപ്പിൽ ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കിഴക്കൻ മലകളിൽ പ്രഭാതം പൊട്ടിവിടരാൻ കാത്തുകിടന്നു.

ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ പോയില്ല. നേരെ കമലയുടെ വീട്ടിലേക്കോടി.

ആശയം വളരെ ലളിതം. 'പു വിരിയുന്നോ?' എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ 'തേൻ നകരുന്ത' എന്ന് കമല മറുപടി പറയുന്നു. ഒരുതരം കോഡുഭാഷയോടേ. 'നി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?' എന്ന് ചോദ്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം 'എനിക്കിഷ്ടമാണ്' എന്ന് മറുപടിയുടെ അർത്ഥം.

വാതോരാതെയുള്ള കമലയുടെ സംസാരം തുടങ്ങിയപ്പോൾ പ്രഭേന്ദൻ ഇടയ്ക്കുകയറിപ്പറഞ്ഞു:

"ഞാനൊരു ചോദ്യം ചോദിക്കാം. കമല അതിനു മറുപടി പറയണം."

"എന്തു ചോദ്യം?" അവൾ ചോദിച്ചു: "അറിയാവുന്നതാണെങ്കിൽ പറയാം"

കാര്യംകൂടാതെ പ്രഭേന്ദൻ ഉൽക്കണ്ഠാകലനായി. പരീക്ഷാഹാളിൽ പ്രവേശിച്ച വിദ്യാർത്ഥിയുടേതുപോലെ ചങ്കിടിച്ചു. മുഖം വിളറി.

"പുവിരിയുന്നോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കാം. അപ്പോൾ..." പ്രഭേന്ദന്റെ തൊണ്ട വിറച്ചു. "അപ്പോൾ തേൻ നകരുന്ത എന്ന് കമല പറയണം"

"ഇതെന്തു പ്രാന്തം" അവൾക്കു ചിരി പൊട്ടി. "ഈ പ്രഭേന്ദൻ നൊമ്പസുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു."

അവൾ പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഹിറ ജപരമായിരുന്നു മനസ്സിൽ:

"പു വിരിയുന്നോ?"

അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പക്ഷേ പ്രഭേന്ദന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കുനോക്കിയപ്പോൾ എന്തോ പന്തികേട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നിയതിനാൽ വേഗം ചിരിയടക്കി.

"പുവിരിയുന്നോ?" പ്രഭേന്ദൻ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു.

"തേൻ"...ഇടയ്ക്കു നിറുത്തിയിട്ട് അവൾ ചോദിച്ചു. "എന്തൊരു കഷ്ടാപ്രഭോ? ഇനി എന്നു പറയണ്ടതു്?"

"തേൻ നകരുന്ത" അതു പറഞ്ഞിട്ട് പ്രഭേന്ദൻ മുന്നാമതും ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു: "പുവിരിയുന്നോ?"

മനസ്സിലാമനസ്സോടെ എങ്കിലും അവൾ മറുപടി നൽകി:

"തേൻ നകരുന്ത"

"പുവിരിയുന്നോ?"

"തേൻ നകരുന്ത"

അങ്ങിനെ മുന്നപ്രാവശ്യം.

പ്രഭേന്ദന്റെ മുഖത്തെ ഗൗരവം മാഞ്ഞു സന്തോഷംകൊണ്ട് ആ മുഖം വികസിച്ചു.

"ഇനി ചോദിച്ചോട്ടെ" കമല തുടങ്ങി. "ഈ പ്രാന്തിന്റെ അർത്ഥമാന്താ?"

"അതോ?" ചോദ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു

നതുകൊണ്ട് ഉത്തരവും കരുതിയിരുന്നു. "ഈ മന്ത്രം നിത്യേന മുന്നപ്രാവശ്യം ഉരുവിട്ടാൽ നല്ലകാലം വരും"

"ഓഹ്" അവൾക്കത്ത് ഹിറും. ഓന്നാണെന്നു തോന്നിയുള്ള. "ഈ പ്രഭേന്ദൻ വെറും അന്ധവിശ്വാസിയായാ"

എന്നു വിശ്വാസിയോ. എന്നിങ്ങല്ലം ചന്ദ്രശങ്കരകിടം. അതുമാത്രം.

പറഞ്ഞുപറഞ്ഞു മീനാസയും വന്നു കൂട്ടു. പട്ടാളത്തിലുള്ള പങ്കൻ എന്ന പങ്കജാക്ഷൻ ലീവിൻ വരുന്നു.

"എന്റെ ചേട്ടൻ ലീവിൻ വരുന്നുണ്ടല്ലോ."

കമല തുള്ളിച്ചാടി. അവളുടെ തള്ള വലത്തരം കൊണ്ടാട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കി.

പക്ഷേതന്നെ കണ്ട് പരിചയമേ ഉള്ള. അടുത്തറിയില്ല. അറിയുമായിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഹെമിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ സ്വീകരണത്തിന് എന്താമായിരുന്നു.

'പ്രബ എന്റെ മോൻ പങ്കനെ അറിയുമില്ല' അവളുടെ അമ്മ ചോദിച്ചു: 'നി ആ തീവണ്ടിആപ്പിസിൽ ചെന്നെങ്കി അവനൊരു സഹായാവായിരുന്നു.

ഈ വലുപെട്ടിം കെടക്കേ..."

'ഞാൻ പോവാം' ചാടി ഏറ്റു.

ആളെ തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. പട്ടാള ഉദ്യോഗിത്തനെയായിരുന്നു വലിയ പെട്ടിയും കിടക്കയും.

കണ്ടപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു ചിരിച്ചു. അപ്പോൾ മുന്നോട്ടു ചെന്നു പറഞ്ഞു:

'പക്ഷേതന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞിട്ടു വന്നതാ'.

മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലോ എന്നോർത്തു സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി:

'ഞാൻ മുന്നോട്ടു ചെന്നു പറഞ്ഞു. പ്രഭാകരൻ എന്നു പേര്'.

'ഓ...നന്നായി'

പട്ടാളക്കാരുടെ കിടക്ക കയ്യിലേക്കുകൊടുത്തു. അതും ചുമന്ന് പ'ളാറുമോമിൻ വെളിയിലേക്കു്.

ആദ്യം ബസ്സ്. ഗ്രാമാതിർത്തിയിൽ നിന്നും റിക്ഷ.

ചെന്നെത്തിയപ്പോൾ അമ്മയും മകൾക്കും ഉത്സാഹം.

പട്ടാളക്കാരുടെ അമ്മയുടെ പാദം തൊട്ടുവന്ദിച്ചു. കഴിഞ്ഞ അറുപതിൽപോലും എടുത്തുപോക്കിയ പെങ്ങളെ ഇത്തവ

ണ പൊക്കൻ പററുന്ന പ്രകൃതമല്ല. പെണ്ണെടു കയറി വളർന്നുപോയി.

'നീ എവിടുന്നാടി അരി വാങ്ങണം?' പട്ടാളക്കാർ ഫലിതം പറഞ്ഞു. 'ഫൈവ്' ടണ്ണറായല്ലോ.

അവർ മുഖം കനിച്ചു ചിരിച്ചു. പക്ഷേ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

'ചേട്ടൻ അയച്ചുതന്ന കാതുകൊണ്ടാ അരി വാങ്ങണമു'.

സന്തോഷപൂർവ്വം അയാൾ അവളുടെ ചെവിയിലിടിച്ചു. അവർ തെന്നിമാറി അമ്മയുടെ പിറകിൽ ഒളിച്ചു.

അല്ല! അകലെ മാറി അച്ഛൻ. പെട്ടിയിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസ കണ്ണു. അതൊന്നു തുറന്നുകാണണം. എന്തെല്ലാം കടത്താൻ പററുന്ന ചിന്തയിലാണയാൾ.

കുപ്പി വല്ലതും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ ബാക്കി എല്ലാം പോകട്ടെ.

ഈ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു കടുറുന്മാകണ്ട. പ്രഭേട്ടൻ യാത്ര ചോദിച്ചു.

'ഞാനിറങ്ങട്ടെ'

'ഓ...' പക്ഷേ അച്ഛൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

'എന്നാൽ അനിയൻ പോ. ഒന്നു കളിച്ചിട്ട് കിടന്നാണെന്നും. നാലഞ്ചു ദിവസമായി വണ്ടിയിലു'.

പ്രഭേട്ടൻ നടന്നപ്പോൾ പട്ടാളക്കാർ മേനിവാക്കു പറഞ്ഞു.

'സുകുര്യം പോലെ ഇറങ്ങട്ടോ'

മടങ്ങുമ്പോൾ മനസ്സിൽ വല്ലാത്ത ഭാരം തോന്നി. ചേട്ടൻ വന്ന സന്തോഷത്തിൽ അവർ പോലും ഗൗനിക്കുന്നില്ല. പതിവുപരിപാടികളെല്ലാം ഇനി മുടങ്ങും. രണ്ടുമാസത്തെ അവിധിയാണെന്നല്ല അവർ പറഞ്ഞതു? നീണ്ട അറുപതു ദിവസം... ഈ നശിച്ച പട്ടാളക്കാർക്ക് ഇത്ര നീണ്ട അവിധി കല്പിച്ചുകൊടുത്തതു? എത്ര ദ്രോഹിയാണോ പോ.

ഇനി ഇടവപ്പാതിവരെ മോഹങ്ങളേയും പുണർന്ന് ഏകാന്തതയിൽ.

ക്ഷമിച്ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ ചെന്ന മുഖം കാണിച്ചു. പിറന്നത് രാവിലേയും തുടർച്ചയായി നാലഞ്ചു ദിവസം ചെന്നപ്പോൾ പക്ഷേട്ടൻ മുറിയിലേക്കു വിളിച്ചു. കസാലയിലിരുത്തി സിഗരറ്റു നൽകി. വലിക്കിരുന്ന പാഞ്ഞപ്പോൾ അതു സ്വന്തം ചുണ്ടുകൾക്കിടയിൽ തിരുകി തീ

പറിച്ചു.

"പറയുമ്പോൾ അനിയൻ വിട തോന്നരുതു" മുഖവുമായോടെ തുടങ്ങി സിഗരറ്റും പുറകു പക്ഷേട്ടൻ മുറിയിൽ അങ്ങമിങ്ങും ഉലഞ്ഞി. എന്നിട്ട് അവിടുന്ന് തുടർന്നു.

"ഇവിടെ പ്രായായ ഒരു പെൺകുട്ടി നിൽക്കുന്നു. എപ്പോഴും ഇങ്ങിനെ അയാൾ ഇവിടെ കയറി എറങ്ങണമു" അന്നല്ല. ആളുകൾ അതു മിതും പറയാതെ തുടങ്ങും."

തെല്ലിട നിറുത്തിയിട്ട് ഒരു ചോദ്യം.

"എന്താ, അതല്ല അതിന്റെ ശബ്ദം അനിയൻ തന്നെ പറ"

സ്തബ്ധനായി ഇരുന്നുപോയി. പക്ഷേട്ടൻ തൊറിമാരിച്ചിരിക്കുന്നു. കലശൽ ഒരപമാനവും സംഭവിക്കാതെ ഇറങ്ങി നോക്കിക്കൊള്ളാം. എന്നിരിക്കാതെ ഒരാൾ കിട്ടിക്കൊള്ളട്ടെ. അവളുടെ കഴുത്തു ഞാൻ താലിക്കെട്ടും. രാശ്യച്ചിയുടെ രൂപം പോലും മാറി വെളിപ്പെടും.

"അതുകൊണ്ട് മേലാൽ അനിയൻ ഇവിടെ വരരുതെന്നും ഞാൻ പറയട്ടെ. പക്ഷേട്ടൻ പറഞ്ഞുവന്നിരിക്കുന്നു. "നമ്മളെല്ലാവരും മാത്രം. അതും അത്യാവശ്യത്തിന്"

"പക്ഷേട്ട" നിതലുകണ്ണായി വിളിച്ചു. "എനിക്കൊരു ജോലി കിട്ടിയെന്ന്.. ഞാൻ... കമലയെ..."

പക്ഷേട്ടൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"അനിയൻ അനിയൻ ലോകപരിചയം നന്നെ കറവാൻ... നടക്കുന്ന വല്ലാത്ത രൂപം കിട്ടി" ചിരിച്ചു.

"പക്ഷേട്ട!" ചങ്കുപൊട്ടി വിളിച്ചു. പക്ഷേട്ടൻ ഒരു പ്രത്യേകഭാവത്തിൽ ചിരിച്ചു.

"അനിയൻ, പറയുമ്പോൾ പക്ഷേട്ടൻ തോന്നരുതു" പട്ടാളക്കാർക്കു കമലയെ മനസ്സ് പ്രഭേട്ടൻ കാണാൻ കഴിയുകയായിരുന്നു. "അനിയനിലോട് കൂടുതലായിട്ടു വന്നാൽ പോലും ഇക്കാര്യം കിട്ടില്ല. മുണ്ടു കയ്യാട്ടുകയായുള്ള ബന്ധുക്കളുടെ താവാടിയിൽ അത്യാവശ്യം ചേർന്നതല്ല"

അയാൾ അവസാനവാക്കുക:

"ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ"

അത് നടക്കില്ല"

ഇടിപെട്ടേറതുപോലെ തരിച്ചിരുന്നു പൊയി.

എത്രനേരം ആ ഇരിപ്പിടത്തുനിന്നു രൂപം മാറി. പ്രജ്ഞ തിരിച്ചുകിട്ടിയപ്പോൾ കരച്ചിലിവില്ലാത്ത പട്ടാളക്കാർക്കൊടുത്തു നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നു.

"വെള്ളം..."

അയാൾ കൊടുത്ത ഒരൊരു വെള്ളം താറശ്ശാസത്തിന് വലിച്ചുകുടിച്ച് പ്രഭേട്ടൻ എഴുന്നേറ്റു.

"ശരി പക്ഷേട്ട"

കനത്ത കാലടികളായി വേച്ചുവേച്ചു ചുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി.

ചുറ്റും നോക്കി. ആരേയും കണ്ടില്ല. കമലയെ കണ്ടില്ല. അവളുടെ അമ്മയെ കണ്ടില്ല.

കൈവിൽ ജ്യോത്സ്യം പൊട്ടന്റെ കാലുറോഷ...

ശരി പറഞ്ഞാ, ഈ വെല്ലുവിളി ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇനി എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിയാം. നന്നായി. ഞാൻ മര്യാദക്കാരനായതുകൊണ്ട് അനിയന് ഒരൊരു വെല്ലുവിളി നോക്കി. രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞു തന്നെ പോലും അയാൾ ജീവിക്കുന്നതെന്ന് നമുക്കു കാണാമല്ലോ.

പക്ഷേ ജയിച്ചതു പട്ടാളക്കാർ തന്നെ. പരീക്ഷണത്തിനൊന്നും അയാൾ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീയും ചെറിയതും... സഹോദരിയെ ഒരു താവാടിയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചെടുത്തു. അയാൾ ചിരിച്ചു. ചിരിച്ചു. അയാൾ വണ്ടികയറിയത്...

* * *

ജീവിതം വീണ്ടും പഴയ ചാലുകളിൽ. പുതുതായി ഒരു മുറിപ്പാടുകൂടി.

അവലപ്പറമ്പിലും വയലുകളിലും അലഞ്ഞു. കിഴക്കൻകുന്നുകളിലെ കുറ്റം കൈകൾ വിശ്രമസങ്കേതങ്ങളായി.

പ്രഭേട്ടന്റെ കണ്ണുകൾ കഴിയിലാണു. കിഴക്കൻകുന്നുകളിൽ ഒട്ടി. ശരീരം മെലിഞ്ഞു. താടിയും തലയും നീണ്ടു. പ്രഭേട്ടൻ താടി കാരനായി.

ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലേക്കുള്ള പോക്ക് നിറു

ത്തി. ജോലി കിട്ടുന്നതു സേവക്കാർക്കും ഉപാർശക്കാർക്കും.

ഇൻറർവ്യൂവിനു ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു സ്ഥിരം ചോദ്യം: മുൻപരിചയമുണ്ടോ? മുഖംപൊത്തി ഒന്നു കൊടുക്കാൻ തോന്നും. ആരെങ്കിലും ഒരു ജോലി തന്നിട്ടുവേണ്ടെങ്കിൽ വരുമാനമുൻപരിചയമുണ്ടാകാൻ? ഇവരെക്കൊണ്ടു സർട്ടിഫിക്കറ്റിന്റെ വില മനസ്സിലായി. എല്ലാം വലിച്ചുകിറി അഗ്നിയുടെ വായിൽ ഹോമം ചെയ്തു.

"ഒരേതന്നെ... ഇത്രയും പഠിച്ചതിന്റെ..."

അമ്മയും രാശ്യച്ചിയും മുകളത്തു വിരൽവച്ചു.

ഭവിയ്ക്കുന്ന ഒരു നോട്ടം നോക്കിയിട്ട് എഴുന്നേറ്റുപോയി.

ആരേയും എനിക്കു കാണണം. ഒന്നും എനിക്കു കേൾക്കണം. പ്രപഞ്ചം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കൂരിൽ.

കുറുത്ത രാത്രിയുടെ മുഖത്തേക്ക് തുറിച്ചുനോക്കി കിടന്നുകൊണ്ട് മനശ്ശയെ അപഗ്രഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

തൊറുചെയ്യാത്തവനെ ശിക്ഷിക്കാൻ വിധിക്കുന്ന ലോകം. എനിക്കു ഈ ലോകത്തോടു പ്രതികാരം ചെയ്യണം. വിധികർത്താക്കളുടെ മുഖം മുടികൾ പിടിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന അവരെ നാണുക്കെടുത്തണം.

പക്ഷേ ഞാൻ നിസ്സഹായനും നിരാലംബനായ മനുഷ്യന്റെ പ്രതികാരം.

അനാഥൻ, ക്രൂരൻ...

സ്വന്തം ബലഹീനതയാണോ മനുഷ്യനെ ഇത്രമേൽ ക്രൂരനാക്കുന്നത്?

അവലത്തിലെ ആൽത്തറയിൽ തൊഴിലില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാരുടെ കൂട്ടമുണ്ട്. വട്ടംകൂടിയിരുന്ന അവർ വെടിപറയുന്നു. അല്ലാതെ അവരെല്ലാ ചെയ്യാൻ?

മിക്കവരും പരിചയക്കാർ. വെറുതെ ഒന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നടന്നുകൊണ്ട് തുടങ്ങുമ്പോൾ രണ്ടാളുടെ ചോദ്യം:

"താനെന്തിനാടോ താടി വളർത്തണമു?"

മറുപടി പറഞ്ഞതും അവരിൽ ഒരാൾ തന്നെ.

"പണിയൊന്നും കിട്ടാത്തതായിരിക്കും".

പിറകെവന്നത് വിഷലിപ്തമായ കൂറായി:

"അതിന് അയാൾക്കെന്തിനാ പണി? വെറുത്ത വീട്ടിൽ മേശവലിപ്പം തൂങ്ങിയിട്ടുണ്ടാൽ പോരെ? മാനേജറായി".

കൂട്ടിച്ചിരി.

ശരീരം അടിച്ചു വിറച്ചു. കഴിയിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന കണ്ണുകളിൽ തീപ്പുത്തങ്ങൾ കത്തി.

എല്ലാം കൊള്ളാവുന്ന വീട്ടിലെ ചെറുപ്പക്കാർ. തടിമിട്ടുകളുള്ളവർ.

പക്ഷേ, ഒന്നു നോക്കാൻ പോയില്ല. മുറിവേറാ സിംഹിയെപ്പോലെ അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിലേക്കു ചാടിവീണു.

പ്രണിതമായ അഭിമാനത്തിനു മുമ്പിൽ സംഖ്യാബലവും തടിമിട്ടുക്കും നിഷ്പ്രഭമായി.

എല്ലാറ്റിനേയും ഇടിച്ചു താഴത്തിട്ട് സ്വന്തം വായിൽനിന്നൊഴുകുന്ന ചോര പുറംകൈകൊണ്ടു തുടച്ചുമാറിയിട്ട് കൊലവിളി നടത്തി.

"കൊല്ലുകൊ കൊല്ലൂ...എല്ലാറ്റിനേയും കൊല്ലൂ".

പിറേറന്ന് ഒരു പൊലീസുകാരൻ വീട്ടിൽവന്നു. അതും സഹോദരിമാരും വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ അയാളോടൊപ്പം സ്റ്റേഷനിലേക്കു നടന്നു. അതും പുതിയൊരനുഭവം.

ആദ്യം ഷർട്ടും മുണ്ടും അഴിച്ചു തറയിൽ വയ്പിച്ചു. എന്നിട്ട് അടിവയർ നോക്കി കണക്കിനൊന്ന്. വേദനിച്ചു കനിഞ്ഞപ്പോൾ നട്ടപ്പുറത്ത്.

അടുത്തപ്പടി വായപൊത്തി ഹേഡ് ഫോണിൽ മുറവിൽ. ചോദ്യം ചെയ്യൽ എന്ന പ്രഹസനം ഹേഡ് ഫോണിൽനിന്നു വന്നു.

ചോദിച്ചതിനെല്ലാം സത്യസന്ധമായി ഉത്തരം നൽകി. അതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമായില്ല. കനിച്ചുനിറുത്തി മുതുകിടിച്ചു നിരപ്പാക്കിക്കൊണ്ട് ഹേഡ് ഫോണു ചോദിച്ചു:

"നിന്റെ പെണ്ണയാർ അവരായി കാൻപോയിട്ടില്ലേ? അവരുടെ പറ്റത്തെന്ത്? ഉള്ളതുപറഞ്ഞാൽ നി ആളുകളെ തല്ലും—ഇല്ലേ റാസ്കൽ?"

"ഉള്ളതു പറയണോലോ സാരെ" വി

ട്ടിൽവന്ന പി. സി. യുടെ വക. "ഉദ്യോഗാധിപതി ഒട്ടേറെ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഗ്ലിപെണ്ണങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതുപോലെ ഒരു സൈന്യ കൂട്ട്...ഹാ...മുന്നെണ്ണാ"

കേട്ടുനിന്നു സഹിച്ചു. ചെന്നാക്കൂട്ടുടെ നടുവിലായിപ്പോയില്ലേ? ശബ്ദിക്കാൻ പോയിട്ട് അനങ്ങാൻപോലും കെല്ലില്ല.

"ഇനി ഇങ്ങിനെ ഒരു കേസുമായി ഇവിടെവന്നാൽ..." അവസാനം ഹേഡ് ഫോണിന്റെ വക ഭീഷണി. "നിന്റെ മൂന്ന് അവരായിപെണ്ണയാരോ ഈ സ്റ്റേഷനിൽകൊണ്ടുവന്ന് ഇങ്ങനെ...ഇങ്ങനെ..."

അയാൾ ആഭാസകരമായി അംഗവീക്ഷണപരമായി. പി. സി. ചിരിച്ചു.

"പോട കഴുവർക്കോണേ"

ജീവനംകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെടാമെന്നോർത്തപ്പോൾ തായിൽ അഴിച്ചുവെച്ച ഷർട്ടും മുണ്ടുമെടുത്ത് മുഖത്തെറിഞ്ഞിട്ട് ഒരു തൊഴിലി.

ഈ ലോകം പകൽമാന്യന്മാർക്കുള്ളതു്.

മുഖംമുടി ഞാൻ പിടിച്ചിട്ടിരുന്നു. ഞാൻ ചാക്കുന്നത് ഒന്നിനെ എങ്കിലും തട്ടിയിട്ട്.

പൊലീസ് സ്റ്റേഷൻ കയറി ഇറങ്ങിയതോടെ ആളുകൾക്ക് അല്പം ഭയമുള്ളതു പോലെ. അപ്പോൾ തല ഒന്നുകൂടി ഉയർന്നു.

അമ്പലനടയിൽവെച്ച് മാധവക്കൈയ്ക്കു കണ്ടതു് വീണ്ടും രണ്ടാഴ്ചകഴിഞ്ഞു്. തൊഴുതു് ദേവീപ്രീതിവരുത്തി പ്രസാദവും വാങ്ങിയുള്ള വരവാണ്.

അയാൾ ചിരിച്ചു പരിചയംഭാവിച്ചു.

"എന്താ പ്രഭേ ഇതു്?" ഗുണകാംക്ഷിയെപ്പോലെ അയാൾ ചോദിച്ചു. "പൊലീസ് കേസായെന്നൊക്കെ കേട്ടല്ലോ".

മറുപടിപറയാതെ ഒഴിഞ്ഞു. പല്ലു തെരിച്ചു. കൈപ്പത്തികൾ കൂട്ടിത്തീർത്തി.

പകൽമാന്യന്മാരുടെ നേതാവു്. ഭക്തശിരോമണി. ബ്രാഹ്മണർക്കു് ഊട്ടു് ഗബരിലയായത്ര. സാധുക്കൾക്കു് അന്നദാനം. എന്നും നാമജപവും പുജയും ഹോമവും.

നിന്നെയൊന്ന് എന്നിങ്ങനെ വേണ്ടതു്. നി

ന്നെ മാധവക്കൈയ്ക്കെ.

നാലഞ്ചുവർഷമുണ്ടുള്ള ഒരു രാത്രി. ഭാര്യ പ്രസവിക്കാൻ നാട്ടിൽ പോയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സിനിമകാണാൻ ടൗണിലെ തിയേറ്ററിൽ കൈമളം കയറി. പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ തമ്മിൽ കണ്ടു.

"നീ മുന്നെണ്ണയല്ലേ?" കൈമൾ ചോദിച്ചു.

"അതേ"

"എന്നാൽ നമക്കു നടക്കാം. ഒരു റിക്കുപോലും കിട്ടാനില്ല"

മുന്നെണ്ണ നാഴിക കത്തിപ്പിടിച്ചു നടന്നു. വീട്ടുപടിക്കലെത്തിയപ്പോൾ കൈമൾ ക്ഷണിച്ചു:

"ഇന്നു നമക്കു് ഇവടെ കൂടാം. രാത്രി തനിച്ചുപോവണ്ടു്"

"ഞാൻ പൊയ്ക്കോളാം. എനിക്കിതു പരിചയം" പറഞ്ഞുനോക്കി.

"വാടാ" കൈമൾ കയ്യിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. "വീട്ടിൽ ആത്രലു്"

ക്ഷീണംകൊണ്ടു് പെട്ടെന്നു മയങ്ങിപ്പോയി.

ശരീരത്തിൽ ആരോ തടവിയപ്പോൾ തെളിയുണർന്നു.

രണ്ടു കൈകൾ. മുഖത്തു് ചുറ്റുള്ള നിശ്വാസം.

ഭയന്നു നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും ബലിഷ്ഠമായ കരങ്ങൾ വായപൊത്തി.

"രാധേ!" കൈമൾ അണച്ചു.

"രാധേ. എന്റെ രാധേ... രാധേ..."

അയാളുടെ മുഖത്തെ കുറിപോമങ്ങൾ കവിളുകളിൽ ഉരസി. പുറത്തുപറയാൻ പാടില്ലാത്ത പല വൃത്തികേടുകളും ആ മൃഗം ചെയ്തു.

കുതിന്നോക്കി. പക്ഷേ, ആ കാലമാടനങ്ങോ വിട്ടുനോ?

ആവേരും തീർന്നപ്പോൾ ആ കാലമാടൻ എഴുന്നോറുപോയി.

കരഞ്ഞു് നേരം വെളുപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. ചെവിയിൽ നുള്ളിക്കോടാ ദുഷ്ടാ. ഇതു കണക്കു ഞാൻ എന്നെങ്കിലും തീർക്കും. തൊമ്മനു പോയാൽ തൊഴിപ്പാള.

അന്നത്തെ സംഭവത്തിനുശേഷം ആൽത്തറ കൂന്തലാണ്. അവിടെ കയറി ഇരുന്നു.

അപ്പോൾ വരുന്ന കഞ്ഞമ്മ. മാധവക്കൈയ്ക്കുടെ ഭാര്യ. ക്ഷേത്രദർശനംകഴിഞ്ഞു് ആൽപ്രദക്ഷിണത്തിനുള്ള വരവാണ്.

എന്നു സംഭവിച്ചു എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ശരീരമാകെ വിറകൊണ്ടുതുളളി. കണ്ണുകാണാതായി.

ഉണരുന്നതു് കഞ്ഞമ്മയുടെ ദീനരോദനംകേട്ടു്. സ്വന്തം ശരീരത്തിനടിയിൽ പെട്ടു് അവർ കരുണ...

അവരുടെ ജാക്കറും ബോഡീസും വലിച്ചുകീറിയിരുന്നു. മുണ്ടും നേര്യയും പറിച്ച്കളഞ്ഞിരുന്നു...

അവർ ഏതാണു് നന്യായിരുന്നു. അവർ ഒരു പുരുഷന്റെ കരുത്തറിയുകയായിരുന്നു.

വിവരഭാഷികളുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അവർ ബലാൽസംഗംചെയ്യപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു...

കല്ലും കട്ടയും പുറത്തും തലയിലും വന്നു വീണു. തലപൊട്ടി ചോര ഒലിച്ചു.

ഭീരുക്കൾ. അടുക്കാനുള്ള ധൈര്യം ഒന്നിനുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ദൂരെ മാറി നിന്നു് കല്ലെറിയുന്നു...

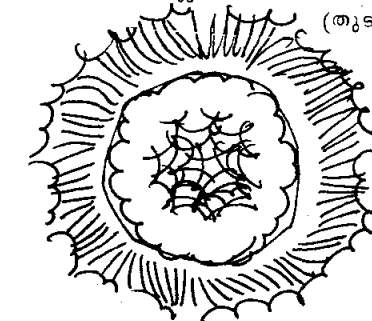
എറിയടാ, എറിയട്. ആൽക്കൂട്ടം പെരുകിവന്നപ്പോൾ എഴുന്നേറ്റൊടി.

ഇനി മരിച്ചാലും വേണ്ടില്ല. ഒരാളോടേകിലും പ്രതികാരംചെയ്തെന്ന സംശയപ്തി.

കാടി. തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ. ചെന്നായ്ക്കുൾക്കു് പിടികൊടുക്കുകയില്ലെന്ന ദുര്യനിയമയത്തോടെ.

ആ ഓട്ടം എവിടെ കൊണ്ടുപോയി എത്തിച്ചാവോ. പിന്നീടു് പ്രഭേതനെ കണ്ടവർ ആരുമില്ല.

(തുടരും)

ഇം ഗ്ളിഷും നിയമവും പഠിക്കാൻ ചെലവാക്കിയ സംവത്സരങ്ങൾ വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും പഠിക്കാൻ ചെലവാക്കണമായിരുന്നു. ഉപനിഷത്തുകൾ ഊണ് തന്ന് ഈ സ്ഥൂലശരീരത്തെ തടിപ്പിച്ചിരിക്കുകയില്ല. വേദങ്ങൾ പഠിച്ചവൻ വക്കാലത്തുകൾ കിട്ടുകയില്ലല്ലോ. പക്ഷേ എന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരം വളർന്നേനെ; പുനർജന്മത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ വിധിയാംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയേ

കൈററ ബോധം...ഒരു ബോധമല്ലേ? ഒരുളിഞ്ഞ ബോധം.
മണിമംഗലത്തു് ഉണ്ണിമേനോൻ പുനർ ജന്മിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നസത്യമല്ലേ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്?
അധികം വായിക്കാത്തതും പഠിക്കാത്തതും നന്നായി.
“ശബ്ദജാലം മഹാരണ്യം ചിത്തഭ്രമണകാരണം...”
മധു എഴുതിയ വാക്കുകൾ: “മകൻ അച്ഛൻ ചോര തന്നെ ”

മൃതിയുടെ കറവാടം

നെ. ഉദ്യാനവിളക്കിനു ചുറ്റും പറന്ന് ചിറകറുവീഴുന്ന ഈയലുകളുടെ പുതിയ പീഠവിധൈപ്പറ്റി എഴുതാൻ എനിക്ക് തോന്നിയില്ലേ? വേദോപനിഷത്തുകൾ പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരു ജ്ഞാനിയാകുമായിരുന്നു ഞാൻ.

ഇന്ന്, വെറും വക്കീൽ...വെറും വക്കീലല്ല, മിട്ടക്കൻ വക്കീൽ തന്നെ. എങ്കിലും ആത്മാവിന് വളമിട്ടുകൊടുക്കാനും വെള്ളമൊഴിച്ചുകൊടുക്കാനും കഴിയാതെ പോയതിനാൽ എനിക്ക് സംശയങ്ങളുണ്ടാകുന്നു.

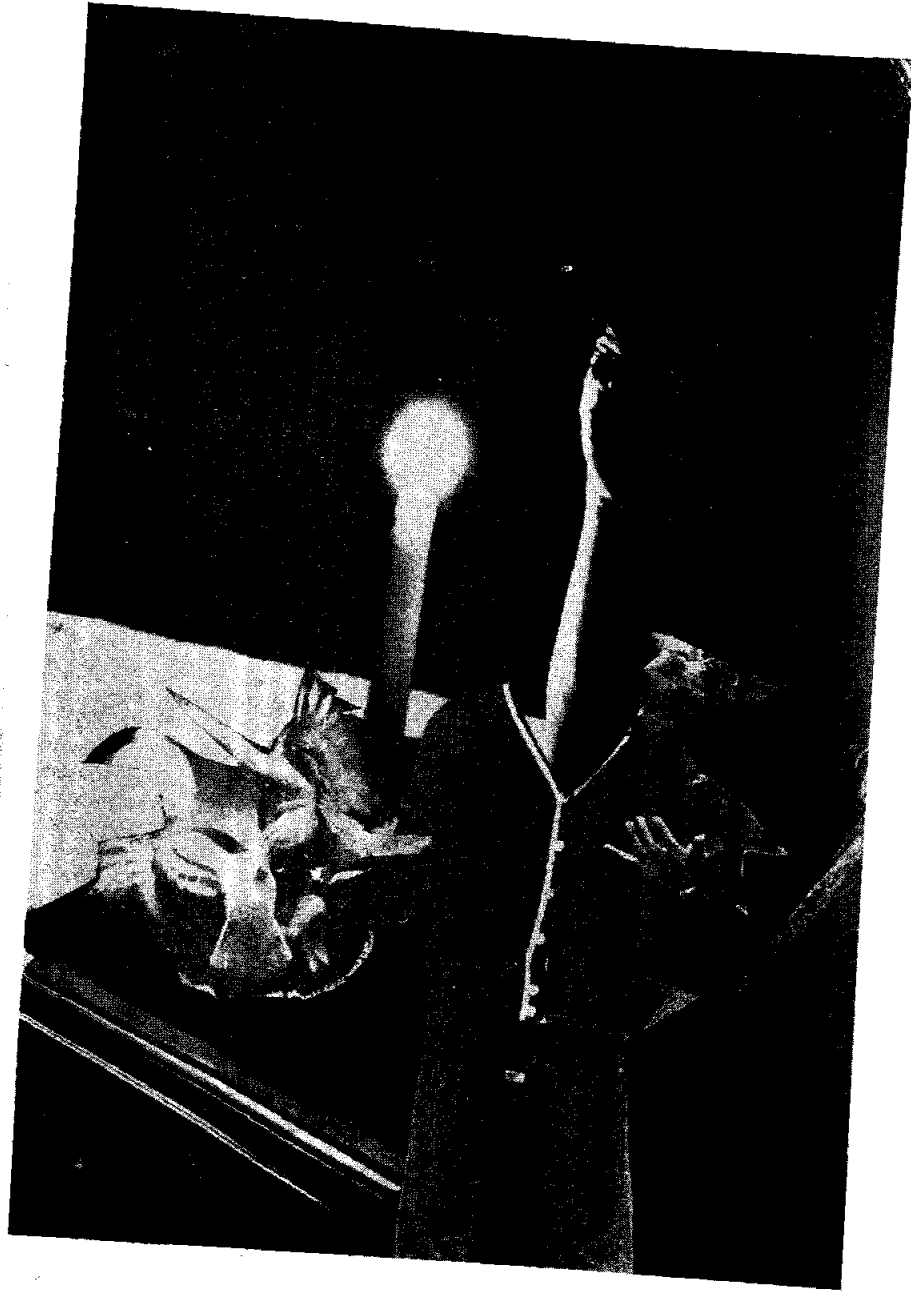
സംശയങ്ങൾ നീണ്ട നഖമുള്ള ചെകുത്താന്മാരാണ്. മാററിപ്പറയാം. യുക്തിയുടെ ലേപനം പൂർത്തിയാലും പിന്നെയും പിന്നെയും ചൊറിയുന്ന പുഴുക്കടിയുടെ അനേകം വൃത്തങ്ങളാണ് സംശയങ്ങൾ. സംശയത്തെപ്പറ്റിയും ഒരു സംശയം... എനിക്കുണ്ടായത് സംശയങ്ങളാണോ?

ആ വാക്കുകൾ എന്നെ ഞെട്ടിക്കയന്ന കാര്യം ഒന്നു വേറിട്ടുനിൽക്കട്ടെ. സത്യത്തിലേക്ക് ടോർച്ചുടിച്ചുകാണിച്ച വാക്കുകളായിരുന്നു അവ, എന്നതാണ് പ്രധാനം.

“മകൻ അച്ഛൻ ചോരതന്നെ...”
ആ കുറിപ്പിലെ കൈപ്പട മധു എന്ന കട്ടിയുടെ കോഴിമുട്ടക്കെപ്പടയായിരുന്നില്ല ആ കൈപ്പടയ്ക്ക് എന്റെ അച്ഛൻ ഉണ്ണിമേനോന്റെ കൈപ്പടയോടു് അത്ഭുതകരമായ സാദൃശ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

രണ്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ തപ്പിയെടുത്ത ഫോട്ടോയുടെ—മധുവിന്റെ ഇൻസ്റ്റാക്രൂർ ഷാലേർ സ്നാപ്പിന്റെ—പിന്നിലുള്ള കുറിപ്പിലെ കൈപ്പട ഇതേ കൈപ്പടയായിരുന്നു.

“യു ആർ അണ്ടർ മൈ എറേണൽ സർവ്വൈലൻസ്...”
ഇതെല്ലാം ആരോട് പറയാൻകഴിയും!

രാജിയോട്ട് പറയാൻ പറയുമോ?
അവൾ മടങ്ങിവന്നു, ആററിങ്ങലിൽ നിന്നും.

മധുവിനെ ഇവിടെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്കൊക്കെ അത്ഭുതംതോന്നി; ഒപ്പം പരിഭ്രമവും.

മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല. ചോർത്തപ്പിയ കാര്യം പറഞ്ഞു. മധുവിന്റെ ആരോഗ്യം വളരെ മോശമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് മിസ് ലാംബ് ടെലഫോൺചെയ്തുകൊണ്ട് അവനെ മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നതാണെന്ന് കഥ പറഞ്ഞു. അശ്വതിന്റെ കാര്യവും ഫിഡോയുടെ കാര്യവും പറഞ്ഞില്ല...ആ രണ്ടായിരം രൂപയുടെ കാര്യവും മറച്ചുവെച്ചു.

ഇവിടെ വന്നതിനുശേഷമുള്ള അവന്റെ മടുക്കളെപ്പറ്റിയും (ചിന്നമ്മ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ), എന്റെ രക്തദാന

ത്തെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞു. രാജി അസ്വസ്ഥയായി. അവൾ അല്പനേരം കരഞ്ഞു. ഞാനും രാജിയും അവന്റെ തുടർന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി ചർച്ച നടത്തി. അവനെ അവന്റെ വഴിക്ക് വിടണമെന്ന അഭിപ്രായമായിരുന്നു അവൾക്ക്. രോഗം മാറലാണ് പ്രധാനം. വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാൻ വൈകിയാലും സാരമില്ല. സ്കൂൾലീവിംഗ് സർട്ടിഫിക്കറ്റും യൂണിവേഴ്സിറ്റി ബിരുദവുമൊന്നുമില്ലല്ലോ, വിദ്യാഭ്യാസം.

രാജിയിലെ മാതാവ് ആകെയുണർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അവന്റെ "സ്നേഹം" സ്വയം പാകവും ചർച്ചാവിഷയമായപ്പോൾ രാജി പറഞ്ഞു; അവനാണിപ്പോഴെങ്കിലും, അങ്ങനെയൊരാൾ. അവൻ പട്ടിണികിടക്കാതെ ഞാൻ നോക്കിയാൽ പോരേ?

അവൻ കതകടച്ചിരിക്കുന്നതും കർട്ടനുകളിൽ പകൽ ഇരുട്ടുണ്ടാക്കുന്നതും മെഴുകുതിരികൾ കത്തിച്ചുവെക്കുന്നതും എനിക്കിഷ്ടമല്ലെന്ന് ഞാനറിയിച്ചപ്പോൾ—അവന്റെ കിറുക്കുൻചിത്രങ്ങൾ എനിക്കിഷ്ടമാകുന്നില്ലെന്നുംകൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ—രാജി ചിരിക്കുകയാണുണ്ടായത് അവളുടെ മറുപടി ഇമ്മട്ടിലെന്തോ ആയിരുന്നു: നമുക്ക് ക്ഷയമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഒരു ക്ഷയരോഗിയുടെ മനസ്സ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണെന്ന് നമുക്കറിഞ്ഞു

കൂട. ഒരുപക്ഷേ അവർക്കെപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിചെയ്യണമെന്ന് (സംകൈൻഡ് ഓഫ് ആക്റ്റിവിറ്റി) തോന്നുമായിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ അമ്മയ്ക്കു ക്ഷയരോഗമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ? ഒരു കസേരയിൽ, ഒട്ടിച്ചുവെച്ച പാവയെപ്പോലെ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, അമ്മ തയ്യൽവളയത്തിൽ ചിത്രപ്പണി ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ അതിന് എതിരട് പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം കരുണയുള്ളവനായിരുന്നു. കംപാഷനേറ്റ്...ആ സമീപനം നമുക്കും വേണം.

(ഫോ! ദ കംപാഷനേറ്റ് ഉണ്ണിമേനോൻ!)

പിന്നെ... ഇന്നു തുടങ്ങിയതല്ലല്ലോ കതകടയ്ക്കലും കർട്ടനുകളും.

ഞാനിതിനെപ്പറ്റി അങ്ങോട്ടൊരിക്കൽ പറഞ്ഞില്ലേ?

എനിക്കോർമ്മ വന്നു. രാജി അതിനെപ്പറ്റി മുൻപാരികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ മാതാവിനോട് കഥയറിയാത്ത ഭാര്യയെന്ന ഈ പാവത്തിനോട് ഞാനെങ്ങനെ പറയും—"രാജി ഡിയർ, ഇതു് മധുവല്ല. ഇതെന്റെ അച്ഛൻ ഉണ്ണിമേനോനാണ്...എന്റെ അച്ഛൻ ഒരിക്കലും കരുണയുള്ളവനായിരുന്നില്ല...നെവർ! കംപാഷൻ എന്ന വാക്കിന്റെ റെഡ്ഡിംഗ് പോലും അച്ഛനറിയാമായിരുന്നില്ല. കില്ലറായിരുന്നു അച്ഛൻ! കൊലപാതകി! കൊന്നത് എന്റെ പേഴ്സനാലിറ്റിയെ!"

എന്റെ ടെൻഷൻ വളർന്നു. ഞാൻ എന്റെ അച്ഛനെ വീണ്ടും കാണുന്നു.

രാജി എന്റെ മകനെമാത്രം കാണുന്നു. എനിക്കവളോട്ട് സത്യം പറയാനൊക്കുകയില്ല. പറഞ്ഞാൽ അവൾ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. എനിക്കു ഭ്രാന്താണെന്നല്ലേ വിചാരിക്കൂ?

എല്ലാം കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ പ്രശ്നമാണ്.

വ്യ പോയിൻ്റ്.

ഷൂസിട്ടവൻ നടന്നുപോകുമ്പോൾ ഉറവിനെ കാണുന്നു. ഉറവ് ഷൂസിനെ കാണുന്നു. രണ്ടും ഒരേ നിമിഷത്തിൽ. കാ

ണുന്നത് ഒരേകാര്യമല്ലെന്നു മാത്രം. കാണുന്നത്—രൊക്കാഡാക്കുന്നത്—വിഭിന്ന ചിത്രങ്ങൾ.

കാഴ്ചപ്പാടിൽ മാത്രമല്ലല്ലോ വ്യത്യാസം.

കേൾവിപ്പാടില്ല (അങ്ങനെ പറയാമോ?) വ്യത്യാസമുണ്ടാകും. ഞാൻ ഷോർട്ട് വേവിൽ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നു. രാജി മീഡിയത്തിൽ റിസിവ് ചെയ്യാൻ നോക്കുന്നു; മറിച്ചും.

ആഴ്ചകൾ അങ്ങനെ വലിഞ്ഞിഴഞ്ഞു പോയി.

ഞാൻ ദുർബലനായി.

വീണ്ടും വേട്ടയാടപ്പെട്ട മൃഗമായി. അതുകൊണ്ടാണോ എനിക്ക് നെർവുസ് ബ്രേക്ക് ഡൗൺ ഉണ്ടായത്?

ഞാൻ കളിക്കാൻ ഏറെനേരം ചെലവാക്കി.

തെറ്റാണോ?

ഞാൻ ബാത്ത് ടബിൻ ഏറെ നേരം കിടന്നു.

തെറ്റാണോ?

ധ്യാനനിരതനായാണ് കിടന്നത്.

ഒന്നൊന്നരമണിക്കൂർ ഞാനങ്ങനെ കിടക്കുമായിരുന്നു—അക്കാലത്ത്.

അരമുക്കാൽമണിക്കൂർ കഴിയുമ്പോൾ രാജി കളിമുറിക്കുകയിൽ മുട്ടും. അനാവശ്യമായ റിമൈൻഡർ. കളിമുറിയുമ്പോൾ ഞാൻ എഴുന്നേൽക്കുകയില്ലേ? പുറത്തുവരികയില്ലേ?

ബാത്ത് ടബിൻ ഏഴടിനീളം. മൂന്നടി വീതി. മൂന്നടി കാഴ്ച.

പഴയ മോഡൽ.

അതുകൊണ്ടാണ് വീതിയും താഴ്ചയും കൂടിയത്.

(പല കാര്യങ്ങളിലും പഴയ മോഡലാണ് നല്ലത്.)

ടബിന്റെ തലപ്പത്ത് ടെലഫോൺ ഡുറില്ല. പ്രായാധിക്യംകൊണ്ട് തളർന്ന, പതകരിപിടിച്ച, ഹോട്ടും കോൾഡും ടാപ്പുകൾ മാത്രം.

അരികിൽ ഒരു സ്റ്റാൻഡ്.

അതിന്മേൽ സോപ്പും ഷാംപുവും.

ഞായറാഴ്ചകളാണെങ്കിൽ സ്റ്റാൻഡിന്മേൽ (ചിലപ്പോൾ...ചിലപ്പോൾ മാത്രം) ഡബിൾവിന്ധികയും കാണും.

പിന്നെ...?

പഴയൊരു ടൂത്ത് ബ്രഷ്...കാൽനഖ

ങ്ങളിൽ ഉറച്ചു, നഖങ്ങളുടെ അഴുക്ക് കളയാൻ.

ചിലപ്പോൾ ഞാൻ റബ്ബർ വെള്ളത്തിൽ ആകെ മുങ്ങിക്കിടക്കും. അപ്പോൾ ശരീരത്തിന് ലാഭവം തോന്നും.

(ഫിസിക്സ്?)

അങ്ങനെ കിടക്കുന്നത് കണ്ണടച്ചിട്ടാണ്.

അപ്പോൾ മനസ്സ് ഒരു "വിഡിയോ" ആകും.

വിഡിയോ സ്ക്രീനിൽ ചലിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ.

കുതിരകൾ ഓടുന്നു.

തവിട്ടനിറമുള്ള കുതിരകൾ. എല്ലാറ്റിനും നെറ്റിയിൽ വെളുത്ത ത്രികോണങ്ങൾ.

തൂപ്പുണിത്തുറയിൽ, തമ്പുരാന്റെ അക്ഷരശ്ലോകസദസ്സ്.

കണ്ടശ്ശാംകടവിൽ, കോൾനിലങ്ങളിൽ തേളുകളുടെ ഒരു വൻപട. കൃഷിനശിപ്പിക്കുന്നു.

കെണൽക്ളബ്ബ് ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ പട്ടികൾക്കും ഒരു കടമ്പാടൽ മത്സരം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു പട്ടിപോലും കടമ്പാടുന്നില്ല. കട്ട് ട്—പ്രധാനമന്ത്രി. പ്രധാനമന്ത്രി തോറ്റ പട്ടികളെ (എന്നു വെച്ചാൽ എല്ലാ പട്ടികളെയും) വെടിവെച്ചുകൊല്ലുന്നു.

ഞാൻ കള്ളനോട്ടിക്കുന്നു.

രൂപ 2000 തികഞ്ഞപ്പോൾ കള്ളനോട്ട് പ്രസ്സ് പൂട്ടുന്നു.

വാർഡർമാഷ് വരുന്നു.

വെററിലത്തിരുമേനി വരുന്നു.

കതകിലൊരു തട്ടലും മുട്ടലും.

രാജി.

ഞാൻ ബ്ലിൻനിന്നും ചാടുന്നു...പുറത്തേക്ക്.

ടർക്കിഷ്യൽകൊണ്ട് ശരീരം തുടയ്ക്കുന്നു. ട്രെലിൻ ഇഞ്ചിയുടെ മട്ട്...പതക്കൻ ട്രെൽ.

ഇങ്ങനെ നാളുകൾ ചെന്നു.

അപ്പോഴാണെന്നിക്ക് തലവേദനവന്നത്.

ഡോക്ടർ അതിനിട്ടപേരു: മൈഗ്രേൻ.

ഞാനിട്ട പേരു: ഗുസ്തി.

തലയ്ക്കകത്ത് ഗുസ്തി...ഞാൻ താഴെവീഴുന്നു.

ചീനലബ്ബ നോക്കിനില്ക്കുന്നു.

വിഷം നോക്കിയപ്പോൾ അവർ ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെപ്പിന്നെ അതൊരു പതിവായി. ഞാൻ കളിക്കാൻ കയറിയാൽ അവർ അവരുടെ ഓവുചാല്യ് വൃത്തിയാക്കുകയാണെന്നഭാവേന ഒരു മുളകോലുമായി ഏന്തിവലിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. എന്റെ കളികഴിയുന്നതുവരെ. സത്യത്തിൽ അതൊരു രസമായിരുന്നു, ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേക്കും. അങ്ങനെ കരാ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരൊഴിച്ചു കൂടാൻ വയ്യാത്ത ആവശ്യമായി, ആവേശമായി, അനുഭൂതിയായി മാറുകയായിരുന്നു എന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

പതിവില്ലാതെ ഞാൻ നിത്യവും പ്രഭാതത്തിലും സന്ധ്യക്കും കളിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നിൽ നന്നാവുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണൻ സന്തോഷിച്ചിരിക്കണം.

അന്നോളം തേച്ചുകുളി പതിവില്ലായിരുന്ന ഞാൻ ഒന്നിരപ്പോഴും തേച്ചുകുളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

എനിക്കു തരാനുള്ളതെല്ലാം അവർ ആവശ്യമാണ് തന്നിരുന്നതു്. പലഹാരമെന്തെങ്കിലുമുണ്ടാക്കിയാൽ അതിന്റെ പങ്ക് ഒരു കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞു് അവർ കളിമുറിക്കുകയോ ഇടുതമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അമ്പലത്തിൽനിന്നുവന്നാൽ പ്രസാദം, പുറത്തുപോയിവന്നാൽ പൂചാല, അല്ലെങ്കിൽ മുന്തിരിങ്ങ, കൽക്കണ്ടം, കപ്പലണ്ടി, അങ്ങനെ ഓരോന്നും...

ഇങ്ങനൊക്കെ ആയിരുന്നെങ്കിലും ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം ആവശ്യംപോലെ പരസ്പരം സംസാരിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതിന് ഒരേ ഒരുപാധമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മറ്റൊരു അടുത്തെങ്ങും ഇല്ലാത്ത അവസരംനോക്കി അവർ ടെറസ്സിനു മുകളിൽ എത്തും. ഞങ്ങളുടെ തുളത്തിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ നേരെ മുമ്പിൽ ആ ടെറസ്സാണ്. അവർ ടെറസ്സിലും ഞാൻ തുളത്തിലും. പിന്നെ ഞങ്ങളുടെ കഥകളിൽ തുടങ്ങുകയായി.

സത്യം പറഞ്ഞാൽ വെറും ആംഗ്യഭാഷയിൽക്കൂടി, മുകളിലിറങ്ങുകയോണ്ടാകുന്ന ആശയവിനിമയം എത്രകണ്ട് സാധ്യമാണെന്ന് അനുഭവത്തിൽക്കൂടി എ

നിക്കു പാറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് അക്കാലത്താണ്. മുകളിലൂടെ സഹായംകൂടാതെ തന്നെ മുഖത്തു് സെഭാവങ്ങളൊന്നും പ്രകടിപ്പിക്കാതെതന്നെ ചൊല്ലിയാടുമോ ചുവടുവെപ്പോ ഇല്ലാതെതന്നെ വെറും മനോധർമ്മം മാത്രം പ്രയോഗിച്ചു് ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതെല്ലാം വലിയ പ്രയാസമൊന്നുംകൂടാതെ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കൈമാറുകയായിരുന്നു.

പിന്നെ പ്രശ്നമുദിച്ചതു് പരസ്പരം പർശനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലായിരുന്നു. അമ്പലവളപ്പിലും ബസ്സിലും മറ്റും വെച്ചു് ആ ആവശ്യവും ഏറെക്കുറോ നിറവേറ്റിയിരുന്നെങ്കിലും അതൊന്നും എന്നും എപ്പോഴും വേണ്ടവിധത്തിൽ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതിനു പിന്നെ ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ടെറസ്സിലേയ്ക്കുപോകുന്ന കോണിപ്പടിയിൽ നാലുകെട്ടിൽനിന്നും ടെറസ്സിലേയ്ക്കു ക

റാൻ സിമന്ററിൽ വാർത്ത കോണിപ്പടികളുണ്ടായിരുന്നു. അവ പോയിരുന്നതു് ഞങ്ങളുടെ തുളത്തിനോടുചേർന്നുള്ള അരഭീത്തിയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. അനിയന്ത്രിതമായ വികാരാവേശം ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്റെ നെട്ടംതൂണുകളെ തകർത്തുമാറിയിരുന്ന ഉന്മാദനിമിഷങ്ങളിൽ സ്ഥലകാലനിയോഗങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ ആ കോണിപ്പടികളിൽ സംബന്ധിക്കുകയായിരുന്നു. അത്യന്തം ആപല്യമായ അങ്ങേയറ്റം ആത്മഹത്യാത്മകമായ ഒരവിവേകമായിയിരുന്നു അതു്. ആസക്തിയ്ക്കു് കണ്ണില്ല. കാമാസക്തിയ്ക്കു് ഓട്ടം.

ദീപാളിയുടെ തലേന്നു രാത്രി. അന്നു പകൽമുഴുവനും വൈകിട്ടും ഞാനവളെ കാണുകയുണ്ടായില്ല. ദീപാളിക്കുവേണ്ട പലഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന തിരക്കായിരിക്കുമെന്നുകരുതി സമാധാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും മനസ്സ് സദാ അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. ഒരുദിവസം ഒരിക്കലെങ്കിലും ഒന്നു കാണാതിരിക്കുക. അതു് എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അസാധ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കാര്യമായിട്ടു് എന്തോ പറിക്കുകയാണെന്ന ഭാവേന തുളത്തിലെ വിളക്കുണക്കുതെ ഏതോ

ഒരു പുസ്തകവും നിവർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ വളരെനേരം അവിടെ കാത്തിരുന്നു.

നാലുപുറവുമുള്ള വീടുകളിൽനിന്നും വാക്കുന്നതും പൊരിക്കുന്നതുമായ അപൂർവ്വ വിഭവങ്ങളുടെ കൊതിപിടിപ്പിക്കുന്ന പരിമളം അവിടെങ്ങും പടർന്നുകുറുന്നതായിരുന്നു. സന്ധ്യനേരത്തു് ടെറസ്സിന്റെ അതിർത്തികളിലും വാതിൽപ്പടികളിലും ഇറയത്തും പടിക്കലും ഉമ്മറത്തിണ്ണുകളിലും മറ്റും കത്തിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ദീപനികളിൽ ഒട്ടുകൊലും കെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും ചിലതുമാത്രം കൊളുപ്പിക്കപ്പെട്ടവയെ പിള്ളരടപ്പൻ അർദ്ധരാത്രിയായിട്ടും വരാത്തതുകൊണ്ടു്, ക്ഷമനശിച്ചു് കാത്തിരിക്കുന്ന ഭാര്യമാരെപ്പോലെ കണ്ണുചിമ്മി ഉറക്കം തുണുണുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നരണ്ടെണ്ണം ആളിക്കത്തിയിരുന്നു.

എവിടെൊക്കെയോ പടക്കം പൊട്ടുന്നുണ്ടു്.

കാശാളപ്പുറൻ പൊന്നമക്കൾ പൊട്ടിച്ചുവിട്ടെന്നു എലിവാണങ്ങളും അമിട്ടുകളും ഇടയ്ക്കൊക്കെ ആകാശത്തിന്റെ അടിവയറിൽ പൂത്തുതീർന്നു.

രാമകൃഷ്ണൻ ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കണം.

ചാപ്പൻ സമാജം ഓഫീസിലെ മേശപ്പുറത്തുകിടന്നു് കൂക്കം വലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു—

സമാജത്തിന്റെ മുമ്പിലുള്ള ആവലിയറോടും ഉറക്കം പിടിച്ചിരിക്കണം എട്ടുമണി കഴിഞ്ഞാൽ അതു് ഉറക്കം തുടങ്ങാൻ തുടങ്ങും. പ്രസവമുതൽ ഗർഭിണിയെപ്പോലെ ഏന്തിവലിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരു നിരത്തു്!!

ഒട്ടക്കം ക്ഷമ നശിച്ചപ്പോൾ. മറ്റൊരാൾ തിരിവിലേക്കുള്ള കെട്ടുണഞ്ഞിട്ടും എന്റെ മനസ്സിനകത്തു് പുതുനിന്നിരുന്ന ആശാദിപാ കരിന്തിരി കത്താൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ പുസ്തകം മടക്കിവെച്ചു് വിളക്കുണച്ചിട്ടു് കിടക്കാൻ പോയി. കരകടച്ചു് കിടക്കാത്ത താമസം ഒരേ

പമ്മൻ

സ്ത്രീമുകളിൽ ഒരു കള്ളച്ചുമ്പോലത്തെ ശബ്ദം.

ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു് വാതിൽ തുറന്നു് പുറത്തുകടന്നു.

മനസ്സിൽ കണ്ടുപോലെതന്നെ അവർ ടെറസ്സിനു മുകളിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ടെറസ്സിന്റെ അരഭീത്തിക്കുമേൽ നിരന്നുകത്തിയിരുന്ന വിളക്കുകളെല്ലാം അപ്പോഴേക്കും അണഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പൊൻവെളിച്ചം ഇടുപ്പിത്തുപോയ ദിക്കുകളിലെല്ലാം കൂരിരുട്ടു് കടിവെച്ചു് പാർപ്പു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

അരങ്ങത്തെത്തിയ സ്ത്രീവേഷത്തിന്നു പിന്നിൽ വൈരക്കല്ലുകൾ പതിച്ച പട്ടശീലകൊണ്ടു് മറപിടിച്ച് നിലകൊൾക്കുന്നു. മുമ്പിൽ കനത്ത കട്ടിപിടിച്ച കൂരിരുട്ടു്—

കളി ആരംഭിക്കുകയായി. അന്നുമുഴുവൻ കാണാത്തതിലുള്ള ദേ

ഷ്യം ആദ്യം. പിന്നെ പരിഭവം. പിന്നെ പിണക്കം. അതൊക്കെ വഴിപോലെ പതിവില്ലാത്തതല്ല മനോധർമ്മത്തോടെ ഞാൻ അഭിനയിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു പ്രതിമ പോലെ നോക്കിനിന്നതല്ലാതെ അവർ അനങ്ങിയില്ല. അടുത്ത ദിവസം ദീപാളിയല്ല. അതിരാവിലെ കട്ടികൾ പടക്കം പൊട്ടിക്കാനായി നാലുകെട്ടിൽ വരും അപ്പോൾ മുതിർന്നവരായും എഴുന്നേല്ക്കുകയല്ല. പറ്റിയ സമയമാണ്. ആ തക്കം നോക്കി നീയും താഴത്തു വരണം. ഞാൻ ടെറസ്സിലേക്കുള്ള കോണിപ്പടിയിൽ കാത്തിരിക്കാം. അവിടെ കൂരാകൂരിട്ടായിക്കും. ആ സുവർണ്ണാവസരം പാഴാക്കാതെ പടക്കം പൊട്ടിക്കുന്നതു കാണാനെന്ന മട്ടിൽ നീയും വരണം. തീർച്ചയായും വരണം. വരാത്തപക്ഷം പിന്നെ ഞാൻ മി

ണ്ടുകയറ്റില്ല. കണ്ടാലും വെണ്ണില്ല. തീർച്ച ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ സുവ്യക്തം. ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ മുകൾഭാഗത്തിൽ പറഞ്ഞുതീർത്തു. ഇത്രയൊക്കെ ആയിട്ടും പെണ്ണിനൊരനക്കുവുമുണ്ടായില്ല. അവർ അങ്ങനെയെന്ന അനങ്ങാതെ നിന്നതേയുള്ളൂ. ഇരുട്ടായതുകൊണ്ട് ഒരുപക്ഷേ നേരാംവണ്ണം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ലെന്നു കരുതി ഞാൻ ആവുന്നതും അടുത്തോട്ടു നിങ്ങളിന്നും നേരത്തേ അഭിനയിച്ചതിൽ അതേ ഭാഗങ്ങൾതന്നെ കൂടുതൽ മനോധർമ്മത്തോടെ, കൂടുതൽ ആവേശത്തോടെ, കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ, കൂടുതൽ സാമർത്ഥ്യത്തോടെ കൂടുതൽ ദേഷ്യത്തോടെ കൂടുതൽ അമർഷത്തോടെ, കൂടുതൽ ചാതുര്യത്തോടെ, കൂടുതൽ ഹൃദയത്തോടെ വളരെകൂടുതൽ വികാരത്തോടെ വീണ്ടും

മറെറങ്ങും കിട്ടാത്ത
മാനസോല്ലാസത്തിന്നു

KERALA DINESH BEEDI
CANNANORE

ആവർത്തിച്ചുഭിനയിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരിക്കലും പതിവില്ലാത്ത പോലെ വെട്ടിത്തീരിഞ്ഞു അവർ അകത്തേക്കു നടന്നു മറയുന്നതായാണ് കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്. അവളും പെണ്ണിനായിരിക്കുകയാണ്. എനിക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ അവർക്കു പ്രയാസം തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ തൊന്നാനും തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ലല്ലോ! പിന്നെ എന്തിന് പിണങ്ങണം? അങ്ങനെയൊന്നല്ലോ പതിവ്. എത്രയോ സിനിമകൾ കണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിലൊന്നും ഇങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കാറില്ല. പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം അവർ അവനെ തള്ളിമാറ്റിയിട്ട് ഒരൊറ്റ ഓട്ടം ഓടുന്നതു കാണാം. പിന്നെ കട്ടിലിൽ കമഴ്ന്നുകിടന്ന് തേങ്ങിത്തേങ്ങി കരയുന്നു. അവൻ പാവത്താൻ ഒന്നൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ അമ്പരന്നു പോകുന്നു. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അതേ പടി പകർത്തുന്നതാണല്ലോ ചലച്ചിത്രങ്ങൾ. അതോർത്തപ്പോൾ അല്ല സമാധാനമായി. ഒട്ടവിൽ എല്ലാം നാദസ്വരവാദ്യങ്ങളോടുകൂടിയ മംഗളമായി പര്യവസാനിക്കും. പെണ്ണിനായിരുന്നവർ രണ്ടുപേരും കൂടി കൈകോർത്തുപിടിച്ചു ഒരു തകർപ്പൻ പാട്ടുപാടും... അതാണല്ലോ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യം! വീണ്ടും അകത്തുകയറി വിളക്കുണച്ചു കിടന്നു. വളരെനേരത്തേക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ എന്തുകൊണ്ടാണ് മിണ്ടാതെ നിന്നത്. ഇത്രമാത്രം വിരോധം തോന്നത്തക്കവണ്ണം തൊന്നെത്തപരായമാണ് ചെയ്യുപോയത്? ഇനി അവർ ഒരിക്കലും മിണ്ടിയില്ലെന്നു വരുമോ. അങ്ങനാണെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തിന് ജീവിക്കണം. ചിന്തകൾ ഒന്നൊന്നായി അങ്ങനെ തൊരപ്പനെയെങ്കിലും പൊരണ്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അർദ്ധരാത്രിയെ അറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഗാന്ധി പീക്കിന്റെ മുകളിൽ മണിച്ചുഴങ്ങി. മൂത്രമൊഴിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ ഒന്നുകൂടി പുറത്തുപോയിട്ട് മടങ്ങിവന്നുകിടന്നു. പിന്നൊന്നു മറഞ്ഞില്ല.

അതിരാവിലെ അയലത്തെവിടയോ പടക്കംപൊട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് ഞങ്ങളുണർന്നത്. മുണ്ടു മുറിക്കി ഉടുത്തു ചുവരിലെ ഞണിയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന ഷർട്ടുമെടുത്തിട്ട് ഒട്ടും ചെയ്യാതെ ഒരൊച്ചിനെപ്പോലെ വാതിൽതുറന്ന് പുറത്തുറങ്ങി. താഴത്തു നാലുകെട്ടിന്റെ നടുക്ക് ഒരു മെഴുകുതിരികത്തിച്ചുവെച്ച് അതിനടുത്തു വെട്ടുകൂടിയിരുന്ന കട്ടികൾ പടക്കം പൊട്ടിച്ചു കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അവളെപ്പോലും അവിടെ എവിടെയും കണ്ടില്ല. വെടിമരുന്നുന്റെ മണംപുരണ്ടു നിമിഷങ്ങൾ തുഷാരമെടുത്തതിന്റെ കളിരേറ്റു കിട്ടിക്കിടന്നിട്ടു നിങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവ ഞങ്ങളുടെ ശരണവിടയോ ചൂന്നുകൂടി വട്ടമിട്ടിരുന്നു തീ കായുന്നതിന്റെ അരണ്ടശോണിമയിൽ പൂർവ്വാംശരത്തിന്റെ പടിപ്പുറത്തു കാത്തുനിന്നിരുന്ന പൊൻപുലരിയുടെ കവിളിണകൾ തുടുത്തു. ദീപാവലി! നല്ലൊരു ദിവസം. പക്ഷേ ഞാൻ തികച്ചും അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. എന്റെ ദൃഷ്ടികൾ സദാസമയവും ആ ടെറസ്സിലും അതിന്റെ പരിസരങ്ങളിലും പരത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പടിപ്പുറത്തു കാത്തുനിന്നിരുന്ന പ്രഭാതം കളിച്ച് ഈറൻമാറി തൂവെള്ളപ്പടവയും കസുകവിണിയുമണിഞ്ഞു ഒരു കിടങ്ങി വരുന്നതായിരുന്നു. പിന്നെ മദ്ധ്യാഹ്നം വിരുന്നിനെത്തി. ഇരുണ്ടനിഴലുകൾ ചുരുളഴിച്ച് കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വയസ്സനായ സായാഹ്നം വടികത്തി പതുകെപ്പതുകെ പടിക്കത്തോ അതിർത്തികയറി വരുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. വയസ്സന്റെ പിന്നാലെ മകളും കറുത്തവളെങ്കിലും അവർ സുന്ദരിയായിരുന്നു. ചന്ദനക്കുറിതൊട്ട മുടിയിൽ മുല്ലപ്പൂ ചാത്തിയ വെള്ളിപാദസ്സരങ്ങളുണിഞ്ഞ ഒരു മനോമോഹിനി. അവളുടെ കറുത്ത പട്ടുപാവാടയിലും പട്ടുപ്പിറ്റിലും നീായെ പളകുമണികൾ തു

നില്പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു ... വിദ്യകളെല്ലാം നിരന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. വൈകാരികതയെല്ലാം നിലനില്പില്ല. പക്ഷരവയും അമിട്ടു കളം പടക്കങ്ങളും നാലുപുറവും പൊട്ടി യെറിഞ്ഞു.

എങ്ങും ആഹ്ലാദത്തിന്റെ തിമിർപ്പ് ആനന്ദത്തിന്റെ കോലാഹലം— ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഉന്മാദം. ആർപ്പവിളി— അട്ടമാസം—

ഗാന്ധിപീഠത്തിലെ അട്ടക്കളത്തളത്തിൽ ഞാൻമാത്രം ഏകാകിയായി ശോകമുക നായി ആ ചന്ദ്രോദയവും കാത്തുകൊണ്ട് കഴിച്ചുകൂടി.

പക്ഷേ എത്രനേരം കാത്തിരുന്നിട്ടും അതുമത്രം സംഭവിച്ചില്ല.

ആ ചന്ദ്രോദയം! അട്ടത്തദിവസവും അതുതന്നെയായി തന്ന സ്ഥിതി.

അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ അവേ അവശ നായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചെള്ളുകയറിയ നായയെപ്പോലെ ഞാൻ ആ പുറംതിണ്ണി യിൽതന്നെ അന്നമുഴവൻ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു.

ദീപാവലി ഒഴിവുകാലമായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്കൂളുകളും ഓഫീസുകളുമെല്ലാം അടച്ചിരുന്നു.

എവിടെ പോകണം? എന്തുചെയ്യണം? ഒന്നും ഒരു പിടികിട്ടിയില്ല....

അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ തകർച്ചയുടെ വക്കത്തോളം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഒരുനിമിഷംപോലും കാണാതിരിക്കാൻ വയ്യാതെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഞങ്ങൾ, ഒരു നോക്കുകണ്ടിട്ട് ഇന്നേക്ക് ദിവസം മൂന്നാകുന്നു!

നാലാംദിവസമാണ് എല്ലാവരെയും അമ്പരപ്പിച്ച ആ സംഭവമുണ്ടായത്.

രണ്ടുമൂന്ന് ആശാരിമാരും വീട്ടുമെണ്മന്റെ കാര്യസ്ഥനും കൈക്കൂടി ഞങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ചുമരിന്റെ മുകൾഭാഗം തരക്കോലുകൾകൊണ്ട് അഴിയിച്ചു മാറ്റാനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു.

“എന്ത്യാ ഇത്തരത്തിലി?” അന്ത്യം അമർത്താനാവാതെ രാമകൃഷ്ണൻ കാര്യസ്ഥനോടുചോദിച്ചു.

“എന്നമോ... എന്തൊക്കെ തെരിയാ

(41 -ൽനിന്നും തുടർച്ച)
ളായിരുന്നതിനാൽ അവ ആസ്വാദകരുടെ ആസ്വാദനശേഷിയുള്ള കരുത്ത് വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവം ശരിയ്ക്കുറിയാൻ വിഭിന്നവിധങ്ങളായ കോണുകളിലൂടെയുള്ള അന്വേഷണങ്ങളാവശ്യമാണ്. അപ്പോഴേ, ഒരു ഫോട്ടോ കാണുമ്പോഴെന്നതിനേക്കാൾ ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാം കാണുമ്പോഴെന്നപോലെ ദൃശ്യം കൂടുതൽ വിശദമായി മനസ്സിൽ പതിയുകയുള്ളൂ. പ്രശംസാർത്ഥകമായ പഠനങ്ങളും ഖണ്ഡനനിരൂപണങ്ങളും ഒരുപോലെ വായിച്ചുപഠിക്കുന്ന പുതിയ തലമുറ നിഷ്പക്ഷമായ വിലയിരുത്തലിന് ശക്തമാകുകയുണ്ടായു. ജിയുടെ കവിതയ്ക്ക് അത്തരത്തിലുള്ള വിലയിരുത്തലുകളുടെ ആരംഭം കുറിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഡോ: ബഞ്ചമിന്റെ “ജിയുടെ ഭാവഗീതങ്ങൾ” എന്ന ഗവേഷണഗ്രന്ഥം അതിനൊരുദാഹരണമാണ്.

(37 -ൽനിന്നും തുടർച്ച)
വൻ വെമ്പുന്നതു്. ആ വെമ്പലാണ് അവനെ സ്നേഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോളം ആനന്ദം, നിർവൃതി, എല്ലാം. ആ നിർവൃതിയിൽ ഇടയ്ക്കൊന്നു മുങ്ങിക്കളിക്കാൻ കഴിയുക എന്നതാണ് അനുവാചകനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോളം കാവ്യാസ്വാദനം. കളിമനുഷ്യന് അനുപേക്ഷ്യമായ ദിനചര്യയാണോ? കളിക്കാതെയും ജീവികൾ ഭൂമിയിൽ പുലരുന്നില്ലേ? ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചോദിക്കാം. പക്ഷേ, അതു മറ്റൊരു വിഷയമാണ്.

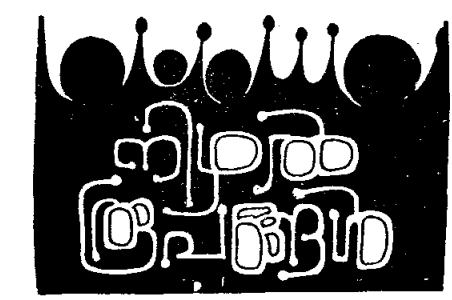
തു്. ഇക്കയ്ക്കിത് അനല്പകം തെരിയാതപോലെ അടച്ചുപോട ശൊല്ലിയിരിക്കുകയ്ക്ക് പെരിയവർ

“ഓ!”
ആ ‘ഓ! വെറും ‘ഓ’ ആയിരുന്നില്ല. അതിൽ കനത്ത അമർപ്പവും ദേഷ്യവും അലിഞ്ഞുചേർന്നിരുന്നു. പോരാത്തതിന് ഒരുതരം അപമാനവും.

ഒരൊറ്റ ദിവസംകൊണ്ട് ആ പണി തീർത്തിട്ട് പണിക്കാർ അവരുടെ പാട്ടിനുപോയി. (തുടരും)

നോവൽ 23 ബാലകൃഷ്ണൻ മാങ്ങാട്

കിറു ചാഞ്ഞുവീണ് തട്ടിയപ്പോൾ വിളഞ്ഞവയലുകൾ ഉലഞ്ഞു. കതിർമണികൾ കിലുങ്ങി. നെൽക്കുതിരകളുടെ ഭാരമുള്ള ചെടികൾ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ ചലനങ്ങളോടെ ഒരുവശത്തേയ്ക്കു തലചായ്ച്ചു.

കൊയ്ത്തിനിറങ്ങിയവരുടെ മനസ്സിലും ആഹ്ലാദം കതിരിട്ടു. ഇടഞ്ഞകയ്യിലെ ചെറാക്കത്തികൊണ്ട് പുറം ചൊരിഞ്ഞു്, കററക്കയർ വീശിക്കൊണ്ട് വെക്കച്ചി മുഖമനക്കുന്ന ചോയിച്ചി യോട് ചോദിച്ചു:

“എപ്പോടി നിങ്ങളു് പുത്തരി?”
“ഈ മുർച്ച കയ്ഞ്ഞിറുവേണം. നിങ്ങളോ?”

“ഞാങ്ങളും”. വെക്കച്ചി പറഞ്ഞു: “ഞാങ്ങളു് വേറെ നെല്ല് കിട്ടേണ്ടല്ലോ.”

കററക്കെട്ട് തലയിലേറ്റി കൈവീശി കതിച്ചവന അന്യ ശബ്ദംവെച്ചു:

“ബേഗം പോയ്ക്കോ ചുളച്ചോളേ, ബത്താനംപറഞ്ഞു് നിിക്കാതെ—”

“ഞാങ്ങൊ ബർത്താനം പറിവൊ നിങ്ങളെന്തെ ബെരുത്തം?” വെക്കച്ചി പരിവേിച്ചു.

“എല്ലാതും കേറിപ്പോയാലും നിങ്ങളെ കററ ബാക്കുവാം—”

“അയ്ൻ അമ്പോട്ടനോട് കററക്കെട്ടെട്ക്കേൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ—”

“ഒട്ടക്കം എന്റെതു്” തിരുമ്പാൻ ബരുന്നു് എന്നൊറ്റാ—”

“പോ അമ്പോട്ടാ—” വെക്കച്ചി.

ഒരു പാലമരത്തിന്റെ അത്രയും ഉയരവും ഉറക്കമുള്ള അന്യവിനനേരെ കൊഞ്ഞനം കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവർ കൊതു കഴിഞ്ഞു കണ്ടത്തിലിറങ്ങി നെൽക്കുറ്റി കൾ ചവിട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ട് വേഗം വേഗംനടന്നു. കടയ്ക്കുകിഴെ മെതിയടിപ്പുറത്തു് അപ്പോഴും സ്വാമി വരമ്പത്തു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അരികിൽ കാവലായി ജോലിക്കാർക്ക് നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടു് തടിമാടനായ ഈർച്ചക്കാരൻ രാമൻ. അയാളുടെ മുറത്ത ശബ്ദം കറററമീതെ ചിതറിവന്നു. പെണ്ണുങ്ങളെന്നോക്കി അയാൾ ഇടയ്ക്കിടെ പുളിച്ച തൊറി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് സ്വയം ആനന്ദിച്ചു ചിരിച്ചു.

ഒരു കാര്യക്കാരൻ വന്നിരിക്കുന്നു. വെക്കച്ചി കററകൾ പെറുക്കിക്കെട്ടുമ്പോൾ നിന്നു. അഹംഭാവം. റാക്ക കടിച്ചു മരിച്ചുപോക്കിരിത്തംകാട്ടിനടന്ന ആളായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ സ്വാമിയുടെ കാലുനക്കി വലിയ വമ്പൻ ചമയന്നു. ഇത്രയും കാലം മാളികവീട്ടുകാരുടെ ഉപ്പും ചോറും തിന്നു് അവർക്കു കാവൽക്കിടന്ന കൊട്ടനും മുപ്പനും സ്ഥാനമില്ലാതായി.

അല്ലെങ്കിലെന്താ; ആ താവോട് മുടിഞ്ഞു. പഴയ പ്രതാപം അസ്തമിച്ചു. ദാനം നിലച്ചു. എവിടെനിന്നോവന്ന ഒരു സ്വാമി എല്ലാം കൈവശമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കാവിയുഴുത്ത ഒരു കള്ളത്താടിക്കാർ...കുമാരേട്ടൻ അയാൾ മാട്ടുവെച്ചു. കൌസല്യത്തെയ്ക്ക് കൈവിഷം നൽകി. ഒരു നാട് സ്വന്തമാക്കി. ഇപ്പോൾ പെരുവഴിയിലറങ്ങി നടക്കാൻ പേടി. അവിടെയൊക്കെ അയാൾ മാട്ടു വെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലോ?

പൊക്കനാ രണ്ടു മലികളും കണ്ടുമുറിച്ചു കടന്നുവന്നു. അവർ സ്വാമിയുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി. പൊക്കൻ മുതുകു കനിച്ചു വണങ്ങി. വായയ്ക്കു കൈപൊത്തി:

“അടിയൻ—”
 “ഈ?” സ്വാമി ഉണ്ടു കണ്ണുകൾ എടുത്തറിഞ്ഞു.
 “അടിയൻ—” പൊക്കൻ വീണ്ടും തൊഴുതു.
 “പറഞ്ഞോ, എന്തുവേണം?”
 “ഇതാണു കറ—” മടിച്ചമടിച്ചാണ് പൊക്കൻ മിണ്ടിയത്.
 “ഹ, എരപ്പേ,” സ്വാമി ആട്ടി. അയാളുടെ മുഖം വലിഞ്ഞു മുറുകി. കണ്ണുകൾ ആളി. നിങ്ങളുടെ കടഞ്ഞുതെറിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സ്വാമി മുണ്ടു: “ഇതാണു വന്നിരിക്കുന്ന അല്ലേ? നാണമില്ലല്ലോ നാക്കുകൾ—”
 പൊക്കന്റെ മുഖം കനിക്കുന്നു. മലികൾ മുഖം തിരിച്ചു. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ടുവന്നുവീണു. ആരും തങ്ങളെ ഇതിനുമുമ്പു ഇങ്ങനെ അപമാനിച്ചിട്ടില്ല. തെയ്യക്കാരനെ ആദരവും ഭയവും തങ്ങൾക്കു എന്നും ലഭിച്ചുപോന്നു. ഇതു സഹിക്കാൻ പറ്റില്ല... ആളുകളൊക്കെ തങ്ങളെതന്നെ നോക്കുന്നു—
 പൊക്കൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി മുഖമുയർ

ത്താൻ ശ്രമിച്ചു. അയാൾ തൊണ്ടയിൽ നിന്നു വാക്കുകൾ ഞെക്കിത്തെറിപ്പിച്ചു.
 “ഞാങ്ങളെ അവകാശമാണ്...”
 “മണ്ണാകട്ടെ—” സ്വാമി വിജിഗീഷുവിനെപ്പോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “ഞാൻ ഒരവകാശവും ആർക്കും തരാൻ പോകുന്നില്ല. കഴിവുള്ളവർ പിടിച്ചുവാങ്ങിക്കോ—”
 പൊക്കനും മലികളും വന്നവരമ്പത്തുടതന്നെ മടങ്ങി.
 വെറുംകൈയോടെ അവർ തിരിച്ചു പോകുന്നത് ചെന്നിയൻ നോക്കിനിന്നു. അവളെ അയാളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ആർക്കും ഇവിടെ മനസ്സുവെച്ചില്ല. തലകനിക്കാനേ എല്ലാവർക്കുമായി. ചെന്നിയൻ വിചാരിച്ചു. ഒന്നുകിൽ ചോദിക്കാൻപോകരുത്. പോയാൽ കിട്ടാത്തതു കിട്ടിയിട്ടേ പോരാവൂ...
 തങ്ങൾക്കു ചോദിച്ചതു കിട്ടുമോ? അറിഞ്ഞുകൂട. ചിലപ്പോൾ സ്വാമിയുടെ മനസ്സ് ഇളകിക്കൂടെന്നില്ല. കാരണം അടിയന്മാരെ മാറിനിർത്തിയാൽ കൊയ്തുതിർക്കാൻ ഒരുപാടുദിവസം വേണ്ടിവരും. അപ്പോഴേക്കു വെയ്ലത്തു നെയ്തുകൾ ഉതിർന്നുതുടങ്ങും. അതുവലിയ നഷ്ടമായിരിക്കും.
 പഴയ നിയമങ്ങളൊക്കെ പോയി. ആ നല്ല നാളുകൾ ഇനി തിരിച്ചുവരില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് കൂലിയെക്കുറിച്ച് തർക്കമുണ്ടായിച്ചത്. മുമ്പു തന്നെ കൂലി വാങ്ങിക്കുകയായിരുന്നു പതിവു. അതിൽ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. കാരണം പണിയില്ലാത്തപ്പോഴും മുറയ്ക്കു കൂലികിട്ടും. കലാണത്തിനും അടിയന്തിരത്തിനും സഹായിക്കും. സുഖക്കേട് പിടിച്ചെടുത്ത് മരുന്നിനു പണം നൽകും. മാളികവിട്ടിൽ പോയി പറയുകയേവേണ്ടൂ.
 പക്ഷേ സ്വാമി ചതിച്ചു. കഴിഞ്ഞ കർക്കിടകത്തിൽ അയാൾ ഒന്നും തന്നില്ല. ഭാര്യയും തങ്ങളെ വിരിഞ്ഞു മുറുകുകയായിരുന്നു. പകർച്ചപ്പനി വിഷപ്പാനുപോലെ അടിയന്മാർക്കിടയിൽ ഇഴയുകയായിരുന്നു. ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല.
 ഇപ്പോൾ വലിയ ആവശ്യങ്ങളൊന്നുമില്ല മുന്നോട്ടുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റു

ജാതിക്കാർക്കു നൽകുന്ന കൂലിയും പദവും നൽകണം. അതേ വേണ്ടൂ. എങ്കിൽ കണ്ടത്തിലിറങ്ങാം.
 പക്ഷി വയറുമായി തങ്ങൾക്കു പണിയെടുക്കാനാവില്ല.
 അടിയന്മാരും അടിയന്തിരങ്ങളും എല്ലാം ചെറാകത്തുകളും കററക്കയറുകളുമായി വയൽക്കരയിലെ പുളിമരത്തിനു ചുവട്ടിൽ നിൽപ്പുണ്ട്. തങ്ങളുടെ കാലുകളെ ബന്ധിച്ചുനിർത്താൻ അവർ പണിപ്പെട്ടു. വിളഞ്ഞ വയലുകളുടെ വിളികേട്ടു അവർ തരിച്ചു. അവർക്കു കണ്ടത്തിലിറങ്ങണം; നെൽക്കറകൾ അരിഞ്ഞുകൂട്ടണം. ഓരോരുത്തരും ആശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അടുത്തനിമിഷം സ്വാമി വിളിക്കും; അടുത്ത നിമിഷം...
 പക്ഷേ, ആരും അവരെ തേടിവന്നില്ല. ക്ഷമകെട്ടപ്പോൾ മൂപ്പൻ നടവരമ്പിറങ്ങിനടന്നു. നെൽക്കറകൾക്കിടയിൽ സ്വാമിയുടെ മുന്നിൽ അയാൾ ഓച്ചാനിച്ചുനിന്നു.
 “ഈ?” എന്താ?” സ്വാമി ഒരു കീടത്തെയെന്നപോലെ അയാളെ നോക്കി.
 “ഞാങ്ങളും മരണം. ഞങ്ങളും വരണം—” മൂപ്പൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.
 “വേണ്ട. ആരും വേണ്ട,” സ്വാമി ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലെ ഗർജ്ജിച്ചു: “നിങ്ങളില്ലാതെയും ഇതു നടക്കുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ—”
 “ഞാണൊ ബരാം—” മൂപ്പന്റെ ശബ്ദത്തിൽ നിസ്സഹായതയുടെ ചില്ലുകൾ ഒടിഞ്ഞുവീണു.
 “വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?—”
 “ഞാണൊ നട്ടതാണ്,” മൂപ്പനും ഞങ്ങളെ കൂട്ടണം” മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ എവിടെനിന്നോ മാന്ത്രിയെടുത്ത അല്ലം ആവേശത്തോടെ മൂപ്പൻ മുറിവിൻ.
 “തെമ്മാടി—” സ്വാമി അലറി: “നട്ടതിനുള്ള കൂലി അന്നുതന്നെ കടന്നു പോയ്ക്കോ ഇവിടെന്നു—”
 മൂപ്പന്റെ ശിരസ്സ് വീണ്ടും കനിക്കുന്നു. സ്വാമി വിരൽചൂണ്ടിയ വരമ്പിലൂടെ മൂപ്പൻ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. പുളിമരച്ചോട്ടിലെത്തിയിട്ടും അയാളുടെ മുഖം ഉയർന്നില്ല. ആരോടും ഒന്നും പറഞ്ഞുമില്ല. അയാളുടെ മനസ്സ് തേങ്ങിക്കൊണ്ടു നിന്നു.
 (തുടരും)

പുസ്തക സമ്മാനപ്പൊതി

നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്ത് !

താഴെ കൊടുത്ത വിലയ്ക്ക് നിങ്ങൾ ഇഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ വാങ്ങുമ്പോൾ ഒരു പുസ്തക സമ്മാനപ്പൊതി ലഭിക്കുന്നു.

10 രൂപയ്ക്കു വാങ്ങുമ്പോൾ	3 രൂപയുടെ സമ്മാനപ്പൊതി
25 രൂപയ്ക്കു വാങ്ങുമ്പോൾ	7 രൂപയുടെ സമ്മാനപ്പൊതി
50 രൂപയ്ക്കു വാങ്ങുമ്പോൾ	15 രൂപയുടെ സമ്മാനപ്പൊതി
100 രൂപയ്ക്കു വാങ്ങുമ്പോൾ	40 രൂപയുടെ സമ്മാനപ്പൊതി
200 രൂപയ്ക്കു വാങ്ങുമ്പോൾ	100 രൂപയുടെ സമ്മാനപ്പൊതി

പുസ്തക സമ്മാനപ്പൊതിയിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഏതു പുസ്തകവും തിരഞ്ഞെടുക്കാം. പൂർണ്ണ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്ക് പാമെ കേരളത്തിലെ എല്ലാ പ്രസാധകരുടേയും പുസ്തകങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ടൂറിങ്ങു ബുക്ക് സ്റ്റാളിൽ ലഭിക്കാൻ വേണ്ടത്ര സ്റ്റോക്ക് ഞങ്ങൾ കരുതിയിട്ടുണ്ട്.

പൂർണ്ണയുടെ ഏതാനും ചില പുസ്തകങ്ങൾ

നോവൽ

കർമ്മബന്ധനം	
പി. വി. തമ്പി	13 00
നഞ്ചു, രാജൻ ചിന്നത്തറ	15 00
പട്ടുനൂൽപ്പുഴുക്കൾ	
പാങ്ങിൽ ഭാസ്കരൻ	5 50
വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ	
സരോജിനി ഉണ്ണിത്താൻ	7 00
വിന്യാസം, ബുദ്ധദേവഗുഹ	15 00
ഒരാളിപ്പാതകൾ	
സി. രാധാകൃഷ്ണൻ	20 00
ശൂതരി	10 50
അഗ്നി	7 50
കൊമ്പൻസാവ്	
കെ. ജി. സേതുനാഥ്	8 00
ചെമ്പവിഴം, യു. എ. ഖാദർ	10 00
ഫർണസ് ഉൾമിള	
ബാലകൃഷ്ണൻ	10 00
കയ്പ്	15 00
മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ, പേരുകാട്	23 00
മാറിവെച്ച തലകൾ	
തോമസ് മാൻ	10 00

ഡോ. രാജിയുടെ മരണം (ഡി)

കോട്ടയം പുഷ്പനാഥ്	6 00
അരിപ്രാവിന്റെ പ്രേമം	
യു. എ. ഖാദർ	10 00
നീ ഭൂമിയുടെ ഉപ്പാകുന്നു	
കാനം ഇ. ജെ	12 00
ദത്തുപുത്രൻ	15 00
പാതിരാത്രി	22 00
ഹിപ്പി, ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ	
തിരുവഴിയോട്	10 00
കാനൽജലം ജി. വിവേകാനന്ദൻ	20 00
വീട്, ഗംഗാധരൻ	7 50
ചിലന്തിവല	
പോൾ ചിറക്കരോട്	18 00
ഈ നായ്ക്കളുടെ ലോകം	
കാക്കനാടൻ	
കുടിനീർ, വി. കെ. എൻ.	5 00
മഞ്ഞ, എം. ടി	6 00
അടയാപിക, കാനം	20 00
തീരം തേടുന്ന തിര, കാനം	10 00
ഉത്തരകോളനി	
മാടമ്പ് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ	8 00
അന്ത്യവിധി	
കെ. എക്സ്. ആന്റോ	12 00

ഓർമ്മകളേ വിട, ശ്രീജിത്ത്	10 00
(ഷേംസ്, മാടമ്പ് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ	12 00
അറിയാത്ത വഴികൾ, സേതു	17 00
രാഗപൂജ, ജി. വിവേകാനന്ദൻ	15 00
ചഞ്ചല, ഏകലവ്യൻ	8 00
എന്തു നേടി	22 00
വഞ്ചിക്കുന്ന പതി	
എം. സുകുമാരൻ	14 00
മിസിസ് മേനോൻ	
യു. എ. ഖാദർ	8 00
സ്വപ്നലോകം (ഡി)	
നീലകണ്ഠൻ പരമാര	11 00
ദി ഇൻവെൻഷൻ, ജോർജ്	11 00
പനിനീർചാലകൾ, ശ്രീജിത്ത്	7 00
ശൈത്യം	4 00
ഉടലുള്ള നിഴലുകൾ	
ഇബ്രാഹിം	2 00
ഒരു ത്യാഗിയുടെ കഥ	
എൻ. എൻ. കടത്തനാട്	7 00
താഴ്വരകൾ, കോവിലൻ	20 00
അമ്മിണി, ഉറുബ്	18 00
ഇരുട്ടിന്റെ ഇതളുകൾ	
പി. എ. ദിവാകരൻ	8 50
ഋതുസന്ധി	
കെ. എൻ. മോഹനവർമ്മ	7 00
എ മൈനസ് ബി. കോവിലൻ	6 50
വനികൾ തേടി	
കലവൂർ രാധാകൃഷ്ണൻ	3 75
ഗതി, പന്തനൂർ ഭാസി	3 25
പുവന്ന വിദ്യാലയകുളം	
അഞ്ചാം പന്തി	
മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണൻ	6 00
പുഴികൾ	
സരോജിനി ഉണ്ണിത്താൻ	7 00
ജോസഫിന്റെ രാമസ്വയം	
കെ. എം. പീറ്റർ	4 50
പഞ്ചമുഖവർത്തികൾ	
വി. കെ. ഭാമ	5 75
ഒരന്തൻ, കോവിലൻ	7 00
കാട്ടുമക, കാനം	20 00

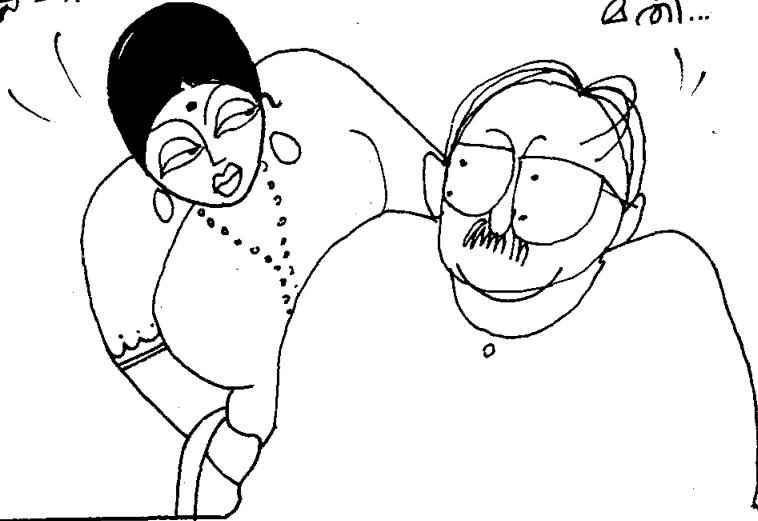
മൽസ്യഗന്ധി	
കെ. ജി. സേതുനാഥ്	16 00
നാലുകെട്ട്, എം. ടി	16 00
കാലന്റെ കാമിനി	
നീലകണ്ഠൻ പരമാര	12 50
ജെ.സി.സ്വാൻ	
എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ	7 50
തിമുർ,	8 00
ഹിമാലയം, കോവിലൻ	9 00
വേദാന്തികസം	
കെ. പി. ശശിധരൻ	1 75
അവൾ ലക്ഷ്മിയോ മേരിയോ	
കെ. എം. പീറ്റർ	4 50
അപംഗം, ബാലകൃഷ്ണൻ	12 00
സൂര്യനായുതി	
രഘുനാഥ് പാലേരി	10 00
ശാപം	
കെ. എൻ. മോഹനവർമ്മ	3 75
ദുഃഖിതർക്ക് ഒരു പുരമം	
പുനത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ള	10 00
നീലനിലപ്	
പാവുണ്ണി തൈക്കാട്	3 00
ജീവിതം, പേരുകാട്	7 00
കാണിച്ചായ എണി, പേരുകാട്	7 00
വേദാന്തികളുടെ ഗാനം	
പ്രഭാവതി	6 00
പാതാളം	
മാടമ്പുകുഞ്ഞുകുട്ടൻ	4 50
അഹല്യ, ബാലകൃഷ്ണൻ	6 00
സ്വർണ്ണ രത്നം	9 00
സുഷ്മി, സ്മിതി, സംഹാരം	
ഗോപി, ഉക്കാട്ടൂർ	8 50
പന്തലായനിലേക്ക് ഒരു യാത്ര	
യു. എ. ഖാദർ	5 00
എന്തോ മഹാനുഭാവമു	
മാടമ്പു കുഞ്ഞുകുട്ടൻ	8 00
ഉൻമാമിനി, കാനം ഇ. ജെ.	10 00
അനുഭൂതികളുടെ ലോകം	
നന്തനാർ	4 50

Touring Book Stall
COURT ROAD, CALICUT. Ph: 74025

ഡോക്ടർ...
ഗർഭധാരണം നടത്തിയത്
ദർശനാവിൻ ഇഷ്ടമല്ല...
അദ്ദേഹമറിയാതെ നടയാൻ
വല്ല മാർഗ്ഗം കണ്ടോ...

റാടിയാൻ
മരി...

മുമ്പോ
പിമ്പോ...

പകരം

കഥ

ഞങ്ങളുടെ കൃഷ്ണപുരം ഗ്രാമത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ റെറപ്പെടൽ അനുഗ്രഹമാണ് കായലിന്റെ കിഴക്കേക്കരയ്ക്കടുത്ത്, എത്രോ മറ്റു ചിന്തകളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നപ്പോൾ ദൈവം പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ ഓലാറുപോലെ വളഞ്ഞു പരന്നുകിടക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ നാട്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, മറുനാടിന്റെ ഒഴുക്കിൽപെടാതെ സസന്തോഷം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്.

രഹസ്യമായി പറയാം. ഭഗവാൻ ശ്രീ അയ്യപ്പനും കുറെ നാളായി ഞങ്ങളുടെ അമ്പലത്തിലാണ് സ്ഥിരവാസം.

ആധുനിക യന്ത്രയുഗത്തിന്റെ ശാപങ്ങളൊന്നും ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിനെ തീണ്ടാൻ ഞങ്ങൾ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും, പ്രബുദ്ധരായ ജനത എന്ന നിലയ്ക്ക് അത്തരം വിപത്തുകളെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ തുലോം ബോധവാന്മാരും ജാഗ്രതയും ആയിരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽവരുന്ന വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്, മറുനാട്ടിലാകെ, പ്രത്യേകിച്ചും കായലിന്റെ തെക്കും കിഴക്കും ജില്ലകളിൽ വിതരണം ചെയ്യുന്ന അരിയിലെ ജലാംശത്തിന്റെ ആധിക്യത്തെപ്പറ്റിയും, പഞ്ചസാരയിൽ മണൽ കടിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും ഉള്ള വാർത്തകൾ വരാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഞങ്ങളെ അവ നേരിട്ട് ബാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, ഞങ്ങൾ അതൊന്നും കാര്യമായി കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, രാത്രികാലങ്ങളിൽ കായലിലൂടെ പോലീസ് ബോട്ടുകൾ റോറുചുറ്റാൻ തുടങ്ങുകയും, കെട്ടുവള്ളക്കാരിൽ മനക്കട്ടിയില്ലാത്ത പലരും വള്ളം കരയ്ക്കുടുപ്പിക്കാതെ, കപ്പൽച്ചാലിലൂടെ നേരെ തെക്കോട്ട് യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ലേരം പരിഭ്രാന്തരായി.

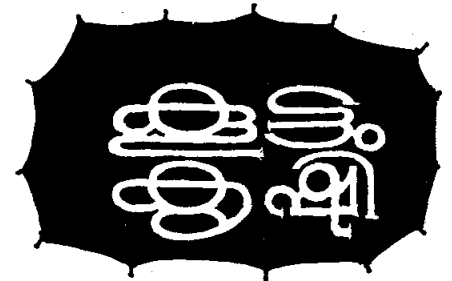
രണ്ടാഴ്ചയെ നിന്നുള്ള, റോറുചുറ്റൽ അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പോലീസ് അവരുടെ പാട്ടിനുപോയി. വള്ളക്കാർ സന്തുഷ്ടരായി രാത്രിതോറും പതിവുപോലെ വള്ളം പടിഞ്ഞാറേക്കടവിൽ അടുപ്പിച്ചു. അരിചോർത്തി വെള്ളമടിച്ചുകയറാനും, പഞ്ചസാരയിൽ മണൽ കലർ

ത്താനും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന വൈഷമ്യങ്ങൾ നീങ്ങി.

പ്രതിസന്ധി താൽക്കാലികമായി തരണംചെയ്തെങ്കിലും സ്വയം പര്യാപ്തതയില്ലാത്ത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഗതികേട് ഞങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. വൻശക്തികളുടെ ഔദാര്യത്തിലോ, കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയിലോ മാത്രം വിശ്വസിച്ചു എത്രകാലം ഒരു നാടിന് സ്വതന്ത്രമായിരിക്കാൻ കഴിയും?

പഞ്ചസാരയില്ലാതെ വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ജീവിക്കാൻ കഴിയും, പക്ഷേ അറിവില്ലാതെ പററുമോ?

അതുകൊണ്ട് ഒരു സാധാരണത്തിൽ

രീതി. മോഹനവർമ്മ

അമ്പലപ്പുറവിൽവച്ച് ഗ്രാമത്തിലെ മാനന്യന്മാരുടെ സദസ്സു ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഗാഢമായി ചർച്ചചെയ്തു സമയം, സഖാവ് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി പറഞ്ഞു.

നമുക്ക് മറുനാട്ടുകാരുടെ പിന്നിയാളുകളും ചെത്തപ്പനക്കിളമാകാതെ നമ്മുടെ മഹത്തം, പാവനവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം കാത്തുരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ അതിന് ഒരെയൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ.

ഞങ്ങളുടെ പ്രസിഡൻറും, സ്ഥലത്തെ പ്രധാന ജന്മിമുരാച്ചിയുമായ ശ്രീകൃഷ്ണ കുറുപ്പ് ചോദിച്ചു.

എന്താ? ഗോവിന്ദൻകുട്ടി പറ.

നമുക്ക് സ്വയംപര്യാപ്തത നേടണം. നമ്മുടെ നാടിന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾക്ക് മറുനാട്ടിലെ ഭീരുക്കളുടെ സമയവും, സൗകര്യവും കാത്തുനിൽക്കാനിടവരരുത്.

അത്രേ? നാട് കർഷകരുടേതായി പ്രഖ്യാപിക്കണം.

ഞങ്ങൾക്ക് കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ല. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി വിശദീകരിച്ചു.

കൃഷ്ണപുരം ഗ്രാമം കർഷകരുടെ രാജ്യമാണ്. നമ്മളെല്ലാം ഒന്നോർത്താൽ കർഷകരാണ്. കർഷകരെന്ന് നേരിട്ടു പാടത്തീറങ്ങി കൃഷി ചെയ്യണമെന്നർത്ഥമില്ല. ആശ്രിത കാർഷികമേഖലകളും കൃഷിയുടെ ബൃഹത്തായ നിർവ്വചനത്തിൽ പെടുന്നു. കടത്തുവള്ളത്തിൽ കർഷകരായ നമ്മളെ അക്കരയിക്കരെ കൊണ്ടുപോകുന്ന

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ചുറ്റും കൂടിയിരുന്നവരെ നോക്കി.

ഗഹനമായ കാര്യങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ പൊതുവെ ശാന്തരാണ്. വല്ലതും ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളുടെ അറിവില്ലായ്മ വെളിപ്പെട്ടുത്തേണ്ടിവരുമല്ലോ എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ഞങ്ങളി സമീപനം സ്വീകരിക്കുന്നത്.

പാപ്പിയും കർഷകരുടെ രോഗങ്ങൾക്ക് ഹോമിയോപ്പതി മരുന്ന് നൽകി ചികിത്സിക്കുന്ന വർക്കിസ്റ്റാറും കർഷകർക്കുവേണ്ടി അമ്പലത്തിൽ പുജ നടത്തുന്ന മാങ്ങിപ്പോററിയും കർഷകർക്ക് കട്ടൻകാപ്പിയും മുളകുവടയും നൽകുന്ന നമ്മുടെ നാണവും കർഷകരാണ്. കർഷകർക്കു കൃഷിചെയ്യാൻ ഭൂമി നൽകുന്ന കൃഷ്ണക്കുറുപ്പുപോലും കർഷകനാണ്. ഇവിടുത്തെ ജന്മി മുതലാളി പുരോഹിത കൂട്ടുകെട്ടുപോലും കാർഷികാധിഷ്ഠിതമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ നാട്ട് നമുക്ക് കർഷകരുടേതായി പ്രഖ്യാപിക്കണം.

ഞൊണ്ടില്ലാത്ത കാലിലെ മന്ത്രികൾക്കൊണ്ട്, ഈയിടെയായി പെട്ടെന്നു വിപ്ലവബോധം കൈവന്ന ഞൊണ്ടി മായവൻ പറഞ്ഞു.

സഖാവ് പറയുന്നത് ശരിയാ.

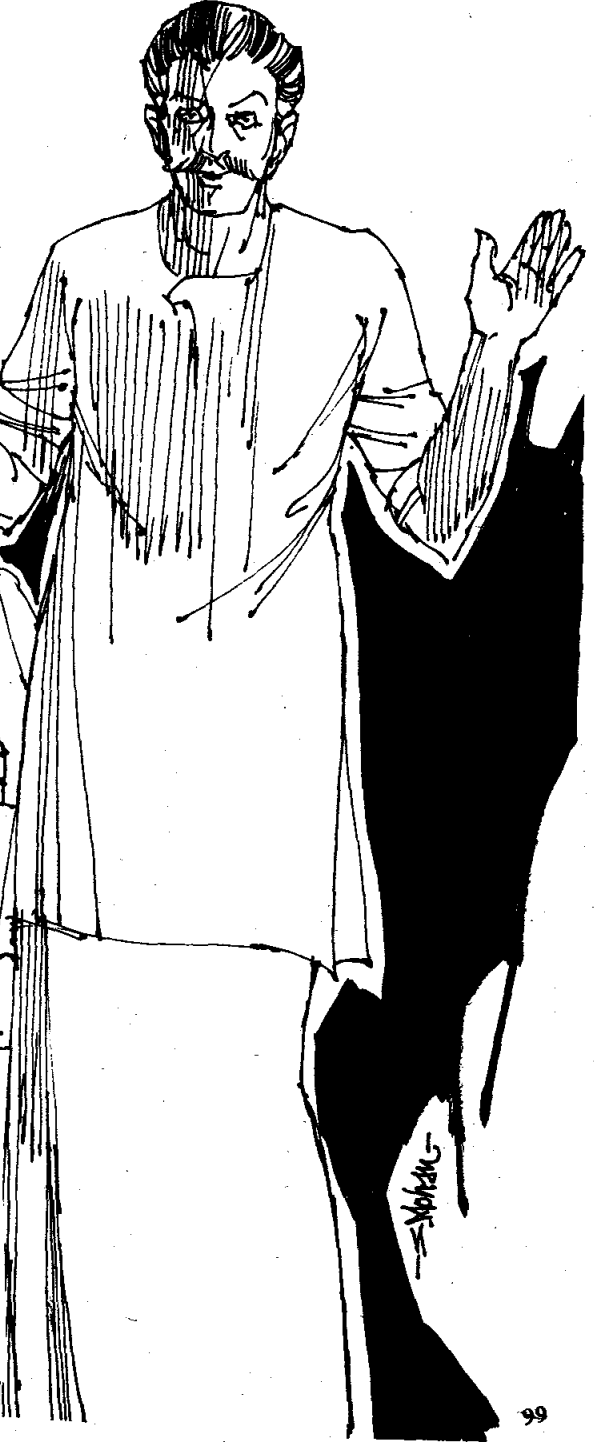
അറിവുള്ള സംഗതിയായാൽപോലും അത് പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ധൈര്യം വേണം. മുത്തവരോടും, ഇരുജനങ്ങളോടും ഉള്ളിൽ പുച്ഛം വേണം. അനസ്യതയായി ആശയങ്ങൾ വാക്കുകളായി മാറ്റാനുള്ള കഴിവുവേണം.

ഇവയൊക്കെ ഞങ്ങൾക്കു കമ്മിയായി

ജന. മാത്രവുമല്ല, ഗൗരവത്തിലിരുന്നാൽ നാം മിണ്ടിയില്ലെങ്കിലും കണ്ടുനിൽക്കുന്നവർക്ക് നമ്മോടു ബഹുമാനം തോന്നും. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സന്ദർഭത്തിനാതെ ഗൗരവത്തോടെ മൌനം പ്രകീർത്തിച്ചു.

കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് കാര്യസ്ഥൻ മാതൃപിള്ളയെ അർത്ഥംവച്ചു നോക്കി. സഖാവ് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ, സരളവും ജ്യോപും, അടിസ്ഥാനപരവുമായ ഇത്തരം പ്രസ്താവനകൾ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ അതിന്റെ പിന്നിൽ എന്തെങ്കിലും കാ

ണം. മാതുപിള്ള എന്നിക്കൊന്നുമാറിയില്ല. പക്ഷേ ചിലപ്പോൾ അയ്യപ്പനറിയുമായിരിക്കും എന്ന് ആകാശത്തേക്കും. അവലത്തിന്റെ നേരെയും രണ്ടുപ്രാവശ്യം ദൃഷ്ടികൾ വെട്ടിച്ച് തന്റെ നിസ്സഹായത പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

കേശവക്കണിയാൻ മാത്രം പറഞ്ഞു. എല്ലാം എന്ന് കണ്ടു പറഞ്ഞാൽ എനിക്ക് സമ്മതിക്കാനാകുന്നതില്ല. ഞങ്ങൾക്ക് പാടത്തിലിറങ്ങാൻ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. ഈ കവിടിയുള്ളിടത്തോളംകാലം. അയ്യപ്പനാണെ. ഈ കേശവനെ പാടത്തിലെ പണിക്ക് കിട്ടത്തില്ല. മൂന്നു തരം. അതു കുറച്ചുള്ളതുമതി എന്നിടം പിള്ളേർക്കും.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി കൈയുയർത്തി കേശവക്കണിയാനെ ശാന്തനാക്കി.

കണിയാൻ കർഷകനാണെന്നല്ല പറഞ്ഞത്. കർഷകരുടെ സമ്മതികളുടെയല്ലേ. കണിയാൻ ജാതകം നോക്കുന്നത്. അപ്പോൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു അംശമാണ് കണിയാൻ. സ്വാഭാവികമായും കണിയാനെയും കർഷകനെന്ന ബുദ്ധതയോടനുബന്ധിച്ചിരിക്കട്ടെ കൊണ്ടുവരണം, എന്നുമാത്രം.

പിന്നെ, എനോട് ഇമ്പായെടുത്ത് പാടത്തിറങ്ങാൻ നാളെ കണ്ടുതന്നെ കണ്ടതിന്റെ വിപ്ലവം വന്നുകഴിഞ്ഞു പറഞ്ഞാലോ?

ഞാൻ പറയുകയില്ല എന്നിടം പറയാൻ പറയുകയില്ല. മാത്രവുമല്ല. നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഇറങ്ങി കൃഷിചെയ്യാൻമാത്രം ഈ നാട്ടിൽ പാടങ്ങളുമില്ലല്ലോ.

നാട്ടിലാകെക്കൂടി. തോമ്മാച്ചന്റെ വാഴത്തോട്ടത്തിനടിയിലെ നെൽകൃഷി കൂട്ടാതെ ഏകദേശം പത്തേക്കുറിയിലമുണ്ടു്. അതുതന്നെ പാടം എന്ന് പറയാൻ പറയുകയില്ല. പണ്ടു് കായൽകയറിക്കിടന്ന കുറെ താഴ്ന്ന ആ സ്ഥലത്തു് വരമ്പു് കെട്ടി തെങ്ങിൻതൈവച്ചു. വരമ്പിനുവേണ്ടി മണ്ണെടുത്ത സ്ഥലത്തു് ഇടക്കിടക്കു് തുരുത്തുകൾപോലെ മൺകൂനകളുണ്ടായിരുന്നതു് നിരത്തി നെല്ലു് വീതച്ചു. ഓരോ കൂനക്കും, ഏകദേശം എട്ടടി നീളം, എട്ടടി വീതി കാണും. ഇത്തരം അനേകം കൂനകളിലാണ് ഞങ്ങളുടെ പാടം.

ഈ സ്ഥലം മുഴുവൻ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്റെ

താണ്. അദ്ദേഹം ഇവിടെനിന്നും കിട്ടുന്ന നെല്ലു് ഉണക്കിക്കുത്തിച്ചു് അവലത്തിൽ നിവേദ്യത്തിനു കൊടുക്കുന്നു. ഞങ്ങളുപയോഗിക്കുന്ന അരി, കൊച്ചിയിൽ നിന്നും രാത്രികാലങ്ങളിൽവരുന്ന വള്ളങ്ങളിൽനിന്നും ചോർത്തിക്കിട്ടുന്നതായതുകൊണ്ടു്, ദോഷമുള്ള അരിയാണ് അമ്പലത്തിലേക്കു് അതുപയോഗിക്കാൻ പാടില്ല.

കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ പിന്നെ എന്തിനാ നമ്മളിനാട് കർഷകരുടെതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്? അതുകൊണ്ടെന്നാ ഗുണം? തൊണ്ടി മാധവനാണ് ഉത്തരം പറഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ടെന്നാ, ദോഷം? കുറുപ്പുൻ പറ.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി വിശദീകരിച്ചു. ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിൽക്കിടന്ന ഒരു ശയം പാടത്തെന്നുയർത്തു്. നിങ്ങളിൽ ഭൂമിപക്ഷത്തിന്നു് അതു് നല്ലതെന്നു തോന്നിയാൽമാത്രം അംഗീകരിച്ചാൽ മതി. പക്ഷേ ഒരു കാര്യം നിങ്ങളെല്ലാം ഓർക്കണം. നാളെയല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരാൾ വിപ്ലവം തീർച്ചയായും രക്തരഹിതമായതോ, രക്തപകിലമായതോ എന്നതു് ജന്മിമുതലാളിത്ത പൌരോഹിത്യ കൂട്ടുകെട്ടിന്റെ നിലപാടുപോലിരിക്കുമെന്നുയർത്തു്. എന്തായാലും വിപ്ലവം അനിവാര്യമാണ്. അതു് വരാതിരിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന കാലഘട്ടമാണ് വിപ്ലവത്തോടു കൂടി ഇനി ആരംഭിക്കുന്നതു്.

കുറുപ്പു് അടുത്തിരുന്ന വർക്കിസ്റ്റാറിനോടു് ചിറ്റുപിറുത്തു. കലികാലമല്ലേ! എന്തൊക്കെ സംഭവിക്കാതിരിക്കും എന്നതാണ് അർത്ഥം.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി തുടർന്നു. അപ്പോൾ നമുക്കു നാട്ടിലും വിപ്ലവം വരുമെന്ന് നാം സമ്മതിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. അന്നു്, ഇപ്പോൾ ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നവരിൽ പലർക്കും വിപ്ലവാന്തര സുഖഭോജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാകുമോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷേ ഒരു കാര്യം തീർത്തു പറയാം. ലോകം മുഴുവൻ നമ്മുടെ വിപ്ലവത്തെ ഉറുനോക്കും. എന്നി

ട്ടു് ഭാവിചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തും. ഇതാണ് കർഷകരുടെ ആദ്യത്തെ വിപ്ലവമെന്ന്.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ശ്രോതാക്കളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. തൊണ്ടി മാധവനോഴിച്ചു് മറ്റൊരാളുമുണ്ടാകുമെങ്കിലും നിർവ്വികാരനായാണ്.

അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. ലോകത്തിൽ ഇന്നുവരെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള വിപ്ലവങ്ങളെല്ലാം സംഘടിത തൊഴിലാളിവർഗ്ഗമാണ് നയിച്ചതു്. ഇവിടെ നമ്മൾ ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കും. നമ്മുടെ വിപ്ലവം കർഷകരുടെ, കർഷകരാൽ, കർഷകർക്കുവേണ്ടി ഒരു പൂർണ്ണ കാര്യപരിഷ്കരണത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതായിരിക്കും.

നാട്ടിന്റെ അഭിമാനവും, അന്ത്യം, ശ്രേയസ്സും. കീർത്തിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഏതു നീക്കത്തിനും ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കും. കുറുപ്പു് പറഞ്ഞു.

ഇതിന്റെ വലിയ ആവശ്യമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ദോഷമൊന്നുമില്ലാത്ത നിലയ്ക്കു്, ഗോവിന്ദൻകുട്ടി പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് തകരാറൊന്നുമില്ല. എന്താ?

എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു. അന്നു് രാത്രി നാട്ടിലെല്ലാവരും ആദ്യത്തെ യുറക്കുകഴിഞ്ഞപ്പോഴും. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയുടെ വീട്ടിന്റെ കിഴക്കേ വരാന്തയിൽ നാടിനെ നന്നാക്കാൻ കച്ചയെടുത്ത പൗരന്മാർ ഉറങ്ങാതെ ഭാവിചരിപാടിക്കു് അന്തിമരൂപം നൽകുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നാട്ടു് കർഷകരുടെതെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ നാട്ടുകാർ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അടുത്തപടി കൃഷിഭൂമി കർഷകൻ എന്നതാണ്. നാട്ടുകാരെല്ലാം കർഷകരാണെന്ന വാദം നിലവിലിരിക്കുന്നിടത്തോളം നാട്ടിലെ ഭൂമിയെല്ലാം കർഷകരുടെതാണല്ലോ. എല്ലാ കർഷകർക്കും ഭൂമി എന്നതു് വിപ്ലവത്തിനുശേഷമേ പ്രായോഗികമാക്കാൻ പററൂ. അതിനിടയ്ക്കു് കർഷകരെ വിപ്ലവാന്തരം അവർഗ്ഗവുമകളായി മാറുവോഴുള്ള പ്രവർത്തനത്തിന്നു് സജ്ജമാക്കണം.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി പറഞ്ഞു. ഭൂമി കുറച്ചും, അത് വിതിച്ചെടുക്കേണ്ടവർ അധികവുമാകുമ്പോൾ ഒറ്റ മാർ

ഗ്ഗമേയുള്ള. എന്താ?

കൂട്ടുകൃഷി. പാടങ്ങൾ മുഴുവൻ എല്ലാവരുടെയും കൂടെയാണ്. എല്ലാവരും ചേർന്നു് കൃഷിചെയ്യുക. അതിന്റെ ഗുണം എല്ലാവരും ചേർന്നു് അനുഭവിക്കുക.

തൊണ്ടി മാധവനും, കമാരനും, അവിരാക്കുണ്ടും സമ്മതിച്ചു. അടയ്ക്കാക്കാരൻ മമ്മതുകുട്ടി മാത്രം സംശയം ഉന്നയിച്ചു.

ഇപ്പം കൂട്ടുകൃഷി നടത്താനാണെങ്കിൽ സ്ഥലം വേണ്ടേ? കുറുപ്പുൻ സമ്മതിക്കുമോ? ഇപ്പം സഖാവാണെങ്കിൽ, ഈ പറമ്പിൽ എല്ലാവരുംകേറി കൂട്ടുകൃഷിചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കുമോ?

പണിചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ, വിളവു് കൊണ്ടുപോകാൻ സമ്മതിക്കുമോ?

സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ, അത് വിപ്ലവം കഴിഞ്ഞു്. അതുവരെ, ഭൂമിപക്ഷത്തിനോടൊപ്പമല്ലേ, നമുക്കു് നീങ്ങാൻ പറയുകയുള്ളു.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി മുറുകാൻപൊതി തുറന്നു് നീക്കിവച്ചു് തുടർന്നു.

സ്ഥലത്തിന്റെ കാര്യവും ഞാൻ മനസ്സിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. നമുക്കൊക്കെയുള്ള പൊതുസ്ഥലമേതാണ്? അവിടെ കൃഷി ചെയ്തു് തുടങ്ങുക.

എന്താ പൊതുസ്ഥലം? അമ്പലപ്പുറം.

അമ്പലപ്പുറവിൽ കൃഷിയോ? പുതിയ ആശയങ്ങൾ പെട്ടെന്നു് ചാടി വരുമ്പോൾ പ്രബുദ്ധരായ സംഘടിത കർഷകവർഗ്ഗത്തിനുപോലും തെളുപ്പമുണ്ടാകും. അത് സ്വാഭാവികമാണ്.

അമ്പലപ്പുറവിൽ കൃഷിചെയ്യാനാകുന്നതില്ല.

അതെന്താ? അപ്പോൾ പിന്നെ വോളിയോൾ എവിടെ കളിക്കും?

ഉത്സവം നടത്തേണ്ടേ? തലച്ചുത്? വെടിക്കെട്ടു്. പ്രസംഗം? നാടകം.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയും അത്രയുഷ്ടമുണ്ടായിട്ടല്ല. ഈ നിർദ്ദേശം കൊണ്ടുവന്നതു്. പക്ഷേ, തദ്ദേശങ്ങളിലുടൊന്നുമേ ഏതു ജനതയും പൂർണ്ണ വിപ്ലവത്തിലെത്തി

ചേർന്നിട്ടുള്ള.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി അനായാസികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

ഞാൻ നിങ്ങളുടെ വികാരത്തെ മാനിക്കുന്നു. പക്ഷേ നിങ്ങൾ ഒന്നോർത്തുനോക്കൂ. എനിക്ക് വോളീബോൾ കളിക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്തതിനാലോ? വെടിക്കെട്ട് എന്നിങ്ങനെ പേടിയോണോ? കഥാപ്രസംഗം എന്റെ ജീവനാണ്. നാടകത്തിൽ ഞാനിനിയും അഭിനയിക്കാൻ തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ ഇത്തരം ചെറിയ ചെറിയ സുഖങ്ങൾ ഒരു ഉന്നതവും. മഹത്തുമാലയെക്കുറിച്ചുവേണ്ടി ത്യജിക്കാനുള്ള മനക്കരുത്തു നമുക്കു വേണം. നിങ്ങളോന്ന് ഓർത്തുനോക്കൂ! മറ്റൊട്ടിലെ ഓരോ വിപ്ലവത്തിനും എത്രയെത്ര മനുഷ്യരുടെ ചോരത്തുള്ളികൾ ചിന്തിയിട്ടുണ്ട്! ഇവിടെ നാം വേണ്ടെന്നുവരുന്നത എന്താണ്? വെറും ചില നൈമിഷികമായ രസാനുഭൂതികൾ.

പക്ഷേ, സഖാവേ...

ഞാൻ പറഞ്ഞുതീർന്നിട്ടില്ല. വോളീബോൾ കളിയുടെയും, കിളിത്തട്ടുകളിയുടെയും പരമമായ ലക്ഷ്യമെന്താണ്? ശരീരത്തിന് വ്യായാമം. മനസ്സിന് ആനന്ദം. നമ്മളെല്ലാവരും ടീച്ചറിനാണ് തുമ്പയെടുത്ത് കിളിയുപോൾ ഈ വ്യായാമവും ആനന്ദവും ലഭിക്കും മനസ്സിനെ അത്തരത്തിൽ പ്രേരിതമാക്കണമെന്നുള്ളത്. ബുദ്ധിമാ ചിന്താവലയത്തിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ് നമ്മുടെ മനസ്സുകൾ. അതിൽനിന്നുള്ള മോചനം. യഥാർത്ഥ കർഷകരായി നാം ചിന്തിക്കണം. വോളീബോൾ കളിക്കുമ്പോൾ ഒരു സർവീസ് പോയന്റ് കിട്ടുന്നതിലേയ്ക്കായോ അഭികാമ്യമാണ് ഒന്നെല്ലാതിരുന്നിടത് ഒരുമുട്ട കപ്പയുണ്ടാകുന്നത് ഇവിടെ സ്രഷ്ടി നടക്കുന്നു. കൂന്തലിൽനിന്ന് നാം പുതിയ ഒന്ന് സ്രഷ്ടിക്കുന്നു. പിന്നെ ഉത്സവം. അതിനെക്കുറിച്ച് നാം വ്യാകുലചിന്തരാകേണ്ട. നമുക്ക് വിപ്ലവം കഴിഞ്ഞാലും ആഘോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഇന്നത്തെക്കാലം കെങ്കേമമായിട്ട്. പക്ഷേ അന്ന് നാം പൗരോഹിത്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വാൽനക്കികളായല്ല പ്രവർത്തിക്കാൻ പോകുന്നത് നമുക്ക് വെടിക്കെട്ടുണ്ടാകാം. ബാലയുണ്ടാകാം. കഥാപ്രസംഗവും, ഗാനമേ

ളയും, സാധാരണപ്രസംഗവും, മൈക്കം, ലൈറ്റും എല്ലാമുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ അവ വിളവെടുപ്പിനോടോ, രക്തസാക്ഷിദാനത്തോടോ അനുബന്ധിച്ചായിരിക്കുമെന്നുമാത്രം. വിളവെടുപ്പു കഴിഞ്ഞ കൃഷിസ്ഥലത്ത് നമുക്ക് ഉത്സവം നടത്താം. കർഷകരായ നമ്മുടെ പാദങ്ങൾ കൊണ്ടായിരിക്കും. അന്ന് അടുത്ത വിളയ്ക്കുള്ള ഉദ്യമം മറിക്കൽ നടക്കുന്നത്.

ഞൊണ്ടിടായവനും, അവിരാക്കത്തും മേൽപ്പം കമാരനും സമ്മതിച്ചു.

അതുകൊണ്ട് അമ്പലപ്പുറവിൽ കൂട്ടുകൃഷി നടത്താനുള്ള പരിപാടിക്ക് നിങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര വീടുകളിൽ കയറി പൊതുജനാഭിപ്രായം സംഘടിപ്പിക്കണം. വിപ്ലവത്തിന് വിത്തുകൾ പാകേണ്ടത് മണ്ണിലാണ്, കർഷകരുടെ മനസ്സായ മണ്ണിൽ.

ആനന്ദവും ഉദ്ദേശജനകവുമായ വിപ്ലവാവേശത്തോടെ അനായാസികൾ സ്ഥലംവിട്ടു.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയ്ക്ക് സഹപ്രവർത്തകർ പോയിട്ടും ഉറക്കംവന്നില്ല.

നാളെ കൂട്ടുകൃഷിയെന്ന ആശയം നാടാകെ പടർന്നുപിടിക്കും. പിന്നെ വിപ്ലവത്തിന് വളരെക്കാലം കാത്തിരിക്കേണ്ട. റോയട്രിക്ക് അമ്പലത്തിനും, ദൈവത്തിനും ജനങ്ങളുടെ മേലുള്ള അധിശക്തവും ഇല്ലാതാകും.

തന്നെത്ത കാറ്റ്. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി കതകുചാരി പുറത്തിറങ്ങി.

നടന്നു നടന്നെത്തിയത് അമ്പലപ്പുറവിലായിരുന്നു.

രണ്ടുമനടി താഴ്ത്തിയാൽമാത്രം കപ്പയിടാം. ഇടയ്ക്കിടക്ക് തോട്ടുവാരിചേമ്പ് നടാം. കിഴക്കോട്ടു മാറി പച്ചക്കറിത്തോട്ടം. പടവൽ, പാവൽ, വഴുത. കര തെങ്ങുവെട്ടാം. അതു പക്ഷേ മെല്ലെ മതി വിളവെടുപ്പുസമ്പത്തിന് തെങ്ങുകൾ ഒരു ശല്യമായിരിക്കും.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി അമ്പലപ്പുറവ് വിജനമായിരിക്കുമെന്നാണ് കരുതിയിരുന്നത്. പക്ഷേ തൊട്ടു പിന്നിൽ കാൽപ്പെരുമാറാം കേട്ട് തെളിയിക്കുന്നു.

അയ്യപ്പനായിരുന്നു.

എന്താ, ഗോവിന്ദൻകുട്ടി! വലുതാണോയ്യപ്പന്?

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഒരുനിമിഷം ശങ്കിച്ചു. പറയണോ? അതോ, കൂട്ടുകൃഷി തുടങ്ങുമ്പോൾ സ്വയം അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടോ?

എത്രയൊക്കെയും ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ അറിയും. പിന്നെ ഇദ്ദേഹത്തിന് ചിലപ്പോൾ ത്രികാലത്തോളമുണ്ടെങ്കിൽ വിവരം നേരത്തെ, ഇപ്പോൾതന്നെ, അറിയാമായിരിക്കും, അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പറയാതിരിക്കുന്നത് ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ല. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളിവിടെ കൃഷി തുടങ്ങാൻ പോകുകയാണ്. കൂട്ടുകൃഷി.

എവിടെ?

അമ്പലപ്പുറവിൽ. ഈ പറമ്പിൽ.

അയ്യപ്പൻ മനഃമസിച്ചു.

നല്ലത്.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയ്ക്ക് അത്ഭുതമായി. അയ്യപ്പന് ഇതിൽ വിഷമമൊന്നുമില്ലേ?

എനിക്കെന്തിനാ വിഷമം? എനിക്കു സന്തോഷമല്ലേ? എന്റെ നാട്ടുകാർക്ക് കൃഷിയിലാണ് മോഹമെങ്കിൽ എനിക്കു തീർ വിഷമമൊന്നിനാ?

അപ്പോൾ ഉത്സവവും കൈ ഇല്ലാതാകും.

നന്നായി. ശരിക്കും കിടന്നുറങ്ങാൻ പററും. ഇപ്പോഴൊക്കെ ആ മൈക്ക് എടുത്തൊഴിയാൻ തോന്നും, ഉത്സവത്തിനിടയിൽ ചില രാത്രിലെ ബഹളം കേൾക്കുമ്പോൾ.

അമ്പലപ്പുറവിൽനിന്നും തിരിച്ചുനടക്കുമ്പോൾ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ചിന്താമഗ്നനായിരുന്നു.

ദൈവം എന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം അയ്യപ്പനെപ്പോലെയാണെങ്കിൽ, ആളെ സാധാരണ പ്രതിയോഗിയല്ല. മുരച്ചിയും പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ പിണിയാളുമാണെങ്കിലും, ബുദ്ധിമാനും, സഹൃദയനും കൈക്കൂടിയാണ്.

പണ്ട് വിപ്ലവം നടന്നിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ എപ്രകാരമാണോയെന്നോ, ദൈവത്തിനെ നേരിട്ടത്?

പക്ഷേ, അവിടെ അയ്യപ്പനായിരുന്നിരിക്കില്ല, ദൈവം.

അടുത്ത മൂന്നു നാളെ ദിവസങ്ങളിൽ കൂട്ടുകൃഷിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകളാൽ

മുഖരിതമായെന്നും ഞങ്ങളുടെ സാധാർണ്യങ്ങൾ.

ഒന്നാംതീയതി കാലത്തു്, കൂട്ടുകൂടിയുടെ ഉദ്ഘാടനദിവസം നാട്ടുനർന്നതു് ഉച്ചഭാഷിണിയിലൂടെ ഉയർന്ന സിനിമാ ഗാനങ്ങളും കേട്ടുകൊണ്ടാണു്.

നാട്ടുകാർ ധീരതയിൽ പ്രഭാതകർമ്മങ്ങൾ കഴിച്ച് തുവേസ്സുങ്ങളും ധരിച്ച് അമ്പലപ്പുറവിലേക്കോടി.

നാട്ടിലെ മിക്കവാറും എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അമ്പലപ്പുറവിൻ അതിരിട്ടു കററിയടിച്ച്.

ഈ മഹദ്സന്ദർഭത്തിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകം വാങ്ങിയ തൂമ്പ അയ്യപ്പക്ഷേത്രത്തിലെ തീർത്ഥം തളിച്ച് തുദ്ധിവരത്തി മാണിപ്പുററി ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയെ ഏൽപ്പിച്ചു.

രാജകാലത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ഉദ്ഘാടനം നടത്തേണ്ടതുകൊണ്ടു് ആദ്യംതന്നെ

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഒരു തൂമ്പാമണ്ണുകോരി ഒരുപചാരികമായി കൂട്ടുകൂടിയ്ക്കു് തുടക്കം കുറിച്ചു.

പ്രസിഡൻറ് ട്രഷ്യണറുപ്പിനു് എന്തോ കാരണവശാൽ അതിരാവിലെ പട്ടണത്തിലേക്കു് പോകണമായിരുന്നത്രെ. ജനികൾ പണ്ടെ സംഘടിത കർഷകവർഗ്ഗത്തിനെതിരാണെന്നറിയും. പക്ഷേ, ഇവിടെ കുറുപ്പു് കാട്ടിയതു് ഭീരുത്വമാണു്.

വിപ്ലവത്തിനു്, എതിരാളികൾ ഭീരുക്കളായാൽ അത്രയും നല്ലതു്, എന്തു് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി കരുതി.

പിന്നെ ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയോടെ യോഗം ആരംഭിച്ചു.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി കൂട്ടുകൂടിയുടെ ചരിത്രപരമായ അറിവാര്യതയെക്കുറിച്ചും, ഞങ്ങളുടെ നാടിനു് കൈവന്നിരിക്കുന്ന ഈ ഉൽക്കർഷകത്തെക്കുറിച്ചും, കണക്കുക

ളും, രേഖകളും ഉദ്ധരിച്ച് നീണ്ട പ്രസംഗം ചെയ്തു. അതിനുശേഷം, അവിരാജത്തു്, കമാരൻ, അടയ്ക്കാക്കാരൻ, ഫേതു്, ശങ്കരമ്മാ, കേശവക്കണിയാൻ, മുളകുവട നാണു, തുടങ്ങിയ മാനന്യന്മാർ ആശംസാപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. ഔസേ

പ്പാ, വേലുകുട്ടിയും സന്ദർഭോചിതമായ സിനിമാഗാനങ്ങൾ പാടി. മാതൃപിള്ളയും, വർക്കിപ്പാറും മംഗളാശംസകൾ കവിതാരൂപത്തിൽ വായിച്ചു. കാരാടി അമ്മാൾ പലതരം മൃഗങ്ങളുടെയും, പക്ഷികളുടെയും ശബ്ദങ്ങൾ അനുകരിച്ച് ശ്രോതാക്കളെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കി.

പത്തു മണിവരെ കാത്തുനിന്നിട്ടും കാരാടി അമ്മമ്മാളിന്റെ മിമിക്രിയല്ലാതെ മറ്റു രസകരമായ പരിപാടികളൊന്നും കാണാത്തതുകൊണ്ടും, കഞ്ഞികുടിക്കാനുള്ള സമയം അതിക്രമിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, ജനം ഉളക്കു് നാരായണൻ കൃതജ്ഞൻ പറയാനായി എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ, സാവധാനം താത്താങ്ങളുടെ വീടുകളിലേക്കു പോയി.

വെയിലിനു് നല്ല ചൂടു്. എല്ലാവരും തണുൽതേടി ചെല്ലെ നടന്നു.

തുമ്പയെടുത്തു രണ്ടുതവണ കിളച്ചപ്പോഴേക്കും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയും നല്ല ക്ഷീണം തോന്നി.

എന്തായാലും നല്ല തുടക്കമായല്ലോ എന്തു് സമാധാനിച്ച് അദ്ദേഹം ശേഷം പരിപാടികൾ അടുത്തദിവസത്തേക്കു മാറ്റിവച്ചു.

പിന്നത്തെ പ്രഭാതത്തിൽ പക്ഷേ, മൈക്കില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അമ്പലപ്പുറമ്പിൽ നാലഞ്ചു കാണികളും, കർഷകരായി ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയും, ഞൊണ്ടിമാധവനുമെ എത്തിയിരുന്നില്ല. മാധവൻ പറഞ്ഞു.

കമാരൻ കാലത്തെ വള്ളൊരെടുത്തു് പോയി. ഇന്നലെ കായലിൽ നല്ല കോളാരുന്ത. അവൻ ഇവിടെവന്നതു് നഷ്ടമായിന്നു്.

മ്മത്തോ? അയാൾ അടയ്ക്കേമായിട്ടു് നേരം പരവരാവെളക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അക്കരവിടിച്ചു. ഇന്നു് കുറുമ്മേൽ ചന്തയല്ലിയോ?

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി തുമ്പായെടുത്തു് നാലുപാടും നോക്കി.

എല്ലാവരും ഗോവിന്ദൻകുട്ടി കിളയ്ക്കുന്നതു് കാണാൻ കാത്തുനിൽക്കുകയായിരുന്നു.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി വാശിയിൽ അഞ്ചാറു തൂമ്പാ മണ്ണുകോരി.

അണപ്പു് വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, അന്നുണ്ടാതെ വലിയ വള്ളിക്കൊട്ടയെടുത്തു് നിൽക്കുകയായിരുന്ന ഞൊണ്ടിമാധവനെ നോക്കി.

ഞൊണ്ടിമാധവൻ, സാധാരണയല്ലാത്ത ഞൊണ്ടിക്കൊണ്ടു് കൊട്ട തുമ്പായ്ക്കടുത്തുവച്ചു.

ഇതിലോട്ടു് കോരിയിട്ടേതു്.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഞൊണ്ടിമാധവനെ അടുത്തുവളിച്ചു.

വാ. ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ടു്.

തുമ്പാ അവിടെത്തന്നെയിട്ടു് അവൻ നടന്നു.

കുറച്ചുനേരം കാത്തുനിന്നിട്ടും നേതാക്കന്മാരെ കാണാത്തതുകൊണ്ടു് കാണികൾ നിരാശരായി സ്ഥലംവിട്ടു.

അന്നു അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു് ഗോവിന്ദൻകുട്ടി അയ്യപ്പനെത്തേടി അമ്പലനടയിൽ ചെന്നു.

അയ്യപ്പൻ അമ്പലപ്പുറവിലേക്കു നോക്കി വിഷണ്ണനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അയ്യപ്പൻ, ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയെക്കണ്ടിട്ടും കുറച്ചുനേരത്തേക്കു് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല പിന്നെ ചോദിച്ചു.

എന്താ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി! കൂട്ടുകൂടി പരിപാടി എത്രത്തോളമായി? അയ്യപ്പനെന്താ, കളിയാക്കുകയാണോ? ഞാനോ! ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയെയോ!

അവരുടെയിടയിൽ നിശ്ശബ്ദത എത്ര നിമിഷങ്ങൾ തളുകെട്ടിനിന്നു.

പെട്ടെന്തു് തലയുയർത്തി ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ചോദിച്ചു.

നാട്ടുകാർ നന്നാകാതെ നമ്മളു് കിടന്നു് പാട്ടുപെട്ടതുകൊണ്ടു് ഒരു കാര്യവുമില്ല. ഈ നാട്ടുകാരെ നന്നാക്കാതെന്താ മാർഗ്ഗം?

അയ്യപ്പൻ ചിരിച്ചില്ല.

ഈ പ്രശ്നം, ഗോവിന്ദൻകുട്ടി, ലോകം ഉണ്ടായതുമുതൽ എല്ലാ നേതാക്കന്മാരും ചോദിക്കുന്നതാണു്.

—0—

NBS NEWS

ഗതഡ നാരദ ബ്രഹ്മപുരാണങ്ങൾ

മൂന്നു ഹോപുരാണങ്ങളുടെ ഗദ്യവിവർത്തനം

പുരാതന ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ കലവറയാണു് പുരാണങ്ങൾ. വേദേതിഹാസാദികളിലെ വിജ്ഞാനം സാധാരണക്കാർക്കു കൂടി സുഗമമാകുമാറു്, സർവ്വവിജ്ഞാനങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തി വിശദീകരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഭാരതീയപുരാണങ്ങൾ. ഇവയിൽ, സുപ്രസിദ്ധവും വൈവിധ്യമാർന്നവയുമാണു് ഗതഡപുരാണം, നാരദപുരാണം; ബ്രഹ്മപുരാണം എന്നീ മഹാപുരാണങ്ങൾ. വേദമുർത്തി തപോവിഷ്ണു പണ്ഡിതൻ ശ്രീനാഥ ശർമ്മ ആചാര്യ എഡിറ്റർ ചെയ്തു് ഹിന്ദിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആധികാരിക മലയാളവിവർത്തനം.

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു് ആഗസ്റ്റ് 15-നു്

വിവർത്തകർ: വി. ബാലകൃഷ്ണൻ, ആർ. ലിഖംദേവി

1800 ഓളം പേജ്—ഡെമി 1/2 സൈസ്—കാലിക്കോ ബയൻറിംഗ്.

ഓരോ വീട്ടിലും വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കേണ്ട അമൂല്യ ഗ്രന്ഥം

പൂർണ്ണവില 100 ക.

ഒരുമിച്ചപ്പോൾ 60 ക. തവണകളായി 65 ക. (10+15+20+20) ഉടനെ 10 ക. അടച്ചു് പേരു് രജിസ്റ്റർചെയ്യുക. എൻ. ബി. എസ്സിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളിലും എജൻസികളിലും നേരിട്ടു പണയമുണ്ടാകും. M. O. കോട്ടയത്തിനു്. ചെക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല.

നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ കോട്ടയം 686001

464/82-83

ഡോക്ടറുടെ സംസ്കാരം

ശുദ്ധജലതടാകമുള്ളതും മാനന്തവാടി സിംഹനതും ആയ ശാസ്ത്രാധികാരിയിൽ 'രാമനിവാസി'ൻ നിവസിക്കും കമലാസനൻ അവർകൾ അല്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് ഒരു കത്തു് അയച്ചിരിക്കുന്നു. (മുൻപൊരു കത്തു് അയച്ചതിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഒരു കത്തു് അയച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് എഴുതിയതു്.) കമലാസനൻ്റെ പൂർണ്ണമായ പേരു പി. കമലാസനൻ എന്ന്. വൈദ്യവൃത്തി. ലറർ ഹെഡ് അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ Dr. P. Kamalasanan M. B. B. S, D. T. M and H. ഇനി കത്തു് പകർത്തട്ടെ.

"Phone: Sasthamcotta—65 24—2—83

കൃഷ്ണൻനായർസാർ അറിയാൻ, സൂചിക: മലയാളനാട്ടു് ലക്കം-40

ഗർഭാശയത്തിനു സങ്കോചംവരുത്തും എന്നു ഞാൻ എഴുതിയതിലാണ് ഡോക്ടർ അശ്ളീലം കണ്ടതു്; അടക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത ധർമ്മരോഷം അതിൻ്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതു് അതുകൊണ്ടു് ഒട്ടും അസഭ്യമല്ലാത്ത ചൊരിച്ചിലിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം സാത്തപി കവിശ്രദ്ധി ആർജ്ജിക്കുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി പറയാത്ത ഞാൻ ആഭാസനമാകുന്നു.

ഒരു മെഡിക്കൽ അതോറിറ്റിയുടെ പ്രസ്താവമാണ് എൻ്റെ രചനയ്ക്കു് അവലംബം. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. "Histamine is produced by the decomposition of histidine and released in allergic reactions, that dilates blood vessels and reduces blood pressure, stimulates gastric secretions and causes contraction of the uterus"

കേരളത്തിലുള്ള വനിതാമാസികകളിലാകെ ശാസ്ത്രത്തിൻ്റെ പേരുംപറഞ്ഞു് സൈക്സ് വർണ്ണിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ

ഇതു് ഞാൻ ഇവിടെ പരസ്യപ്പെടുത്തിയതു് അതിനു് സമാധാനം നല്കിയതു്.

* *

സൈക്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള പേടിക്കു ജനോഫോബിയ—genophobia—എന്നു പറയാം. അസുഖമെക്കുറിച്ചുള്ള പേടിക്കു സെലോഫോബിയ എന്നും (Zelophobia) രണ്ടിനും ബന്ധമുണ്ടോ എന്ന് എന്നിരിക്കുന്നു.

ജനനയുടെ ഭാവാനുഭവം

ഈജിപ്റ്റിലെ ഗ്രീക്കുവി സി. പി. കാവാഫി (1863-1933) വിശ്വമഹാകവികളിൽ ഒരാളായി കരുതപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗത്തെ വാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് പല കാവ്യങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഒരു കാവ്യം എൻ്റെ അവിദഗ്ദ്ധമായ തർജ്ജമയിലൂടെ:—

രാത്രി ഒരു മണിയായിരിക്കും അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നരമണി.

ഇതുപത്തൊക്കെല്ലാംമുൻപുണ്ടായ ദർശനം ഇപ്പോൾ ഈ കാവ്യത്തിൽ വന്നുവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു.

ജൂലുപ്സ്വാവഹമായ സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗം കാവാഫിയുടെ കാവ്യത്തിൽ ആകർഷകമായി മാറുന്നു. സ്വവർഗ്ഗരതിക്കു് ഈ ആകർഷകതമുണ്ടെങ്കിൽ സ്ത്രീപുരുഷരതിക്കു് എത്ര മനോഹാരിതയുണ്ടാകും കാവ്യത്തിൽ! ഫ്രഞ്ചുകവി ഗിയോം അപോളിനർ (guillaume Apollinaire 1880-1918) കാമുകിയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുകൊണ്ടു പറയുന്നു.—

I am the climber on your snowy mountains
O my whitest Alp.

"ജനകൂട്ടത്തിൻ്റെ ഭാവാനുഭവമാണ് ലൈംഗികത" എന്നു് ഫ്രഞ്ചുകവി ബോദ്ലേർ പറഞ്ഞതു് ഇപ്പോൾ എനിക്കു് ഓർമ്മവരുന്നു. (Sexuality is the lyricism of the masses)

കാമോത്സുകതയുടെ ഈ മനോഹാരിതയാണ് അതു് കഥകൾക്കും കാവ്യ

സാഹിത്യ വാരഫലം

സാഹിത്യവാരഫലം.

ഹിസ്റ്റോറിയെ ശരീരത്തിലെ ഹിസ്റ്റമിൻ അംശത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. അലർജിക് റിയാക്ഷൻ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഹിസ്റ്റമിൻ പ്രസരിക്കുന്നു. അതു രക്തധമനികളെ വികസിപ്പിക്കും. രക്തസമ്മർദ്ദം കുറയും. ഗർഭാശയത്തിനു സങ്കോചം വരുത്തും...എന്നാ നിർത്തിക്കളഞ്ഞതു്? യോനിയി? ചൊരിച്ചിൽ ഉണ്ടാകും എന്നൊക്കെക്കൂടി എഴുതിയിരിക്കുന്നെങ്കിൽ ഹിസ്റ്റമിൻ്റെ കൈയർ ഓഫിൽ അല്ല കൂടി സൈക്സ് ആകുമായിരുന്നല്ലോ!!

ജനം ഹിസ്റ്റമിനും ഹിസ്റ്റാപ്രെയ്ഡും അല്ല മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. കൂടാതെ എൻ്റെ പാണ്ഡിത്യവും അല്ല അമ്പടത്താനേ!!

വിശദീകരണമില്ലാത്തതെന്നു വളരെ ക്ളീയർ ആണു ലേഖനം. നന്ദി.

യാഴ്ച ഞാൻ കും ഒരു വനിതാമാസികയിൽ സ്തനാർബുദ പരിശോധനയെന്ന മട്ടിൽ സ്തനമർദ്ദനത്തിൻ്റെ പടങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ കാണുന്ന ചെറുപ്പക്കാർക്കു് ഏതുവിധത്തിലുള്ള വികാരം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ആലോചിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. അതിലൊന്നും കമലാസനൻ പരാതിയില്ല. ഗർഭാശയമെന്ന് ഒരുത്തൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ കാതു പൊത്തിക്കൊണ്ടു് അശ്ളീലം, അശ്ളീലം എന്നു വിളിക്കുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു വിവരം—ഗർഭാശയം ചുരുങ്ങും എന്നു വിവരം—അശ്ളീലമാകുന്നതെങ്ങനെ? വ്യക്തിശത്രുതയാണ് ഡോക്ടറുടെ കത്തിനു ഹേതുവെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാ കമലാസനന്മാർക്കുമുള്ള മറുപടി ആയിക്കൊള്ളട്ടെ ഇതു് എന്ന വിചാരത്താലാണ് ആ ബാലിശമായ ക

മദ്യശാലയുടെ ഒരു മൂലയിൽ തടികൊണ്ടു വേർതിരിച്ചഭാഗത്തിനു പറകെ: ഞങ്ങൾ രണ്ടാളൊഴിച്ചു സ്ഥലമാകെ ഇനും. വിളക്കു തീരെ പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. വിളമ്പുകാരൻ വാതിലിനടുത്തിരുന്ന് ഉറങ്ങുന്നു. ഞങ്ങളെ ആർക്കും കാണാൻവയ്യ. പക്ഷേ ഞങ്ങൾ വികാരാകൊണ്ടു ഇളകിപ്പോയതിനാൽ മുൻകരുതലോടെയിരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ പകുതി നീങ്ങി—ഞങ്ങൾ വളരെമൊന്നും ധരിച്ചിരുന്നില്ലതാനും. ചുട്ടുള്ള സുന്ദരമായ ജില്ലൈമാസം. പകുതിനീങ്ങിയ വസ്ത്രങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ശാരീരികാഹ്ലാദം. മാസത്തിൻ്റെ പൊടുന്നനെയുള്ള അനാവൃതത്വം.

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

ങ്ങൾക്കും ജീവിച്ചിരിക്കാനുള്ള അർഹത നല്കുന്നതു്. 'മലയാളനാട്ടിൽ ശ്രീ. കെ. കെ. രമേഷ്' എഴുതിയ "മഞ്ഞിലാകുന്നിലെ പൂക്കൾ" എന്ന കഥയെക്കുറിച്ചും എഴുതാനുള്ളതു് അതുതന്നെയാണ്. അത് വ്യക്തിചരിക്ഷ. മകളും—ആ വ്യക്തിചരിക്ഷിൻ്റെ സന്തതിയും—പ്രായമാകുമ്പോൾ വ്യക്തിചരിക്ഷ. ഈ ആഖ്യാനം രസഭംഗംകൂടാതെ വായിക്കാം.

ഡോക്ടർ കെ. വേലായുധൻനായർ ഇൻഡ്യക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതിനു ശേഷം രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും സാമ്പദികവും ആയ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുള്ള ജീവിതയുടെ നേർക്കും സാവിദ്ര കാണുന്ന ഗുരോസമയുടെ നേർക്കും കൈചൂണ്ടിയിട്ടു് സമൂഹമായ നേതൃത്വത്തിൻ്റെ അഭാവമാണ് ഇവർക്കു് ഓതുവെന്ന് ഡോക്ടർ കെ. വേലായു

ധൻ നായർ യുക്തിയുക്തം സ്ഥാപിക്കുന്നു. (കലാകൗമുദിയിലെ വേദാന്താത്മ ജനാധിപത്യം എന്ന ലേഖനം). ലക്ഷ്യബോധമുള്ളവരും ആദർശ തൽപരരും ധർമ്മചിന്താനിരതരും ആയ കലാ വ്യക്തികളെങ്കിലും രാഷ്ട്രവ്യവഹാരത്തിൽ പങ്കാളിത്തം മാറിനില്ക്കണമെന്നും അവർ ജന്മഭൂമിയെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കണമെന്നും വേലായുധൻ നായർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ലേഖകന്റെ ഈ മതത്തോടു വിവേകമുള്ളവർ യോജിക്കുമെന്നതിൽ ഒരു സംശയവുമില്ല.

തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികളെക്കുറിച്ച് ബഹുജനത്തിന് നല്ലപോലെ അറിയാം. അവരുടെ കൊള്ളത്തായ് മകൾ ജനം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അവരെത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇതിന് ഫലപ്രസാദം വേലായുധൻ നായർ പറഞ്ഞതുപോലെ ഉന്നതമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ അഭാവംതന്നെയാണു്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ജീർണ്ണതന്തു് ഒരു കാരണം ഇതത്രേ. ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും

ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ ഏതു മാർഗ്ഗവും ആകാമെന്നു് 'രാഷ്ട്രീയക്കാർ' കരുതുന്നതുകൊണ്ടു് ജനാധിപത്യം അധഃപതിക്കുന്നു. ഇതും ശരി. സദാചാരത്തിൽ അടിയുറക്കു് മാർഗ്ഗങ്ങൾ ലക്ഷ്യത്തെ ആപത്തിൽ കൊണ്ടു ചെല്ലും. ചിന്തോദ്ദീപകവും കാലിക പ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ പ്രബന്ധമാണു് ഡോക്ടർ കെ. വേലായുധൻ നായർ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

കലാകൗമുദിയിലെ കഥകൾ

കഥാകാരന് പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഉണ്ടാകുന്ന മനോഭാവത്തെ ഭാഷയിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ച് സവിശേഷമായ ഫലമുല്പാദനത്തിനായാണ് 'ടോൺ' എന്നു പറയുന്നതു്. ശ്രീ. ഗൗതമൻ കലാകൗമുദിയിലെഴുതിയ "കഥാനായിക" എന്ന കഥയിൽ ഹാസ്യാത്മകമായ ടോണാണുള്ളതു്. രോഗം

നമായ ജലസികൊണ്ടു് ഭർത്താവിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഭാര്യയോടു് കഥാകാരൻ പുച്ഛം. ഭർത്താവിനോടു് കാര്യം. ഇതിനെ ഹാസ്യാത്മകമായി അദ്ദേഹം സ്മരിക്കുകയുണ്ടു്. പക്ഷേ, കഥയുടെ ദൈവസൃഷ്ടനകമായ ദൈവഘട്ടവും അർത്ഥരഹിതമായ ആവർത്തനവും ടോണിനെ തകർക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു 'ബോറൻ' കഥയാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയാവുകയില്ല; 'പരമ ബോറൻ' കഥ എന്നുതന്നെ പറയണം.

ഒരു സുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടിയെക്കണ്ടു് ഒരു കായികാഭ്യാസിക്കു് കാമമിളകുന്നതിനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതാണു് ശ്രീ. മുഹമ്മദ് റോഷന്റെ "കായിക താരങ്ങൾ" എന്ന കഥ (കലാകൗമുദി) വർണ്ണന. സംഭാഷണം ഇവയിലൂടെ ജനിപ്പിക്കുന്ന കഥയുടെ അന്തരീക്ഷം അതിന്റെ പര്യവസ്ഥാത്തിന് യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണു് ഇക്കഥയുടെ സവിശേഷത.

* *

വായിക്കേണ്ട നവീന കഥകൾ:-ഡച്ച് സാഹിത്യകാരൻ Jan Gerhard Toonder എഴുതിയ The spider. അമേരിക്കൻ സാഹിത്യകാരൻ Robert Coover എഴുതിയ The Baby Sitter. മെക്സിക്കൻ സാഹിത്യകാരൻ Carlos Fuentes എഴുതിയ Aura.

* *

ഏതു സഹൃദയനും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരുമേരിക്കൻ നോവൽ. John Kennedy Toole എഴുതിയ A Confederacy of Dunces (1981-ലെ പുലിറ്റ്സർ സമ്മാനം നേടിയ നോവലാണിതു്).

* *

ഇന്നലെത്തന്നെയല്ലാതെ നന്മയാർന്നവ എന്തെന്നു പറയുന്ന പഴഞ്ചൊല്ലു് ഈ ലേഖകൻ. അങ്ങനെ പറയുന്നവൻ മൃതനാണു്. നവീന സാഹിത്യത്തിലും രത്നങ്ങളുണ്ടു്. പക്ഷേ കേരളത്തിലെ നവീന സാഹിത്യം രത്നമല്ല. കാചമാണു്.

ഈ ഉത്സർഗ്ഗവിധിക്ക് അപവാദം ഒന്നോ രണ്ടോ നോവലുകളും ഒന്നോ രണ്ടോ ചെറുകഥകളും. നോവലുകളിൽ 'ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം' എന്ന മനോഹരമായ കലാസൃഷ്ടി ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എത്രയത്ര ജാലകങ്ങൾ

ഭാരതീയാലങ്കാരികളുടെ സ്ഥായിഭാവം പോലെയാണു് (Permanent emotion) ക്ലാസ്സിലെ അധ്യാപകന്റെ അല്ലെങ്കിൽ അധ്യാപികയുടെ സ്ഥിതി. മുൻപിൽക്കൂടി സഞ്ചാരിഭാവങ്ങളെപ്പോലെ (Transient emotion) കുട്ടികൾ പോകുന്നു. അവർ വരുന്നു, പോകുന്നു എന്നു തിരുത്തിപ്പറയാം. സ്ഥായിഭാവമായ ടീച്ചർ നിന്നിടത്തുനില്ക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥാവിശേഷത്തെ സുന്ദരമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യമുണ്ടു് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ; ശ്രീ യുസഫ് ഹുസൈൻ കേളിയുടെ "തോല്പതി". പറിക്കാൻ മിട്ടുക്കനായ മകൻ പരീക്ഷാഫലം അറിഞ്ഞിട്ടു് കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് വീട്ടിലെത്തുന്നു. അവൻ തോറ്റതാവാം ദുഃഖത്തിന് കാരണമെന്നു വിചാരിച്ച അച്ഛൻ സാമ്പനവാക്കുകൾ പറയുന്നു. മകൻ മറുപടി നല്കുന്നു:-

"തോറ്റുപോയതു ഞാനല്ല"
"പിന്നെയൊ?" തേങ്ങിനാനവൻ;
"ഒന്നിലാണിപ്പൊഴും പാവം
അന്നമ്മട്ടിച്ചർ തോറ്റുപോയ!"

തന്നോടൊപ്പം രണ്ടാംക്ലാസ്സിലേക്കു പോകാത്ത അന്നമ്മട്ടിച്ചരിനോടു് കുട്ടിക്കു തോന്നുന്ന സ്നേഹം, അവന്റെ നിഷ്കളങ്കത, പാവപ്പെട്ട അധ്യാപികയുടെ വിരസജീവിതം ഇവയെല്ലാം ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന കാവ്യമാണിതു്.

I dwell in Possibility—
A fairer House than Prose—
More numerous of Windows—
Superior—for Doors.

എന്നു് എമിലിഡിക്കിൻസൺ. ഗദ്യത്തെക്കാൾ സുന്ദരമായ ഭവനംതന്നെയാണു് പദ്യം. അതിന്റെ അസംഖ്യം ജാ

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ആര്യവൈദ്യശാല, കോട്ടക്കൽ

സ്ഥാപിതം
1902

ഋഷിപ്രോക്തവും, അനാദിയുമായ ആയുർവ്വേദ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി ലോകശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

ആര്യവൈദ്യശാല, കോട്ടക്കൽ

ഫെഡറേഷൻ ഫോൺ: 16 (PMBX) പിൻകോഡ് 676503

ബ്രാഞ്ചുകൾ:-

കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരൂർ, ഇരോഡ്, എറണാകുളം, തിരുവനന്തപുരം, മലിരാശി, കണ്ണൂർ, കോയമ്പത്തൂർ, ആലുവ.

കൂടാതെ 250-ൽപരം അംഗീകൃത ഏജൻസികളും.

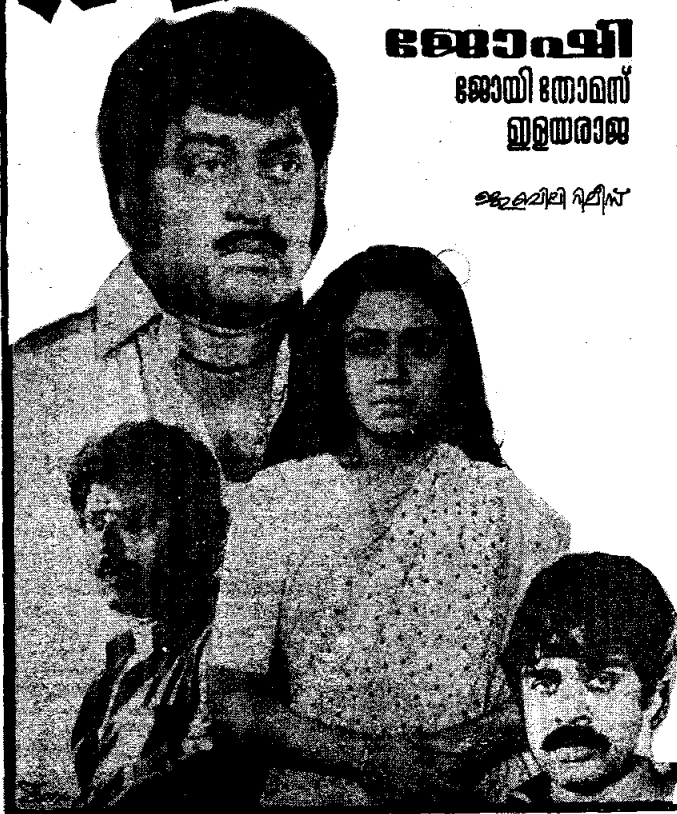
ഏപ്രിൽ
14^{ന്}

ജൂനിയർ പ്രൊഡക്ഷൻസ്

ആരാതി

ജോഷി
ജോയി നോവൽ
ഇരട്ടയാക്ക

ജോഷി റിലീസ്

ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത പ്രകാശം കടന്നു. ചൈതന്യത്തിന്റെ മയുഖങ്ങൾ പുറത്തേക്കു പ്രസരിക്കുന്നു. ടോൾസ്റ്റോയെയെ അതിശയിക്കുന്ന നോവലിസ്റ്റ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല ഇതുവരെ. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വാല്മീകിയെപ്പോലെ കേമനാണോ?

* *

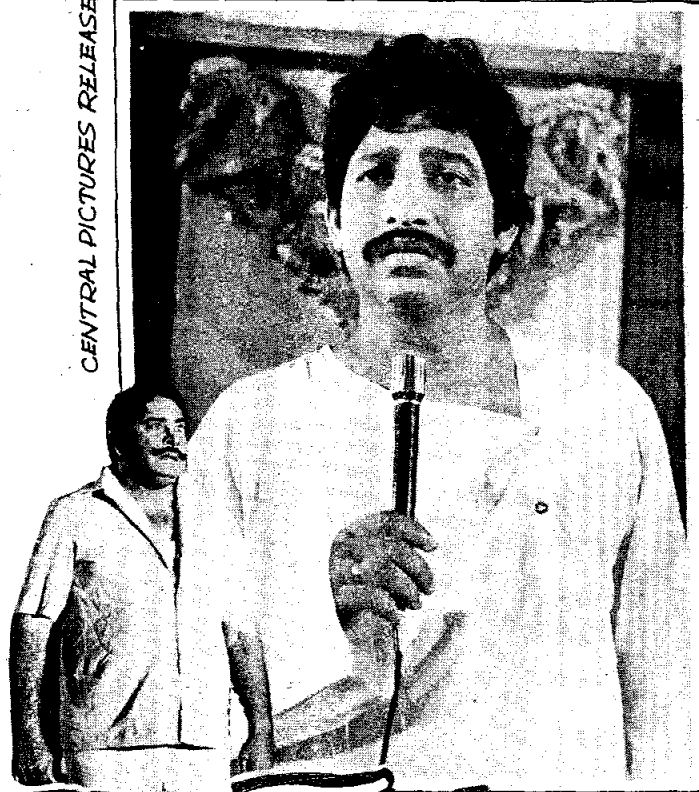
ഇന്നലെ രാത്രി. കിനാവിൽ ഞാൻ ഹൈന്ദവതയുടെ എത്തി. നളിനിയെ കണ്ടു. സന്യാസിനിയല്ല. വല്ലഭമല്ല അവർ ധരിച്ചിരുന്നതു്. മനോഹരമായ സാരിതന്നെ. അവളുടെ തലമുടി സൂര്യപ്രകാശം തട്ടി തിളങ്ങുന്നു. കാനനമാകെ തിളക്കം. നളിനിക്കുമാകെ തിളക്കം. വൃക്ഷജ്വലയായി നിലക്കുന്ന നളിനിയെ ഞാൻ തൊട്ടു. അവർ തിരിഞ്ഞു് എന്റെ നയനങ്ങളിലേക്കു് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ട് ദുഃഖത്തോടെ പറഞ്ഞു:- “അതു സത്യമല്ല, സത്യമല്ല. നിങ്ങളെ കണ്ടതു നന്നായി. അവരോടു പറയണേ ഞാൻ മരിച്ചവളല്ലേന്നു്. അക്കൂട്ടർ പറഞ്ഞുപരഞ്ഞു ഞാൻ ദുരന്തനാടകത്തിലെ നായികയെപ്പോലെ കാമുകന്റെ വക്ഷസ്സിൽ വീണു പ്രാണൻ ത്യജിച്ചെന്നു്. ശരിയല്ല അതു്. ഞാൻ ഹോവാക്യം കേട്ടു മോക്ഷം പ്രാപിച്ചതേയുള്ളു്”.

ഇല്ലാത്തതു പറയുമ്പോൾ

ഒരു കവിയെക്കുറിച്ച് പ്രതിഭാലമായി ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള കൗതുകത്തോടുകൂടി ഞാൻ മഹാപണ്ഡിതനായിരുന്ന എൻ. ഗോപാലപിള്ളയോടു ചോദിച്ചു:- “സർ, വള്ളത്തോളിനെയും.....നെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി വള്ളത്തോളിന്റെ മുൻപിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ കവി ആരുമല്ലെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ എഴുതട്ടോ?” ഗോപാലപിള്ളസ്സാർ ചിരിച്ചു. അദ്ദേഹം മറുപടി നല്കിയതു് ഇങ്ങനെയാണ്:- “കൃഷ്ണൻനായരേ, ‘സിംഹവും പട്ടിയും’ എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ആരെങ്കിലും എഴുതാറുണ്ടോ? പട്ടി സിംഹത്തെക്കാൾ മോശപ്പെട്ടവനാണെന്നു സ്ഥാപിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?” ഗോപാലപിള്ളസ്സാറിന്റെ ഈ

ചോദ്യം പലപ്പോഴുമെന്നല്ല എപ്പോഴും സാഹിത്യനിരൂപണത്തിൽ എനിക്കു മാർഗ്ഗം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടു്. പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യകാരന്മാരുൾപ്പെടെയുള്ള ചിലർ ജഗത്സംബന്ധിയുണ്ടായ ശക്തിവിശേഷങ്ങളെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടു്, അവയുടെ സംഘട്ടനങ്ങളെ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടു്, അവയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഹൈന്ദവത്തിന്റെ മരണം വർണ്ണിക്കും. ആ മരണം ട്രാജഡിയാണെന്നു് വരുത്തിക്കൂട്ടുകയുചെയ്യും. പൊരുത്തക്കേടുകൊണ്ടു് ഇതു് ‘സില്ലി’ യായു്—കഥയില്ലാത്തതായി—വായനക്കാരനത്തോന്നും. നിരൂപണത്തിലുള്ളതു് ഈ ക്ഷുഭ്രത. ഏറ്റവും ഗഹനമായ സാമ്പാർഗ്ഗികതയുടെ മണ്ഡലമാണു് ഷേക്സ്പിയറിന്റെ ‘കിങ് ലിയർ’ നാടകത്തിലുള്ളതു്. അവിടെ സംഭവിക്കുന്ന ട്രാജഡിയെ തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ ‘ചെമ്മീൻ’ലെ ട്രാജഡിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ എങ്ങനെയിരിക്കും? പ്രപഞ്ചത്തെയാകെ സംവിക്ഷണം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണു് ഷോപൻഹോവറിന്റെ വിഷാദാത്മകതാം. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വിഷാദാത്മകതാം, ക്ഷുഭ്രമായ—‘വൈവര’—മെലൻകളിയിൽ നിന്നു്—സ്വകീയ വിഷാദത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതാണു്. രണ്ടും താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ നിരൂപകൻ ചെയ്യുന്നതു് അതുതന്നെയാണു്. മാതൃഭൂമിയിൽ ശ്രീ. പി. ഉദയഭാനു എഴുതിയ “ശമീപ്തത്തിന്റെ തപ്തനിശാസം” എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ ന്യൂനത ഇമ്മട്ടിലുള്ളതാണു്. കോവിലൻ എന്ന കഥാകാരനെക്കുറിച്ചാണു് ലേഖനം. കോവിലനോ? മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു മൈൻ എഴുത്തുകാരൻമാത്രം. എന്നാൽ ഉദയഭാനു അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു വായിച്ചാൽ കുറെ പട്ടാളക്രമകൾ എഴുതിയ നല്ല മനുഷ്യനായ കോവിലൻ ഔപനിഷദീയ സൂക്തങ്ങളിൽ കാതിന്റെ കാതായി പറയുന്ന ആന്തരശ്രോത്രത്തിനു് നിർവൃതിയരുളുന്ന കാവ്യമത്രം രചിച്ച മഹർഷിയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. “കോവിലന്റെ കഥകളെക്കുറിച്ച് പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഇടശ്ശേരിയുടെ കവിതയ്ക്കു് എന്താണു് പ്രസക്തി എന്ന ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരം ശോഭാശാപരോപനിഷത്തു് തന്നെയാണു്”.

CENTRAL PICTURES RELEASE

അദ്ധ്യപനം

ചെറുപള്ളിയിൽ ഫിലിംസ്

ശ്രീകുമാരൻ തമ്പിയുടെ

ചർച്ചിതമായ സിനിമാകലാപരിപാടി

Shalpa

അകം നിറുന്ന അറിവുകളുടെ അഗ്നി ഒരു ശമീപ്പിക്കുപോലെ ഉള്ളിൽ വഹിച്ചു ഈ എഴുത്തുകാർ ഒരു നാട്ടുപാതയിലെ രണ്ടു തണൽമരങ്ങളാണല്ലോ" ഇമ്മട്ടിലാണ് ഉദയഭാനുവിന്റെ പോക്ക്. അനാഗതാത്ഥികളെയും അനാഗതശാസ്ത്രക്കളെയും അമ്പരപ്പിക്കാൻ ഇത്തരം രചനകൾക്കു കഴിയും. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും സാഹിത്യത്തിന്റെ മഹനീയത എന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇതൊക്കെ ചാപല്യങ്ങളായേ തോന്നൂ.

* *

വിണ്ടും സ്വപ്നം. അതാ സിംഹം വരുന്നു. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അയ്യേ, സിംഹമല്ല. നട്ടുവെടിഞ്ഞ ഒരേലി. കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ സിംഹവുമില്ല, എലിയുമില്ല.

* *

യുക്തി കായങ്കളുംവാളാണ്. രണ്ടുതരത്തിലും വെട്ടും. പണ്ടു തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്ന കാലം. കള്ളവാറു നടത്തിയ പ്രതിയോടു മജിസ്ട്രേട്ട്. "നിങ്ങൾ കള്ളവാറു നടത്തിയതായി തെളിവില്ലെങ്കിലും അതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീടുപറമ്പിൽനിന്ന് എക്സൈസ് കാർ കണ്ടെടുത്തു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. "ഇതുകേട്ട പ്രതി ഉടനെ പറഞ്ഞു:- "അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ കോടതി എന്നെ ബലാത്സംഗത്തിനും ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനുള്ള ഉപകരണവും എന്റെ പക്കലുണ്ട്".

ഈ പ്രതി ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നകിൽ നവീനനിരൂപകനാകുമായിരുന്നു.

സഹായം

കുങ്കുമത്തിൽ 'സഹായം' എന്ന ചെറുകഥയെഴുതിയ ശ്രീ. വി. കൃഷ്ണ വാല്യാർക്കു വായനക്കാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചില്ല. അതിഭാവുകതയ്ക്കൊക്കെ അവരെ വഴി തെറ്റിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം കരുതുന്നി

ല്ല. ഒരു സ്ഥലം തേടിവന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ കള്ളനായ ഒരു കിഴവൻ എങ്ങനെ പററിച്ചുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കിത്തന്ന ഈ കഥയിൽ ആ യുവാവിനോടുള്ള കാരുണ്യത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ആ കാരുണ്യമാകട്ടെ കലയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിലൊതുങ്ങിയിരിക്കുന്നതാണ്. വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെ മുഴുപടമണിഞ്ഞ കാപട്യവും വഞ്ചനയുമാണ് നവീന കഥയും നവീന കാവ്യവും നവീന നിരൂപണവും. അവ മനുഷ്യരെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുമ്പോൾ 'സഹായം' പോലുള്ള ആർജ്ജവരചനകൾ വായിക്കുന്നത് എത്ര ആശ്വാസദായകം!

യന്ത്രങ്ങൾ

മാർച്ച് 31-ലെ 'ഓൺലുക്ക്' മാസിക നോക്കേണ്ടതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ സിനിമാഗാന രചയിതാക്കൾ സർഗ്ഗപ്രതിഭയുള്ളവരല്ലെന്നും അവർ വെറും യന്ത്രങ്ങളാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളും കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ റിപ്പോർട്ടുകളും ഇതിലുണ്ട്. അമിത് ഖന്ന, ആനന്ദ് ബക്ഷി, മജ്റൂഹ്, ബഖ്വ, ഹസ്സൈൻ ജയ്റൂരി ഇവരെക്കൊണ്ടാണ് പേരുകേട്ട ഗാന രചയിതാക്കൾ. ചലച്ചിത്രനിർമ്മാതാക്കൾ കൂടിയാണ് അമിത് ഖന്ന. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:- "I don't see why any one should hire a ghost writer. Writing film songs is not a creative process. It is a craft and one has to master it. Surely carpenters and engineers don't need ghost carpenters and ghost engineers."

ഇംഗ്ലീഷ് പോപ് ട്യൂണുകളിൽനിന്ന് ഒരു ട്യൂൺ മോഷ്ടിക്കുന്നു. വാക്കുകൾക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെ താളത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. ഇതാണ് സിനിമാപ്പാട്ട്. എങ്കിലും ആദായമുള്ള തൊഴിലാണിത്. ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിന് അഞ്ചോ ആറോ പാട്ടെഴുതിയാൽ മതി. ഒരുലക്ഷം രൂപയാണ് പ്രതിഫലം. ഗാന രചനയ്ക്ക് കഴിവൊന്നും വേണ്ടെന്നു അഭിപ്രായത്തോടു ആനന്ദ് ബക്ഷി യോജിക്കുന്നില്ല. പ്രാഗല്ഭ്യം വേണ്ടെങ്കിൽ ഇൻഡ്യയിലെ എഴുപതുകോടി ആളുകളും പാട്ടെഴുതുകാരാവുമല്ലോ എന്നാണ്

ഇന്ദ്രചന്ദ്രൻ

ഒ. വി. വിജയൻ.

ചേ

രിചോരായ്മയുടെ പ്രതിരോധമുല്പാദിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതിയ വാർത്താവിതരണ സംവിധാനമെന്നത്. 'ന്യൂ ഇൻഫർമേഷൻ ഓർഡറിന്' സാമ്രാജ്യവിമോചനത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റിയാണ്. വാർത്താവിതരണം ഇന്ന് കരുതകരുതലാളിത്തത്തിന്റെ കച്ചവടമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിവിശേഷം മാറ്റിയേ പറ്റൂ.

ഇതിലൊന്നും ആർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ കറുക്കുവഴികളുണ്ടോ എന്ന സംശയിച്ചുപോവുകയാണ്. ഇന്ത്യഗവൺമെന്റിന്റെ ഒരു വിഭാഗം ആദാഹരണത്തിലൂടെ പ്രശ്നത്തിലേക്കു വെളിച്ചംവിഴ്ത്താൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നത്തെ ഇൻ്റർനാഷണൽ ഫെറാഡ്യൂട്രിബ്യൂൺ ആസ്സാമിലെ അക്രമങ്ങളുടെ (ഇതു കൂട്ടുകൊലകൾക്കുപുറമെയുള്ള) കെട്ടടിക്കളെ കാണിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. "ഇതു സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ സ്ഥിരം അടവാണു", വിഭാഗം പഠിത്തം. "ഇതുമാത്രമാണോ ആസ്സാമിൽ നടന്നത്? ആസ്സാമികൾ വോട്ടുചെയ്യുന്നതിന്റെ ചിത്രം എന്തുകൊണ്ട് ഈ പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചില്ല?" ഈ വാദഗതിക്കുസരിച്ച്, എന്തെങ്കിലുമൊരിടത്തു ഒരു ബലാൽസംഗമുണ്ടായാൽ, ആ വാങ്ങലല്ല, മറിച്ച്, ആ ദിവസം ബലാൽസംഗം ചെയ്യപ്പെടാത്തവനിതാലക്ഷ്യങ്ങളുടെ "വാർത്ത"യാണ് പ്രകാശനാർഹമായിത്തീരേണ്ടത്.

ആർച്ചിലൊന്നും ചേരിചേരാതെ

അകളുടെ സഹകരണത്തിലൂടെ പടിഞ്ഞാറുനിന്നുള്ള സാമ്രാജ്യവാദികളായ വാർത്താവിതരണ ഏജൻസികളെയും മാദ്ധ്യമങ്ങളെയും ഒഴിച്ചുനിർത്തി അവികസിത രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ ബോധനിലവാരമുയർത്തുകയാണ് പുതിയ വാർത്താവിതരണസംവിധാനത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യത്തെ നിരവധി തട്ടുകളിലായി പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നുവരുന്നു ഈ ചേരിചേരാ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ മിശ്രവയും. അടിയന്തരാവസ്ഥക്കാലത്തു് ഇവിടെയും ഒരു ന്യൂ ഇൻഫർമേഷൻ ഓർഡർ ആയിരുന്നുവല്ലോ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതു്.

പ

ത്രക്കച്ചവടക്കാരന്റെ ലാഭചേതങ്ങൾക്കുപുറം വാർത്താവിതരണത്തിന്റെ ദാർശനികപ്രശ്നങ്ങൾ കിടക്കുന്നു. സംഭവിക്കുന്നതെന്തും അതേരൂപത്തിൽ, നിഷ്പക്ഷമായി ജനങ്ങളെ അറിയിക്കണമെന്ന നിർബന്ധം പാശ്ചാത്യസംസ്കാരങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രതയിൽനിന്നും സമഭാവനയിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തതാണ്. ഈ സംസ്കാരങ്ങളിൽനിന്നും സാമ്രാജ്യത്വങ്ങളും പിറവിയെടുത്തു എന്നതും സത്യം തന്നെ. സംസ്കാരങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണത! അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വം വിജയനാലിൽ നിഷ്ഠൂരമായ ഒരു യുദ്ധം നടത്തി; എന്നാൽ ആ യുദ്ധത്തിന്റെ ഏറ്റവും നിശിതവും ബുദ്ധിപൂർവ്വകവുമായ വിമർശനം നടന്നതും അമേരിക്കയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ക്രൂരത ഒന്നും ഒഴിച്ചുനിർത്താത്ത ദീയലിസത്തോടെ ടെലിവിഷൻക്രമകൾ അമേരിക്കൻ വീട്ടുമാർക്കും കട്ടികൾക്കും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. വിപുലമായ യുദ്ധവിരോധമായിത്തീർന്നു ഫലം.

അറിയാതിരിക്കുക എന്ന സ്മിതിവിശേഷം കൊളോണിയലിസത്തെക്കാൾ ഹീനമായ ഒരു പാരതന്ത്ര്യമാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ശ്രീലങ്കയിലെ ഗുവാരീസ്സു തീവ്രവാദികളായ ചെറുപ്പക്കാരെ കശാ

പ്പിച്ചെടുവാൻ അമേരിക്കയും സോവിയറ്റുയൂണിയനും ചൈനയും ഇന്ത്യയും പാക്കിസ്ഥാനും സിരിമാവോഭരണത്തെ പലതരത്തിൽ സഹായിച്ചു. അമേരിക്കൻ ഗവൺമെന്റിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഗുവാരീസ്സുകൾ ലോക കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പ്രചാരകരായിരുന്നു. സി. എ. യുടെ ഏജൻ്റന്മാരാണ് വരുന്നത് സോവിയറ്റുയൂണിയൻ പറഞ്ഞു. ചൈനയും അതുതന്നെ പറഞ്ഞു. ഒരു വിമോചിതരാഷ്ട്രത്തെ വീണ്ടും പരാധീനതയിലേക്കു നയിക്കാൻ പടിഞ്ഞാറൻസാമ്രാജ്യത്വം ഗുവാരീസ്സുകളിലൂടെ പരിശ്രമിക്കുകയാണെന്ന നിലപാടായിരുന്നു ഇന്ത്യയും പാക്കിസ്ഥാനും സ്വീ

കളിലൂടെ. എല്ലാ രേണുകങ്ങളുടെയും നന്മ സംഹിതയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രമായ മനുഷ്യത്വം സ്ഥാപനങ്ങളും മാദ്ധ്യമങ്ങളും സ്വന്തം രേണുകങ്ങളുടെ അസത്യവൽക്കരണങ്ങളെ നിരന്തരമായി എതിർക്കുന്നു. അങ്ങിനെ മാദ്ധ്യമങ്ങൾ, ധർമ്മികതലത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിപക്ഷമായിത്തീരുന്നു. നിയമസഭയ്ക്കുതന്നെ പ്രതിപക്ഷത്തിനെന്ന് പോലെ ഇതിനും അപാകതകൾ ഇടയ്ക്കിടെ സംഭവിക്കുന്നു; അപാകത മനുഷ്യസഹജമാണല്ലോ. ഒരു നിയന്ത്രിത പത്രസംസ്കാരത്തെക്കാളേറെ, അതിന്റെ സകല വൈകല്യങ്ങളോടും, താനിഷ്ടപ്പെടുന്നതു് ഒരു സ്വതന്ത്രമായ പത്രസംസ്കാരമാണെന്ന് ജവഹർലാൽനെഹ്രു ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞതു് താനിവിടെ സ്മരിക്കട്ടെ.

സി.

എ. എ. യുടെ ഗുഡ് പ്രവർത്തനങ്ങൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നതും

വാർത്താവിതരണ സങ്കല്പവും ഒന്നാമത്തെ പരീക്ഷണവും

കരിച്ചതു്. രേണുകങ്ങളുടെ അറിവുകൾ വിഭാഗംകളാണു്. പിന്നെ എന്തേ ഈ അഞ്ചു ഗവൺമെന്റുകളും സ്പഷ്ടമായ ഒരു സത്യത്തെ ഇങ്ങിനെ ബാലിശമായി വികലീകരിക്കാൻ കാരണം? അറിഞ്ഞു. അറിഞ്ഞില്ലെന്നു നടിക്കാൻ സ്വന്തം സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങൾ അവരെ നിർബന്ധിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തുകയേ നമുക്കു നിർവ്വാഹമുള്ളൂ.

ഈ

ബാലിശത ഈ വളച്ചൊടിക്കൽ, കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ആറാണ്ടുകൾ

അമേരിക്കൻ ബഹുരാഷ്ട്രക്കരുതകൾ അവികസിതരാഷ്ട്രങ്ങളെ സാധിനികാരപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളിൽ വെളിച്ചംവിശിശ്യതയുണ്ടാക്കി "സാമ്രാജ്യവിരോധിക"യായ മൂന്നാംലോക മാദ്ധ്യമങ്ങളല്ല, അമേരിക്കയിലെ വൻകിട പത്രങ്ങളാണു്.

ഇതാകട്ടെ, അമേരിക്കൻ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നേട്ടമല്ല, അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ വേരുകൾ ഈ നിനീൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ സജീവതമാത്രമാണു്. തങ്ങൾ അടിച്ചമർത്താൻ സഹായിച്ച ഗുവാരീസ്സു വിപ്ലവത്തിന്റെ വാർത്ത ചൈനയിലെ ഒരു പത്രംപോലും പ്രസിദ്ധീക

രിച്ചില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ അങ്ങിനെയൊരു സംഭവം നടന്നെന്നു എൻപതുക്കോടി മനുഷ്യർ അറിഞ്ഞില്ല! ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലും ഹംഗറിയിലും ഇന്നു അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലും നടന്നതെന്തെന്നു ശരാശരി സോവിയറ്ററ പൗരൻ അറിയുകയില്ല. ഇതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് നാം വിചിന്തനം ചെയ്തേ പറ്റൂ.

ജനാധിപത്യം തകരുന്നതു്, അല്ലെങ്കിൽ തകർക്കപ്പെടുന്നതു് വിപ്ലവത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നാണ് നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും വ്യാപകമായ നുണ. ഈ നുണ വിഴങ്ങിയ ശുദ്ധാത്മാക്കളാണ് ശരാശരി ബുദ്ധിജീവികൾ. വിമോചിത രാഷ്ട്രങ്ങൾ മിക്കവയും സാമ്രാജ്യത്വങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളെ സാപംശികരിച്ചു്, സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രതിലോമപരമായ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളായി കൊള്ള കൊടുക്കൽ നടത്തുന്ന ഒരു ദേശയാണ് നമ്മുടേതു്. ഈ കൊള്ള കൊടുക്കലി

നു് സ്വതന്ത്രമാദ്ധ്യമങ്ങൾ പ്രതിബന്ധമായു് തീർന്നു. മൂന്നാം ലോകത്തിലെ മിക്ക ഭരണകൂടങ്ങളും അഭ്യന്തര സാമ്രാജ്യത്വങ്ങളാണ്. ജനതകൾ, അവയറിയാതെത്തന്നെ ഒരിക്കൽക്കൂടി സ്വന്തം നാടിനകത്തു് കോളനികളായി തരംതാഴ്ത്തപ്പെടുകയാണു്. ഈ അടിമത്തം നിലനിൽക്കുമ്പോൾ പത്രങ്ങൾ സർക്കാർ കൾക്ക് വിധേയമായേ പാറൂ.

ആസ്സാമിനെക്കുറിച്ച് ന്യൂ ഇൻഫർമേഷൻ ഓർഡറിന്റെ പാശ്ചാത്യ പത്രത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ മാദ്ധ്യമവിഭാഗം മുൻ പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ നേരത്തേ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവല്ലോ. ഇന്ത്യയിൽ കറേ പിൻതിരിപ്പൻ പത്രങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുകയാൽ ആസ്സാമിൽ എല്ലാം ശുഭമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള കത്തക ഭരണകൂടത്തിനു് ഇല്ലാതെപോകുന്നു—ദേശസന്തേഹത്തിന്റെയും ദേശരക്ഷയുടെയും പേരിൽ ഒട്ടധികം പത്രപ്രവർത്തകരെയും പത്രസ്ഥാപനങ്ങളെയും അസത്യവുമായി സഹകരിപ്പിക്കാനും ഭരണകൂടത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദീർഘക്ഷയയോടെ, പിന്തിരിപ്പന്റെ ശബ്ദം പിന്തിരിച്ചുനായ സത്യത്തെ പുറത്തുപറയണമെന്നു്

ശ്രവിക്കുകയാണ്. റിപ്പിയിലെ സ്റ്റേറ്റ് സാമൻ (STATE SAMAN) പ്രകാരം റിപ്പി 31 വിവരങ്ങളിലൂടെയാണ് ആസ്സാം തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യാവഹമായ വിവരങ്ങൾ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നതു്.

ലഖിംപൂരിലെ യേശോജി നിയോജക മണ്ഡലത്തിലെ വിജയിയായ സ്ഥാനാർത്ഥി നേടിയ (വ്യത്യാസമില്ല. അതേതു ക്) വോട്ടുകളുടെ എണ്ണം : 237 (ഇന്ത്യ റാി മുപ്പത്തിയേഴു്.)

നിയോജക മണ്ഡലത്തിലെ വോട്ടർമാരുടെ എണ്ണം : 90,447.

അതുകൊണ്ട് പെട്ടിയിൽ വീണ വോട്ടുകൾ : 358.

പതിനേഴു നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടക്കാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. തിരഞ്ഞെടുപ്പു പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ട നൂററിയത്തോളം നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളിൽ അൻപത്തിയൊന്നിൽ വീണ വോട്ടുകളുടെ ശതമാനം ഇരുപത്തിയഞ്ചിൽ താഴെയായിരുന്നു. ഇരുപത്തിയൊന്നു നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളിലാകട്ടെ അഞ്ചു ശതമാനത്തിൽ താഴെയും. ശിഷ്യമുള്ള നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളിൽ ബംഗാളികളും മുസ്ളിമിങ്ങളും നിയമവിരുദ്ധമായി വോട്ടവകാശം സമ്പാദിച്ച വിദേശികളും ചേർന്നു് വോട്ടുചെയ്തിട്ടും ഗണ്യമായ തോതിൽ വോട്ടുകൾ വീണില്ല.

ആസ്സാം വോട്ടുചെയ്തില്ലെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഒരു ജനത അതിനെതിരെ വളർന്നുവരുന്ന ചെലികമായ ഭീഷണിയ്ക്ക് പരിഹാരം കാണണമെന്നു് കേന്ദ്രത്തോടു് അപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയാൽ ഭീഷണി ശാശ്വതീകരിക്കപ്പെടുമെന്നു് അവർ പറഞ്ഞു. ഇതാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പു ബഹിഷ്കരണത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യതലം.

ജനപ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഭരണകൂടം ആസ്സാമിനെ ഭരിക്കുന്നു. ചേരിചേരാ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നൂറിൽ എഴുപത്തെണ്ണത്തിലും ഇത്തരം ഭരണകൂടങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നു. ഈ ദുരന്തത്തെ ചിരിയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ടും പ്രസാദാത്മകമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൊണ്ടും മൂടാനുള്ള ആഭ്യന്തര കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ

ഉപകരണം മാത്രമാണ് ന്യൂ ഇൻഫർമേഷൻ ഓർഡർ.

ചേരിചേരാ സമ്മേളനവേളയിൽ പുറത്തിറങ്ങിയ ടൈം ന്യൂസ് പീക് എന്നീ അമേരിക്കൻ വാരികകളും ഇൻഡ്യ ടുഡേയും സൺഡേയും പോലീസ് മാത്രം വിലക്കെടുത്തു വാങ്ങി നശിപ്പിച്ചു. നിരോധിച്ചില്ല. നിരോധനം ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമല്ലേ. വിലക്കൊടുത്തു വാങ്ങി, ഒരിടം രാഷ്ട്രമല്ലേ, പണത്തിനു ക്ഷാമമില്ലല്ലോ. ഏതായാലും വായനക്കാരുടെ വായിക്കുതക്കതാ മാത്രമല്ല നിർബന്ധമുള്ളതു് അതു സാധിച്ചു. ഇന്ത്യക്കാരനായ വായനക്കാരുടെ മാത്രമല്ല, നൂറിൽ ചിലപാനം ചേരിചേരാത്തലവന്മാരും. എന്താണ് അവർ വായിക്കുതക്കതാ നാം ശിച്ചതു്? നെല്ലിയിലെയും ഗോപുരിലെയും കൂട്ടുകൊലയുടെ വിവരങ്ങൾ. മുവ്വായിരം മരണങ്ങൾ. മുഖ്യമന്ത്രി സയ്കിയയുടെ കണക്കനുസരിച്ച് രണ്ടായിരം കാണാതായ മനുഷ്യരും. സർക്കാരിന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് അയ്യായിരം ദുരന്തങ്ങൾ. പതക്കേറ്റവരും വീട്ടുവീട്ടോടിയവരുടെയും എണ്ണം കണക്കറ്റതു്. ഈ ദുരന്തത്തെ മൂടി വെച്ചുകൊണ്ടു്, ഫാക്ടകത്തിൽ സമ്മേളിച്ചവർക്ക് പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിൽ അപൂർവ്വമായ വിഭവങ്ങൾ നാം വെച്ചു വിളമ്പുകയായിരുന്നു.

മൂന്നാം ലോകത്തിന്റെ ക്ളാസ്സിക്ക് മോഡലുകളിലൊന്നു്. പുത്തൻ വാത്താവിനിമയ സംവിധാനത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പരീക്ഷണം.

ക്ഷമിക്കണം. ഇതു് പുരോഗമനമാണെന്ന കാര്യം ഞാൻ മറന്നുപോയി.

ന്യൂദില്ലി മാർച്ച് പതിനേഴു്

With best compliments from:-

Famous printing inks pvt. ltd

2, MINI INDUSTRIAL ESTATE VALLACHIRA, TRICHUR KERALA-680 569

Phone: 89471.

Manufacturers of all kinds of:
Letter Press and offset Printing inks.

**THE KERALA STATE
CASHEW DEVELOPMENT CORPORATION LIMITED**

(A Kerala Government Undertaking)

Cashew House, Mundakkal, P. B. No. 13, QUILON - I

(Export House - Recognised by Govt. of India)

Office: 5271, 5272, & 5273 (PBX Three line)

Chairman: Office: 6043

PHONE

Office: 5954 Grams: "KASUVANDI"

M. D. Resi: 4102 Telex: 0886 - 204

We serve the country:

- * by being the largest Exporter of Cashews
- ** by being the biggest employer in Kerala
- *** by earning more than Rs. 20 crores in Foreign Exchange
- **** by being a Model Employer

ALL THESE POSSIBLE SINCE ABOUT 34,000 PEOPLE GIVE THEIR
DEDICATED SERVICE TO US

Our Tannin Extraction Unit:

Cashew husk a waste material but a rich source of Tannin being processed as solid Extraction for the first time by this Public Sector Corporation

FOCIFY FOCIM

Matresses Pillows Cushions.

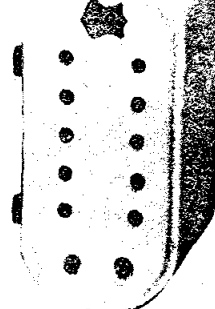
Manufacturers:

Continental Rubber Industries

Post Box 136, Kottamukku, QUILON - 691 013.

TF: Off: 2948, 2825 Factory: Mundakkal East, Quilon.

Gram : NEWINDIA.

VIGIL

[illegible]

Trade Enquiries To.
NATIONAL ELECTRONICS
47/1320 A, ASHOKA ROAD, COCHIN-17

അവളൊരു നല്ല പാഞ്ഞു.
 “അല്ലം കറുപ്പുണ്ട് സർ. എങ്കിലും ക്ഷീണം മുഴുവൻ ചാരിയിട്ടില്ല”
 ഇനി അടുത്ത ചോദ്യം എന്താണ്? അയാൾ കഴങ്ങി...ഒടുവിൽ, ഇനി അടുക്കം ചിട്ടയുണ്ടെന്നും നോക്കണ്ടെന്ന തീരുമാനത്തോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.
 “ഇപ്പോൾ പറയാൻ പറ്റിയ സന്ദർഭമാണോയെന്നറിഞ്ഞില്ല”
 “പറയൂ സർ, ഒരു കഴപ്പുമില്ല” അവൾ അയാൾക്ക് ധൈര്യം കൊടുത്തു.
 അയാൾ രണ്ടും കല്പിച്ച് അവളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിൽ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.
 “ജ്യോതിയെ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്നു”.
 അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അയാൾ

അതുകണ്ട് നാടൻഭാഷയിൽപ്പറഞ്ഞാൽ ചമ്മി മഞ്ഞളിച്ചുപോയി അത്ര ക്രൂരമായി ചിരിച്ചുകൂടാതിരുന്നെന്ന് അവൾക്ക് പിന്നീട് തോന്നി. പക്ഷേ, അയാളുടെ അപ്പോഴത്തെ മുഖഭാവവും പറച്ചിലിന്റെ രീതിയും കണ്ടാൽ ആരുമങ്ങനെ ചിരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. ചിരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.
 “സാറിന്റെയൊരു തമാശ!”
 അയാൾ ഗൗരവകാരനായി മാറി.
 “അല്ല ജ്യോതി, അയാൾ ടാക്കിംഗ് സീരിയസ്. ജ്യോതിയും സീരിയസ്സായിത്തന്നെ അതെടുക്കണമെന്ന് എനിക്ക് പേക്ഷയുണ്ട്”.
 അയാൾ അവളുടെ മറുപടിക്കുവേണ്ടി

ആ മുഖത്തേക്ക് ഉറുമ്പനോക്കി. അവൾ പുറംകാഴ്ചകളിലേക്ക് കണ്ണയച്ച് ചില നിമിഷങ്ങൾ തള്ളിനിൽക്കി. ക്രമേണ ഒരു മനഃഹാസം ആ ചുണ്ടുകളിൽ വിടർന്നു. അത് പുച്ഛത്തിന്റെയോ പരിഹാസത്തിന്റെയോ കൈയൊരണെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നി. ഇങ്ങനെയൊരു നാണംകെട്ട അപേക്ഷാഫോറുമായി രാവിലെ ഉറക്കപ്പാടിയിരുന്നെന്ന് ഇങ്ങോട്ട് കെട്ടിയെടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച ആ വികലചിന്തയെ അയാൾ അവിടെത്തന്നെ മനസാധിച്ചു.
 അവൾ അയാളിലേക്ക് കണ്ണ് മാറ്റാതെത്തന്നെ ദൃഢസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.
 “അയാൾ ഹെൽപ്പ് ലസ്റ്റ് സർ. എനിക്ക് താങ്കളുടെയെന്നല്ല. ഈ ലോകത്തിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ഭാര്യയായിരിക്കാൻ കഴിയുമോയെന്ന് സംശയമാണ്. ഇല്ല. കഴിയില്ല. ഐ റിയലി റിഗ്രറ്റ്”.
 അവൾ എണ്ണിറുട്ട് ഒരു കണ്ണാടിയെടുത്ത് മലർക്കെ തുറന്ന് പുറത്തേക്ക് നോക്കി നിന്നു. ആ ഉച്ചവെയിലിൽ തനിക്കും ആ കോൺക്രീറ്റ് മട്ടപ്പാവുകൾക്കും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു സാദൃശ്യമുള്ളതു പോലെ അവൾക്ക് തോന്നി.
 “ജ്യോതി ഒട്ടും ആലോചിക്കാതെയാണ് ആ മറുപടി പറഞ്ഞത്. ടേക്ക് യുവറോൺ ടൈം. അയാൾ നോട്ടററാൾ ഇൻ എ ഹാറി”. അയാളും എണ്ണിറുട്ട് കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.
 “ഇല്ല സർ. എത്രയോ നാളത്തെ ദീർഘാലോചനയ്ക്കുശേഷം അന്ത്യമായി കൈക്കൊണ്ട തീരുമാനമാണിത്”.
 “ഇങ്ങനൊരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കാരണം?”
 “ഞാനൊരു നിർഭാഗ്യയായി സിനിമാനടിയായതുകൊണ്ട്”.
 “അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഞാനൊരു സിനിമാക്കാരനല്ലേ?”
 അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ശ്രീനാഥിനെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു.
 “സിനിമാരംഗത്തെ പുരുഷന്മാർക്ക് യാതൊരുവിത്തുമില്ല സർ. എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ കാര്യമല്ല. അവർക്കൊരിക്കലും ആനന്ദകരമായ ഒരു ദാമ്പത്യജീവിതം നയിക്കാനാവുകയില്ല. എന്റെ കൺമുഖിൽ അതിന് പല ഉദാഹരണങ്ങളുമുണ്ട്”.

“ജ്യോതി വളരെ പെസിമിസ്റ്റിക്കായി പോകുന്നു. ജ്യോതിക്കറിയില്ലേ, നമ്മുടെ അറിവിന്റെ പറ്റി സിനിമാരംഗത്തെ എത്രയോ ദമ്പതികൾ ആദർശ ദാമ്പത്യ ജീവിതം നയിക്കുന്നു!”
 അവൾ കുലുങ്ങിപ്പിരിച്ചു.
 “എന്താ, വിശ്വാസമാകുന്നില്ലേ?”
 അയാൾ ചോദിച്ചു.
 “സാർ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളൂ. എനിക്ക് വിശ്വാസമില്ല”.
 അല്ലെങ്കിൽ നേരെത്തന്നെ മൗനത്തിനുശേഷം അയാൾ തുടർന്നു.
 “ജ്യോതിയൊരുപക്ഷേ, വിചാരിച്ചേക്കാം. ജ്യോതിക്ക് അവാർഡ് കിട്ടിയതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിപ്പോൾ ഈ വിവാഹാഭ്യർത്ഥനയുമായിവന്നതെന്ന്. എന്നാൽ സത്യം അതല്ല. വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ജ്യോതിയെ സെററിൽക്കണ്ട ആ നിമിഷമുതൽ ഈ ആഗ്രഹം എന്നിലുണ്ട്. പക്ഷേ, ജ്യോതിയെ അതറിയിക്കാൻ ഇത്രയുംകാലം വൈകിയെന്നുമാത്രം...നാളെ ഞാൻ നാട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതുവെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ. ജ്യോതിക്ക് സമ്മതമാണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ വിവാഹവാർത്ത

താല്പര്യം കാട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണ്. വിവാഹത്തിന് എനിക്ക് പ്രത്യേകിച്ചു കണ്ടിഷൻസൊന്നുമില്ല. ജ്യോതി വിവാഹശേഷവും അഭിനയിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല...”
 പിന്നെയും നിശ്ശബ്ദ നിമിഷങ്ങൾ. അവൾ മുഖംകുറിച്ച് ഇരുന്നു.
 അയാൾ, മഹാനാടകം ചെയ്യാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, തുറന്നുകിടന്ന വാതിലിലൂടെ അവളുടെ ദുഃഖംകൊണ്ട് പരിശോധിച്ചു. വൃത്തിയോടെയും മനോഹാരിതയോടെയും അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന കൊച്ചു മുറി. ആർഭാടങ്ങളെല്ലാം പറയാൻ യാതൊന്നുമില്ല. സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സിനിമാനടിയുടെ മുറിയാണതെന്ന് ആരു പറയുകയില്ല. അവളെപ്പോലെതന്നെ സ്നിഗ്ദ്ധവും ലളിതവുമായ ഒരു നൈർമ്മലയും അതിനടുണ്ടായിരുന്നു.
 ജ്യോതി ഒടുവിൽ മുഖമുയർത്തി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പിനില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ വീണ്ടും മുഖംതാ

നോവൽ 20

സുകുമാർ

കൂടി അച്ഛനമ്മമാരെ അറിയിക്കാമെന്ന് കരുതിയാണ് ഞാനല്ലം തിടക്കംകൂട്ടുന്നത്”.
 ജ്യോതി അല്ലസമയംകൂടി അവിടെ ചിന്താമഗ്നയായിനിന്നിട്ട് തിരിച്ചുവന്ന് കസേരയിൽ ഇരുന്നു.
 അയാൾ മഹാനാടക സിഗ്നാറു കത്തിച്ചുകൊണ്ട് അയാളുടെ ഇരിപ്പിടത്തിലും വന്നിരുന്നു.
 നിമിഷങ്ങൾ.
 “അതല്ല, ജ്യോതിക്ക് ആലോചിക്കാൻ ഇനിയും സമയം വേണമെങ്കിൽ, ഞാൻ കുറച്ച ദിവസങ്ങൾകൂടി വെയിറ്റ് ചെയ്യാനൊരുക്കമാണ്. ദി തിങ്ങ് ഈസ്, ഒൺസ് ഇറാറിസ് ഡിസൈഡഡ്, ഇറാ ഷഡ് ബി ഫൈനൽ. വിവാഹമെന്നത് ഒരു കളിതമാശായിട്ടല്ല ഞാൻ കാണുന്നത്. ഐ വ്യൂ ഇറാ വെരി സീരിയസ് ലി...പിന്നെ. ഒന്നു പറയാൻ വിട്ടുപോയി. അത് മനസ്സിലാക്കൂ. ജ്യോതി അതൊന്നുമറിയാൻ

ഴ്ത്തി കൈകളാലത്ത് പൊത്തിപ്പിടിച്ച് കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.
 “ഞാൻ നിസ്സഹായയാണ് സർ. എന്തോട്ട് ക്ഷമിക്കൂ...എനിക്കറിയാം എനിക്ക് കിട്ടാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും നല്ലൊരു ബന്ധമാണിതെന്ന്. പക്ഷേ, ഇത് നടക്കുകയില്ല സർ. അയാൾ വെരി സോ റി...താങ്കൾ മറ്റൊരുവനെങ്കിലും വിവാഹംചെയ്ത് സുഖമായി ജീവിക്കൂ. എന്നെ മറക്ക...”
 അയാൾക്ക് അവളെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ ആ മുറിവിൽ കൂരസുകൊണ്ട് കത്തി ഒന്നു രസിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.
 “അതിന്റെ പൂർണ്ണമായും ജ്യോതി മറ്റൊരുവനെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണോ?”
 അവൾ അയാളെ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ നോക്കി. അവൾക്കൂടി കാണണമെ

പുതിയ പതിപ്പുകൾ

നവചക്രവാളം—

നളിനിയിലും മാറ്റം

ഡോ: കെ. എം. ഡാനിയൽ
വില: 21-00

ചട്ടമ്പിക്കവല —നോവൽ
മുട്ടത്തുവർക്കി വില: 7.00

ഇന്ത്യ എന്ന വികാരം —കവിത
വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി
വില: 8-00

ജനറൽ ചാത്തൻസ് —നോവൽ
വി. കെ. എൻ. വില: 15-00
കൈരളിയുടെ കഥ—സാ: ചരിത്രം
പ്രൊഫ: എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള
40-00

ഊഞ്ഞാൽ —നോവൽ
വിലാസിനി വില: 52-00
വി. കെ. എൻ. കഥകൾ

(1-ാം ഭാഗം)
വി. കെ. എൻ. വില: 32-00
ഭാരതത്തിലെ വന്യജീവികൾ
(പാഠം)

തോസിൽ ശങ്കണ്ണിമേനോൻ
വില: 22-00

സാഹിത്യവിചാരം —ലേഖനങ്ങൾ
എം. പി. പോൾ വില: 10-50
ഭാഷാഭൂഷണം — അലങ്കാരശാസ്ത്രം
എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ
വില: 8-00

**നാഷണൽ
ബുക്ക് സ്റ്റാൾ**

കോട്ടയം - 686001.

നമ്മളിൽ അയാൾ മുറിയിലെ മേശപ്പുറത്തെ ഒരു ഫോട്ടോയിലേക്ക് നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ കലുങ്ങിപ്പിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

“അതു ശരി! ആ ഫോട്ടോ കണ്ടിട്ടാണ് സാറിന്റെ സംശയം അല്ലേ? അതു് പണ്ടൊരിക്കൽ പ്രകാശം എനിക്കു് ആട്ടോഗ്രാഫിട്ടു് തന്നതാണ്. അതിനുപകരം ഞാനും പ്രകാശിനു് എന്റെയൊരു ഫോട്ടോ ആട്ടോഗ്രാഫിട്ടു് കൊടുത്തു. ഞാൻ മാറുമ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന അന്ന് ഞങ്ങൾ സിനിമയോടടുത്ത പ്രശ്നമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലേലം പ്രേമബദ്ധമായിരുന്നു... എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം പഴങ്കഥകൾ മാത്രം. പ്രകാശപക്ഷേ, എന്റെ ഫോട്ടോ മാറ്റിയിട്ടു് മറ്റൊരു കയ്യിലും ഫോട്ടോ മേശപ്പുറത്തുവെച്ചുകൊണ്ടു് പക്ഷേ, ഞാനിതു് കളയുകയില്ല. എന്നുവെച്ചു് ഞാൻ ഇപ്പോഴും പ്രകാശിനെ പ്രേമിക്കുന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞാൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നന്മ അതായിരിക്കും”.

ശ്രീനാഥിനു് മതിയായി. ഇനിയും അവിടെ തുങ്ങിപ്പിടിച്ചിരുന്നിട്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഇത്രയൊരു ഭിമാബദ്ധം തനിക്കു് ഊയിടക്കാലത്തോളം പിന്നെത്തിട്ടില്ല. ഇനി എത്രയുംവേഗം സ്ഥലം തുറന്നുപോകണമെന്നായിരുന്നു. അയാൾ മെല്ലെ കസേരയിൽനിന്നും ആസനമിളക്കി. “എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ”. യാത്രപറഞ്ഞെന്നു വരുത്തി.

ജ്യോതിയും എണീറ്റു. അയാൾ റെപേക്ഷകൂടി സമർപ്പിച്ചു. “നമ്മുടെ ഈ സംഭാഷണം ഒരു രഹസ്യമായിരിക്കട്ടെ”.

അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ അവൾക്കു് അയാളെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പിന്റെ അവസാനത്തുതന്നെ താഴെ വീണു. ശേഷിച്ചതു് ഒരു പരമപുഷ്പം.

“സാഹസിക സംഭവിക്കണം. ഞാൻ അത്തരക്കാരിയല്ല”. അവൾ ഉറപ്പുകൊടുത്തു.

അറിയാതെ ചെളിക്കണ്ടിൽ മറിഞ്ഞു വീണു് കഴുകാൻ ഒരുതുള്ളി വെള്ളംകിട്ടാതെ വിഷമിച്ചുനടക്കുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെ വിഷണ്ണനായി തലതുകുനിച്ചിട്ടു് ഇറങ്ങിനടന്ന അയാളെക്കണ്ടു് അവൾക്കി

പ്പോൾ പുഷ്പത്തെക്കാളേറെ, സഹസ്രപമാണുണ്ടായതു്.

ഭാവനാസമ്പന്നനായ ഒരു സംവിധായകൻ. പ്രേക്ഷകലോകം അയാളുടെ പടങ്ങൾ കാണാൻ കൃത്യമായിരുന്നു. എത്രയെത്ര ആരാധകർ! അങ്ങോട്ടു് പ്രേമാഭ്യർത്ഥനയുമായി എത്രയെത്ര നടിമാർ! കലാകാരികൾ! ധനികകുടുംബാംഗങ്ങൾ! കോ

ളേജ്കാമാരികൾ!

പക്ഷേ, അയാളുടെ കണ്ണും മനസ്സും നന്നിലാണ്. തന്റെ മനസ്സോ?... അതു് തന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടോ?... അതോ?...

സ്ത്രീ! എത്രയെത്ര രഹസ്യങ്ങളുടെ കലവറയാണതു്! അവളെ അപഗ്രഥിച്ചു പറിക്കാൻ അവൾക്കുപോലും കഴിയുന്നില്ല.

ഭാവഗീതപോലെ ചാരുതയാർന്ന
രേപൂർവ്വ ചിത്രം

ജനറൽ പിക്ചേഴ്സ്

ഉത്തമ്

രവി

എം.ടി.

ഷാജി

പ്രശാന് റിലീസ്

നിവരത്തോറും ചുരുങ്ങുപോകുന്ന ഒരു റോൾ ഫിലിമിനോടാണ് സ്ത്രീയെ, തന്നെത്തന്നെ അവൾക്കപ്പോൾ ഉപമിക്കാൻ തോന്നിയത്.

മുകളിലെങ്ങാണു് തറകഴുകിയ വെള്ളം കോണിപ്പടികളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങി ഡ്രായിംഗ് റൂമും കടന്നു് വാതിലിലൂടെ പുറത്തേക്കൊഴുകിപ്പോകുമ്പോലെ തോന്നി, ശ്രീനാഥിന്റെ ആ പോക്കു്, വാതുകൾക്കൊരു കസേരയിലിരുന്ന എസ്. എൻ. പിള്ളയ്ക്കു്. അയാൾ ചിരി കോണിച്ചു് ഉദ്രവായി മുളി—“മാനസസഞ്ചരരേ...”

ജ്യോതി താഴേയ്ക്കിറങ്ങിവരുതുകയാണിരുന്നു. അപ്പോൾ ടെലഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. അവൾ ചെന്നു് റെസിവറുടയ്ക്കു.

“സ്വീക്കിംഗ്”.

കേൾക്കുകയായിരുന്നു.

“ജ്യോതി വിട്ടിരിക്കുന്നെ ഉണ്ടാവുമല്ലോ?”

“എന്താ കാര്യം കേൾക്കുമ്പോഴോ?”

“ഒന്നുമില്ല. അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നാൽമതി. ഞാനങ്ങോട്ടു് ഉടനെ വരുന്നുണ്ടു്...പിന്നെ, സുന്ദരത്തിനെ കാര്യമായി ഉടനെ എന്റെ ലോഡ്ജിലേക്കയയ്ക്കണം”.

“ഓ. കേ”.

ജ്യോതി സുന്ദരത്തിനെ വിളിച്ചു് ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഊണു് വിളമ്പിവെച്ചു് രാജമ്മ ജ്യോതിയെ ഊണുകഴിക്കാൻ വിളിച്ചു. ജ്യോതി തന്റെ മനസ്സിലെ വെല്ലുളം തെക്കി വെച്ചു് എല്ലാവരോടും കൈമിടിച്ചിരുന്നു് ഊണുകഴിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു് മുകളിൽച്ചെന്നു് വിശ്രമിക്കാനായി കോണിപ്പടികൾ സാവധാനം കയറുകയായിരുന്നു.

അപ്പോൾ മുൻവശത്തെ വാതിൽ തുറന്നു.

കേൾക്കും സുന്ദരവുംകൂടി രണ്ടു് വലിയ പൊതിക്കെട്ടു് ചുമന്നുകൊണ്ടു് അകത്തേയ്ക്കു് കയറിവന്നു. എന്നിട്ടു് അവയുമായി മുകളിലേക്കു് പോയി. ജ്യോതിയും അവരുടെ പിന്നാലെ നടന്നു.

“എന്താ മോളേ അതു്?” രാജമ്മ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

“ശ്!”... പിന്നെപ്പറയാം അമ്മേ!” ജ്യോതി അവർക്കു് ഹെസ്യനിർദ്ദേശം

നൽകി.

ജ്യോതിയുടെ മുറിയുടെയൊരു മൂലയ്ക്കു് പൊതിക്കെട്ടുകൾവെച്ചിട്ടു്, കേൾ സുന്ദരത്തിനോടു് പൊക്കുളൊളാൻ പതുക്കെ ഛറഞ്ഞു. അയാൾ പോയി.

“സാധനമെന്താണു് മനസ്സിലായോ?”

“ഇല്ല.” അവളിൽ ഒരു പരിഭ്രമം നിഴൽവിശി.

കേൾ അതു് പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. ഉന്മാന്റെ പകവിട്ടിൽ. അന്നു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ “സിനിമാ സർഗ്ഗം” വാരികയിൽ ജ്യോതിയുടെ പൂർണ്ണമായൊരു ക്ഷീപ്തം കറേയൊക്കെ നഗ്നമായ ഒരു കളർ ഫോട്ടോയും, അതോടൊന്നിച്ചു് അശു്ളിലക്ഷയിലവും ആദാസപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ലേഖനവുമുണ്ടായിരുന്നു. ജനശ്രദ്ധ അതിലേക്കു് തിരിയുന്നതിനുമുമ്പു തന്നെ കേൾ വിവരം അറിഞ്ഞു. ഉടനേ തന്നെ മദ്രാസിലെ എല്ലാ പത്രങ്ങളിന്റെ താരിൽനിന്നും, ബുക്ക്സ്റ്റാളുകളിൽനിന്നും വാരികയുടെ എല്ലാ കോപ്പികളും ഒന്നിച്ചു് വിലയ്ക്കെടുത്തു. അവരുടെകൂടി സഹായസഹകരണമുണ്ടായതു കൊണ്ടാണു് പദ്ധതി വിജയിച്ചതു്. മറ്റു പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളിലെ ഏജൻറായൊരു കേൾ സമ്പർക്കംപുലർത്തുകയും, അവരും അയാളെ സഹായിക്കാമെന്നു് വാക്കുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. [തുടരും]

(113-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. യന്ത്രം സ്വയം നിന്ദിക്കുന്നില്ല; ഒരുളവിൽ ആത്മപ്രശംസ നടത്തുന്നു.

* *

അടിവയറുകാണത്തക്ക വിധത്തിൽ സാരിയടുത്തുപോകുന്ന സുന്ദരിയായ ചെറുപ്പക്കാരിയെക്കണ്ടു് ഒരു മദ്ധ്യവയസ്ക ഭർത്താവിനോടു പറയുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടു. “എനിക്കും പൊക്കിൾക്കഴിയുണ്ടെന്നു് നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണു് ഇവൾ. ഈ ശകാരത്തിന്റെ അർത്ഥം വേറൊന്നാണു്. “അവളുടെ ചെറുപ്പവും ഭംഗിയും എനിക്കു് ഇല്ലാതെയായിപ്പോയല്ലോ”. മദ്ധ്യവയസ്കേ എന്തുചെയ്യാം! കാലത്തിന്റെ മര്യാദകേട്ടു്. ഒരുകാലത്തു് ഭവനിയും പൊടി പൊടിച്ച്ല്ലോ.

മുതലായ മുതലായ

14 അകു

മുതലായ മുതലായ മുതലായ മുതലായ

സിനിമാസ്റ്റർ
പ്രൊഡക്ഷൻസ് പ്രകാശനം . ശ്രീരാമസ്വാമി

ജോഷി

മുതലായ മുതലായ മുതലായ

സി എസ്സ് ഓഫീസ്
അടവിലിടുന്നു

വെളളം

സിനിമാസ്റ്റർ കർ

സംവിധാനം: ഹരിഹരൻ

കഥ സംഭാഷണം: എം.ടി

കഥ എൻ.എൻ. പിഷാരടി

SRI RAJESWARI PICTURES RELEASE

FILM ENO

SRI RAJESWARI PICTURES No. 36 - MURARI SAHIB STREET MADRAS - 2

പ്രദർശനത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുന്നു!

മലയാളം

പ്രേമയുടെ മരണം

ആർദ്രം

കൃഷ്ണൻ ചാണ്ടി

കെ.ജി.ജോർജ്ജ്

ബിനോയ് വിജയ്

ബ്രഹ്മാദരിയ്ക്ക്

WORLD RIGHT CONTROLLED BY MATHEW M. THOMAS,
KOZHENCHERY